

Ο Κύριλλος Λουκάρις διὰ τὸν Πατισμόν

ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ (παπικοί, προτεστάντες, μονοφυσίτες, νεστοριανοί κ.ά.), ἀναγνωρίσθηκαν ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Συν-οδο ὡς «ἐκκλησίαις» (ἀναγνωρίστηκε ἡ ὀνομασία τους, ἀρα καὶ ἡ ὑπαρξὴ τους). Αὐτὸ εἶναι ἓνα γεγονός πρωτο-γνωρὸν στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ δύο χιλιετίες διακήρυττε τὴν Μοναδικότητά Της. Δεῖτε τὴ γνώμη, γιὰ τὸν αἰρετικό πατισμό, τοῦ μαρτυρικοῦ Πα-τρίρχῃ Κυρίλλῳ Λουκάρι (†1638): «Ὅσο καιρὸ εἴμα-στε ὑπὸ τὴν κατοχὴ τῶν Τούρκων τὰ δόγματα καὶ ἡ Ὁρθόδοξία μας στέκονται σῶα, μὰ τώρα πρόσφατα ἤλθαν οἱ λεγόμενοι Ἱησοῦιτες καὶ μετὰ πολλὰ πονηρία καὶ υποκρισία ἀγωνίζονται νὰ μᾶς τὰ ἀνατρέψουν καὶ νὰ τὰ χαλάσουν ὅλα... Τώρα θὰ δεῖς ὅτι σὲ λίγο καιρὸ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λαπινόφρονες θὰ κάνουν κανένα Πατρίαρ-χη... Ὅταν ἔλθει λοιπὸν ὁ καιρὸς νὰ βάλουν αὐτοὶ Πα-τρίρχῃ λαπινόφρονα... τότε ἡ πνευματικὴ διαγωγή θὰ εἶναι σὸ χέρι τους, τότε τὰ μαθήματα σὸ χέρι τους, ὅπως καὶ ἡ διδασκαλία, τόσο πού δὲν θὰ ἀκολουθῇσι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ παντελής ἀφανισμὸς τῆς Ἀνατο-λικῆς Ἐκκλησίας... Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι προσκυνούμε καὶ λατρεύουμε καὶ ἀκούμε τὸν Χριστό, καὶ ὄχι τὸν Πάπα, ὁ

Ὁφειλομένη τιμὴ εἰς συγχρόνους ὀμολογητάς

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ, ὁλοφάνερο θαύ-μα, στὴν ἀγία μας Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀδιάκοπη ἀνδείξις σημηγνικών πρωσιποτικῶντων, οἱ ὁποῖοι ὀρθώ-νουν τὸ ἀνάστημά τους καὶ δια-σώζουν τὴν οὐράσια ὀρθόδοξο πί-στη, ὅταν αὐτὴ κινδυνεύει. Ὅταν ὁ Κύριός μας διαβεβαίωνε διὰ κ'πύλια ἄδου οὐ κατοχύρουνσιν» τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ.16,18), αὐτὸ ἀκριβῶς ἐννοοῦσε, ὅτι δὲν θὰ ἀφῇ-σι ποτὲ τὴν Ἐκκλησίαν Του χωρὶς ἀγίους καὶ ὁμολογητές. Στὶς δύστη-νες ἡμέρες μας, ὅπου «πύλια Ἄδου», τούτεστιν, ὀρκισμένοι οἰκουμενιστές, πασχίζουν νὰ κα-ταργήσουν τὴν Ἐκκλησίαν, μὲ τὸν θρησκευτικό συγκρητισμό, ὁ Θεὸς ἀνδείξει πλειάδα ῥηϊστικῶν ἀνα-στημάτων, οἱ ὁποῖοι δύνουν τὸν κατὰ ἀγῶνα γιὰ τὴν μεταίωση τὸν καλοθελόντων σχεδίων, κατὰ τῆς ἁγίας μας Ὁρθόδοξας. Κρατοῦν τὰ σκήπτρα τοῦ ἀγῶνα καὶ γίνονται μπροστάρηδες στὸν πιστὸ λαὸ μας, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ μείνει στὴν πίστιν τῶν πατέρων του. Αἰρη-φώντας ἀπέλκει καὶ συνένειπες, ση-κωσαν στὶς πλάτες τους τὸν ἀντιοι-κουμενιστικό ἀγῶνα.

Ἀμερικανὸς Ταξίαρχος ἡσπάρσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν!

ΒΑΣΙΚΗ ἀρχὴ τῆς «οἰκουμενικῆς κίνησῃ» εἶναι ἡ παντελής ἀπο-φυγὴ προσηλυτισμοῦ σὲ βάρος τῶν «ἀλλων ἐκκλησιῶν». Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει ἐκλείψει ἐντελώς τὰ τελευ-ταῖα χρόνια κάθε μορφὴ ἱεροπο-στολιστῆς πρὸς τοὺς αἰρετικούς! Μά-λιστα σὸ Παγκόσμιον Συμβόλιον Ἐκκλησιῶν προσυπέγραψαν καὶ οἱ συμμετέχοντες Ὁρθόδοξες Ἐκκλη-σίαι σχετικὴ συμφωνία – ἀπόφα-σῇ! Ὅμως, σὲ πείσμα τῶν οἰκουμε-νιστῶν, ἡ διμὴ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξία εἶναι διαχύτη καὶ πλήθος αἰρετικῶν (παπικῶν καὶ προτεσταντῶν) ἀσπάζονται ἀόρατα τὴν οὐράσια πίστιν τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ἔκαμε καὶ ἓνας ἀνωτάτος ἀριζηματικός τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ τελευταῖα. «Ένας ἀμερι-κανὸς ταξίαρχος ὅπου στάληκε σὲ ἀποστολὴν στὴν Μολδαβία, ἀγάπη-σε τὸν μολδαβικό τρόπο ζωῆς καὶ ἀποφάσισε νὰ βαπτιστῇ ὀρθόδο-ξος. Ο Νorvel Coats, ἐπικεφαλὴς τοῦ ἱατρικοῦ Ἀρχηγείου τοῦ ΝΑΤΟ ἐπὶ τὸν βαθμὸ τοῦ Ταξίαρχου, φῆ-ναντας σὸ Κίβιο ἐντυπωσιαστικῇ ἀπὸ τῆς δυσκολῆς συνθήκας ὑπὸ τῆς ὁποῖας ζῶσαν χιλιεῖς παῖδι. Τὸ 2000 ἔθεσε τὴν βράσις ἐνός προ-γράμματος γιὰ τὴν βοηθεσία τους, πρόγραμμα τὸ ὁποῖο ἐκτελουργεῖ μέ-χρι σήμερα. [...] Ο ταξίαρχος Coats υποστηρίζεται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Βλαδίμηρου τοῦ Κιρί-βου.Ο Ἀμερικανὸς υποστηρίζει πῶς οἱ δωρεῖς ἐλήφθησαν μὲτὼ τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας, ἀλλὰ συνέβαλε καὶ ὁ ἰδῖος προσωπικῶς» (Ιστ. Πατερικὴ Παράδοσι)! Τέτοια θαυμαστὰ γεγονότα εἶναι τὰ χιτρήα καὶ ἐπιδύνα «χαστούκι» στους «δικούς» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὴν ὀρθόδοξὴ ἐντολή, ὅτι πρέπει οἱ αἰρετικοὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὁρθόδοξία, νὰ αὐσωθῶν. Ἐτοί ἔχουν τὰ πρᾶ-γματα, δυστυχῶ!

Μουσουλμάνος ἔκαψε ζωντανὸ τὸ παιδί του!

ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ νὰ χωρέσει ὁ κοινὸς νοῦς ἀνθρώπου αὐτὰ πού συμβαίνουν στὸν μουσουλμανικό κόσμο. Μπροστὰ στὴν πὺλ ἄρρω-στὴ μορφὴ θρησκευτικῶ φανατι-σμοῦ, αὐτῆς τῆς δαιμονικῆς θρη-σκείας, καταπνίγονται ἀκόμη καὶ τὰ γυνικὰ ἐνστικτὰ! Φανατικός μου-σουλμάνος «πατέρας» ἔκαψε ζων-τανὸ τὸ παιδί του, γιὰτὶ παρβόρισε τὴ νηστεία τοῦ ραμαζανίου καὶ γιὰτὶ ἀποφάσισε νὰ ἀσπασθεῖ τὸν Χρι-στιανισμό! Δεῖτε τὴν φρικιαστικὴ εἰδησί: «Ένας μουσουλμάνος στὴν ἀνατολικὴ Ουγκάντα ἔδεσε τὸν 9χρονο γιό του ἐν ἐν δέντρο καὶ ἀναψε φωτιά, ἐπειδὴ ὁ γιὸς δὲν ἀσπάζθηκε τὸν χριστιανισμό καὶ ἀρνήθηκε νὰ νηστείει κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ραμαζανίου. Η Morning Star News ἀναφέρει ὅτι ὁ 9χρονος Nassif Malagara, ὁ ὁποῖ-ος εἶε στὴν ἐπαρχία Καμουλι, ὑπέ-στη σοβαρὰ ἐγκαύματα ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν 36χρονο Abubakar Malagara, ὁ ὁποῖος τὸν ἔπιασε νὰ

μὴ τηρεῖ τὸ Ραμαζάνι. [...] τὸν ἔδε-σε σὲ μία μπανανιά, πῆγε σὸ στίπκι καὶ ἐπέστρεψε μὲ ἓνα ἀναμμένο κομμάτι ξύλο. Τὸ δέντρο ἔχει ξερά φύλλα, πού ἔπαισαν ἀμέσως φω-τιά καὶ προκάλεσαν σοβαρὰ ἐγκαύ-ματα σὸ ὅλομα του. Ο γέγονες ἀκούσαν τῆς κραυγῆς τοῦ παιδιοῦ, τὸ ἔλυσαν ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ οἱ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο, ἐνῶ ὁ πα-τέρας συνελήφθη ἀπὸ τὴν δατυνο-μία» (Ιστ. redskywarming.blog-spot.gr)! Μόνον διανοητικά καὶ πνευ-ματικά διαστραμμένοι δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὴ δαιμονικὴ φύση αὐτῆς τῆς θρησκείας! Η δολοφονικὴ μα-νία τῶν ὁπαδῶν τῆς (ὡς ἐντολές

Μονομερὴς πόλεμος κατὰ τοῦ Τιμ. Σταυροῦ!

Ο ΤΙΜΙΟΣ Σταυρὸς τοῦ Χρι-στοῦ, τὸ σπῆμιον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» (Ματθ.24,30), εἶναι τὸ θανάσιμο ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ καὶ «κάρ-φος στὰ μάτια» τῶν ἐπί γῆς ὀργάνων του. Δὲν μποροῦν νὰ ἀνέξουν τὴ θέα του καὶ γι' αὐτὸ κάνουν ὁ,τι μποροῦν νὰ τὸν κρύψουν! Δεῖτε τὴν εἰδή-σιν: «Συνεβῆ ὁ παντεπιστήμιο καὶ μάλιστα κρατικό στὴν Κα-λιφόρνια τῶν Η.Π.Α. Ἀρμόδιον βγήκε ἀπὸ φοιτητρία νὰ ζῆλει τὸ Σταυρὸ πὸ φοροῦ-σῇ! Ὁ λόγος; Γιὰ νὰ μὴ προσ-βληθῶν αὐτοὶ πού δὲν εἶναι Χριστιανοί! Η Andrey Jarvis βγήκε σὸ τηλεοπτικό δίκτυο FOX καὶ ἔκανε τὴν καταγγελία. Ὁ ἀρμόδιος τὴν διέταξε νὰ βγάλει τὸ Σταυρὸ, διότι μπορεῖ νὰ κάνει τοὺς νέους φοιτητῆς νὰ νιώσουν ἀνεπιθύμητοι! Η ἴδια δὲν δέχτηκε, ὅπως ἦταν φυσικό καὶ τότε τῆς εἶπε νὰ τὸν κρυψεῖ! Ἄλλωστε πῶς αὐτὸ πού συνέβη ἦταν ἐπίθεσις στὴν πίστιν τῆς. Σὰν χριστιανὴ ἔχει τὸ κάθε δικαίωμα νὰ ἐκφράζει μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ πιστεύω. Η κοπέλλα ἀπευθύν-θηκε στὴν συνέγεια σὲ δικηγό-ρο, ὥστε νὰ ἀναγκαστεῖ ὁ ἀρμόδιος νὰ τῆς ζητήσει συγ-γνώμη. Πάντως μὴ νομίσατε πῶς καὶ ἐδῶ δὲν θὰ ἔρθουν ἐπὶ τὰ πράγματα» (Ιστ. reptapostagma.gr)! Γιὰ νὰ μὴ εἶναι σὲ κοινὴ θέα τὸ νικηφόρο τρᾶ-σιμα κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ σύμβολο τοῦ Χριστοῦ, τὸ πο-λεμῶν σὸ ὄνομα τῆς «ἐλευ-θερίας»! Τοῦ δῖθεν σεβασμοῦ κατὰ τῶν θρησκευτικῶν πε-ποιθήσεων τῶν ἀλλοθρή-σκων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀθεῖ-στικῶν ἀρχόνων τῶν ἀέων! Ὅμως δὲ βλέπουμε νὰ ἀπαγο-ρεύουν καὶ τὰ σύμβολα τῶν ἀλλοθρήσκων (μουσουλμα-νικὸς μπουρνεκς καὶ μαντίλης, ἰουδαϊστικά φέσια, μαῦρες ιου-δαϊκῆς καπαλοδοῦρες καὶ κ'κ'ι-πά, κ.λπ.). Η ἀπαγόρευση ἰσχύει μόνο γιὰ τὸ Σταυρὸ, διό-τι μόνο αὐτὸς τοὺς «τσουρου-φλίζει»!

τοῦ Ἀλλὰχ) δὲν ἔξαιρει οὔτε τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι σκοτώνουν τὰ παι-διά τους, γιὰ νὰ «πᾶνε στὸν παρά-δεισο» καὶ νὰ «ἀπολαμβάνουν» τῆς «72 αἰώνιας παρθένης»!

Συnergὸς τοῦ διαβόλου τὸ ισλὰμ

διὰ τὸν ἀφανισμόν τῆς Ἐκκλησίας!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμέ-νου ἀρθρου, παραθέτουμε μία σειρά ἀπὸ φρικιαστικὰ «θεάρεστα» γεγο-νότα μουσουλμάνων κατὰ Χρι-στιανὸν στὴν ἀφρικανικὴ ἥπειρο: «Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ 85 τοῖς ἑκατὸ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ουγκάντα εἶναι Χριστιανὸι, τὸ περιστατικό τοῦ μικροῦ Malagara δὲν εἶναι τὸ πρῶτο μὲ μουσουλμάνους στὴν ἀνατολικὴ Ουγκάντα, πού κάνουν ἀντίποινα ἐναντίον ἐνὸς μέλους τῆς οἰκογενεί-ας τους, ἐπειδὴ ἄρρησε τὸ Ἰσλὰμ τὸν Χριστιανισμό. Τὸν Μάρτιο, δύο Μουσουλμάνοι σὸ Κατέντε χτύπη-σαν μὲ ξύλα τὰ παιδιὰ τους καὶ ἔκα-ψαν τὸ στίπκι τους, ὅταν ἔμαθαν ὅτι εἶχαν δεχτεῖ τὸν Χριστιανισμό. Τὸν περασμένο Ἰούνιο, μία χριστιανὴ μῆ-τέρα ἐνός 11χρονου δηλητηριάστη-κε ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους συγγε-νεῖς τῆς, ἐπειδὴ ἐκείνη καὶ ὁ σύζυγός της, πρῶην δασκάλας σὲ ἰσλαμικό σχολεῖο, ἀσπάζονταν τὸν χριστιανι-σμό. Τὸν περασμένο Ὀκτωβρίο, μία Χριστιανὴ μῆτέρα δικῶ παιδιῶν σὺρθηκε ἀπὸ τὸ στίπκι τῆς ἀπὸ ἓνα

μουσουλμανικό ὄπλο καὶ θανατώθη-κε, ἐπειδὴ ἀσπάζτηκε τὸν Χριστιανι-σμό» (Ιστ. http://redskywarming.blogspot.gr)! Αὐτοῖς, πού πρωτίστως εἶθε θέσει εἰς σκόλο του τὴν ἐξολό-θρευση τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν κα-ταστροφὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ διαβόλος. «Δεῖξί τοι χερί» οἱ δαιμονικῶντι ὁπαδοὶ τοῦ Ἰσλὰμ, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸν «ἱερό φόνον» ὡς ὑψηλὴ λατρεία πρὸς τὸν Ἀλλὰχ! Αὐτοὺς τοὺς «ἱεροὺς φονιδες» καὶ «δικαῖ» μας (Βαρθολομαῖος, Θεόφι-λος, Θεόδωρος, Ἀναστάσιος, κ.ά.) τοὺς ἀποκαλοῦν «ἀδελφοὺς» καὶ τοὺς μοιράζουν «ἀγία Κοράνια»! Δυσ-τυχῶ!

Γερμανὸς ἀρχιτέκτων ζῆτεῖ κατεδάφισιν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀνέγερσιν μιναρέδων!

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ τοῦ ἀπέραντου τυμνιατίου (πνευματικά) πῶμα-τος, πού ὀνομαζέται Εὐρώπη, «καίονται» γιὰ τὴν ταχύτερη ἰσλα-μοποίηση τῆς γηραιᾶς ἡπείρου καὶ τὴν περιθωριοποίησιν, ἐν ὄχι τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἰδοῦ τὴ δῆλωση γερμανὸς ἀρχιτέκτονας: «γκρεμίστε τῆς ἐκκλησίας καὶ κάντε μιναρέδες!» «Σὲ συνέντευξί του στὴν γερμανικὴ ἐφημερίδα, ὁ ἀρχι-τέκτονας Joaquin Reining προτεί-νει νὰ χτιστοῦν περισσότερα Τζα-μιά στὸ Ἀμβούργο, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ γκρέμισμα ἐκκλησιῶν. ΠΑΡΑΝΟΙΑ! Ὑποστηρίζει τὴν κατεδάφισιν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τους μὲ πολὺ «ὁρατὰ» τζαμιά γιὰ τὴν καλύτερη ἐνσωμάτωσιν τῶν μου-σουλμάνων. Η ἐφημερίδα ρώτησε τὸν ἀρχιτέκτονα ἐν πραγματικῇ τὰ τζαμιά θὰ βοηθήσουν στὴν ἐνω-μάτωση τῶν μεταναστῶν ἐν ἂν τε-λικῇ «διαίωκσιν προγονικό τρόπο ζωῆς τους». Ἐκείνος ἀπάντησε διὰ προκειμένου νὰ ἐνταχθῶν ὁσῶς σὲ μία ξένη χώρα, οἱ μετανάστες δὲν πρέπει νὰ ἔχουν κανένα φό-βο. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει, ἀπότημη-σε ὁ κ Reining, μὲ τὴν οἰκοδόμησιν πολὺ «ὁρατῶν» τζαμιῶν. Ένας ὁρατὸς μιναρὲς στὴ σύγχρονὴ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι ἓνα μῆνυμα πρὸς τοὺς μετανάστες. Με φοβᾶ-στε ὅτι θὰ χάσετε τὴν ταυτότητά σας σὲ αὐτὴν τὴν κοινωνία». Ο κ Reining εἶπε ὅτι τὰ τζαμιά εἶναι σημά-δι τῆς ἐνωσιμότητας, καθώς δεί-χνουν ὅτι οἱ μουσουλμάνοι μπο-ροῦν νὰ χτίσουν μία ζωὴ στὴ Γερ-μανία, ἐνῶ διατηροῦν τὴν πίστιν τους» (Ιστ. Ὁμολογία)! Ὅταν οἱ ἀνθρώποι δαιμονίζονται, δδη-λοῦνται στὴν αὐτοκαταστροφὴ. Αὐτὸ κάνουν καὶ οἱ δαιμονισμένοι ἐυρωπαϊκοί, δδηγόνοντι ὀλοκαῶς στὸν ἰσλαμικό ὀλεσθρ!

Ἀμερικὴς Δημήτριος: Δειλιάζει νὰ ἀποκαλέσῃ αἰρετικούς τοὺς παπικούς!

ΣΥΝΕΒΗ καὶ ἐοῦτο τὸ κυμκο-τραγικό συμβᾶν στὴν Μεγάλῃ Συν-οδὸ τοῦ Κολυμβηρίου: Κατὰ τὴν θεελλῶδη συζήτησιν τοῦ θέματος «Σχῆσις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κό-σμον», ὅπου πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἐξε-φράζαν τῆς ἐννοίας ἐπιφωλίδεις του καὶ τῆς διαμαρτυρίας τους, στὴν ἀπό-δοσις «ἐκκλησιαστικότητα» στους αἰρετικούς, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς φέρεται νὰ εἶπε, ἐντόνα διαμαρτυρόμενος, ὅς Μπροττολίτι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «Μὰ εἶναι δυνατόν. Πῶς ἐγὼ θὰ δοῦ τὸν καρδιάνλιό στὴν Ἀμερικῇ, τὸν Ν. Ὀρκρή; Τί θὰ ποῦ τὸν Καρδιάνλι; Ὅα τοῦ πῶ ὅτι ἐσις δὲν εἶστε Ἐκκλησία καὶ εἶστε αἰρετικοί!»! Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν τεσσάρων καὶ πλῆον ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων τῆς Ἀμερικῆς, ἀνείπει ὅτι ὁ πατισμός εἶναι ἀίρεσις, τὴ στιγμὴ πού συνοδικὰ ἔχουν καταδ-οσθεῖ καὶ ἀναθεματισθεῖ οἱ αἰρέσεις τοῦ φιλικῆς (Συνόδους 879-880), κιστὴ χάρις καὶ κιστες ἐνέργειες (Συνόδοι 1341,1347, 1351)! Τρέμει σὸ τί θὰ ἀπολογηθεῖ στὸν αἰρετικό παπικό καρδιάνλιό, πῶς θὰ ἀντι-δράσει, ὅταν τὸν ἐπιστήμουν, ὅπως ἔχει ἐπισκοπικό καθήκον, ὅτι ἀκο-λουθεῖ δεκάδες αἰρετικῆς κακοδο-ξίε! Γιατὶ ὄραγε; Τί ἔχει νὰ φοβηθεῖ ἀπὸ τὸν αἰρετικό παπικό καρδιάν-λιό; Δὲν ἔχει διανοθεῖ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, νὰ διαδεχθεῖ ἀπὸ τὰ παρα-δείγματα τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἔλεγχαν τοὺς αἰρετικούς κατὰμυ-τρον; Δυστυχῶς ἐπαληθεύεται ὁ μα-καριστὸς π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, λέγοντας ὅτι τὸ σύγχρονο πρόβλη-μα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ Ἐπίσκο-ποι Τῆς!

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΕΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΣ

Στὶς 7 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τὴν μνήμην τῶν ἁγίων μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου. Οἱ ἅγιοι Σέργιος καὶ Βάκχος ἐξη-σαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αυτο-κράτορα Μαξιμιανοῦ καὶ κατὰ-φροναν ἀπὸ τὴν Ρώμη, ἥσαν δὲ ἀξιωματοῦχοι τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως ἥσαν χρι-στιανοὶ ὀδηγήθηκαν στὸν βασι-λεῖα γιὰ τὴν πίστιν τους. Αὐτοὺς ἀφοῦ τοὺς ἀφαίρεσε τὰ στρατιω-τικά διακριτικά, τοὺς φόρεσε γυ-ναικεῖα ἐνδύματα, τοὺς πέρασε ἄλυστους στὸν λαιμὸ καὶ διέταξε νὰ τοὺς διαπομπεύσουν δημό-σια. Ἐκεῖνοι ὁμολόγησαν μὲ θαυ-μαστή παρρησία διὰ πίστευσαν στὸν Χριστό. Ὁ βασιλεῖας ὁμως θύμωσε γιὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τους καὶ τοὺς ἐστῆλε στὸν δοῦκα τῆς Ανατολῆς Ἀντίοχο, ὁ ὁποῖ-ος ἦταν γνωστὸς γιὰ τὴν σκληρότητά του καὶ τὴν ἀσπλαγχνία του. Οἱ ἅγιοι παρὰ τίς κολακείες ἀλλὰ

λισαν καὶ ἐτσι ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν ἀμάρτανό στέ-φανο τοῦ μαρτυρίου. Τὰ ἅγια λείψανα τοῦ οἱ χρι-στιανοὶ τὰ ἐνταφίασαν στὸν ἴδιο τόπο πού εἶχαν ἐνταφίσει καὶ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Βάκχου.

«Ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἀ΄ χιλιετίας»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔνεται, οὔτε θεολογικά μπορεῖ νὰ γίνε ἀποδεκτὴ, ὅπως παρουσιάζεται.

Ἡ μελέτῃ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδεικνύει ὡς ἱστορικὰ ἀνε-πείριστο τὸν ἱσχυρισμὸ διὰ τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία τῆς ἀ΄ χιλιετίας διαφορετικά πιστεῖε ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύση ἀναφορικά μὲ τὴ θέσι τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Ἀντίθετα προκύπτει μὲ σαφηνεία διὰ παρὰ τὸ γεγονός διὰ ἀνα-γνωρίζων στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἡ ἐκ τοῦ Ἀπ. Πέτρου καταγωγή, ἐν τούτοις ἀκόμη καὶ στὴν ἴδια τὴ Δυτικὴ-Λατινικὴ Ἐκκλησία δὲν ἦταν ἀποδεκτὴ καμία μορφὴ παπικῆς υπεροχικῆς δικαιοδοσίας (πρωτεῖο ἐξουσία) ἐφ' ὁλοκληρίαν τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἀναγνω-ρίζων τὸν πάπα ἀποκλειστικό δικαίωμα στὴν ἐκφρασί τῆς πίστεως, καὶ μάλιστα ἀλάθθου. Ὑπεθυ-μίζουμε ἐπιγραμματικά :

Τὴν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους καὶ τῶν παπικῶν λεγάτων τῶν συνοδικῶ ἐλέγχουν τὸν δογματικὸν ἐπιστολὸν τῶν παπῶν Μ. Λέοντος, Ἀγ. Ἀγδώνος καὶ Ἀγ. Ἀδρια-νού μὲ τὸ ἐρώτημα ἀν εἶναι σύμφωνες μὲ τὴν ἐκκλη-σιαστικὴ παράδοσι.

Τῆς ἀπόψεως τοῦ πάπα Ἀγ. Λέοντος τοῦ Μεγάλου ἐναντίον τοῦ Α-28, οἱ ὁποῖες δὲν ἔγιναν ἀποδεκτῆς οὔτε ἀπὸ διαδόχους καὶ καὶ σύστημα ἐγκαταλήφθηκαν καὶ στὴ Δύσι μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Σχίσματος.

Τὴν ἀρνησὴ καὶ ἀρνήσιν τῶν δυτικῶν λατίων ἐπι-σκόπων νὰ ἀποδεχθῶν τῆς περὶ πίστεως ἀποφάσεις τοῦ πάπα Ρώμης Βηγίλιου καὶ συνακόλουθα τῆς κατ' ἐπανάληψιν καταδικαστικῆς ἀποφάσεως Δυτικῶν Συνό-δων (πρὸ καὶ μετὰ τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς) ἐναντίον τοῦ συγκεκριμένου πάπα.

Τὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐκφρασθεῖσα αὐτοσυνεδηρίαια τοῦ ἰδιοῦ τοῦ πάπα Βηγίλιου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν διεκδι-κῆσε κάποια, δῖθεν θείω δικαίω, υπέρχουσα ἐξουσία ἡ «πέτρεια» αὐθεντία βάσει τῆς ὁποῖας υπερχετοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ λοιποὶ Πατρίρχες νὰ πειθαρχήσουν σ' αὐτόν. Ἐπίσης, ὁ πάπας Βηγίλιος δὲν ἔθεσε θέμα ἀντικανονικότητος ἡ ἀκυρότητας τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου λόγῃ τῆς διαφωνίας καὶ ἀπουσίας του. Ἀντί-θετα, ὑποσχέθηκε ρητῶς ὅτι θὰ συμμορφωθεῖ στὴν ὁποία περὶ πίστεως ἀπόφρασι τῆς Οἰκουμενικῆς Συνό-δου καὶ θεωρεῖ δικαιῇ τὴν κατ' αὐτοῦ καταδικαστικὴ ἀπόφασί τῆς.

Σημειώσεις:

1. MANSI 17, 489B: «*Η ἁγία σύνοδος εἶπεν· ἕκαστος θρόνος ἔχει ἀρχαίαν τανα παραδοθῆναι ἐθῆ, καὶ οὐ γὰρ περὶ τούτων ποτὲ ἀλλήλων διαφιλονέουσι καὶ ἐρίζειν. φυλάττει μὲν γὰρ ὁ τὸν Ρωμῶνων ἐκκλησία τὰ ἐθῆ αὐτῆς καὶ προσορνεῖται ἐθῆ, φυλάττει δὲ καὶ ἡ Κωνσταν-τινουπολιτικὴ ἐκκλησία ἰδίᾳ τὰ ἐθῆ ἁνθὼν παραλαβοῦ-σα... ὡσαύτως καὶ οἱ τῆς Ἀνατολῆς θρόνοι». Η Σύνοδος ὁμως, ὅπως τὴ συνέγεια ἀναφέρεται, ὁμῶς γιὰ τὴν ἀθόδον γεγοιστία καὶ ὄχι γὰ κεφάλαιόδους σημασίας θεολογικά ζητήματα τὰ ὁποῖα ἀπόνται τῆς ἰδίας τῆς δομῆς καὶ τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως ὅπως εἶναι τὰ παπικά δόγματα γιὰ τὴ Ρώμη, 2. Ἀνολυ-τικότερα γιὰ τὴν ἐκκλησιολογία τοῦ UR ἀπὸ Ὁρθόδο-ξων πνευδῆς, βλ. Π. Χίος, *Η ἐκκλησιολογικὴ ἀνθεω-ρησι τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου*, Uncut Mountain Press, Πετροῦκείρα Θεσσαλονίκης 2014. 3. «Μποροῖμε ἀνε-πιφύκτως νὰ ποῦμε ὅτι στὴν "καρδιά" τοῦ Διατάγμα-τος συναντινοῦμε τὸ θέμα τῆς ἐνότητος καὶ τῆς διαφορε-τώτητας. Καὶ παρόλο πὸν τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἐπιθετὰ ἐκδηλᾷ σὰ τρία κεφάλαια τοῦ κειμένου, ὡστόσο αὐτὸ διαδραίνεται ὡς τῶτος ἀναγνώσκας καὶ ἀνοήτως ὅλον τὸν κείμενον». βλ. W. Henn, «At the Heart of Unitatis Redintegratio. Unity in Diversity», Gregorianum 88(2007) 2, 330 κτ. «Διατάγμα γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό», §16-18, σὸ *Η Β' Βατικανὴ Σύνοδος. Διατάξεις-Διατάγματα-Δηλώσεις-Μηνύματα*, ἐπιμ. Ἰω. Ἀσημάκης - Α. Κισιν-νῆς, Analecta Theologica 8, ἐκδ. Αποστολικὸν Βυζα-ντιανὸν Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 2012, σ. 483: «*Ἡθ ἀπὸ τῆς ἀπαρχῆς, οἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς ἀκόλου-θονσαν διὰ τὴν τὸνς κανονικὴν τάξιν, ἐπικουρούμεν ἂπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἀπὸ τῆς Συνόδους, ἀκόμα καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς. Μία καίτοι διαφορετικότητα ἐθῶνων καὶ συνήθειων, ὅπως προέκυψε, δὲν ἀντιβῆναι σὸν ἐλᾶ-χιστο στὴν ἐνότητά τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα αὐξάνει τὴν ὁμοειότητά τῆς καὶ ἀποτελεῖ ἀνεκμήτην βοηθεία στὴν ἐκλήρωσι τῆς ἀποστολῆς τῆς. Γι' αὐτὸ ἡ ἱερὴ Σύ-νοδος**

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Οί διδάσκοντες τήν νέαν ὕλην ὑπόλογοι διὰ προσηλυτισμόν

1ον
Χαλάνδρι, 26/9/2016
 Ἀπὸ τὴν Πανελλήνιαν Ἑνωσὴ Θεολόγων (ΠΕΘ) μοὺ ἐτέθησαν τὰ κάτωθι ἐρωτήματα καὶ μοὺ ἐζήτηθῇ ἡ ἐπὶ αὐτῶν ἐπιστημονικὴ μοὺ ἀποψη:

1) Ἡ νέα ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρθοκευτικών, ἡ εἰσαγομένη στὶς σχολεστικὲς μονάδες διὰ τὸν ὑπ’ ἀριθ. 143575/Δ2/2016 καὶ 143579/Δ2/2016 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας στὸ Φ.Ε.Κ. Β’/13/9/16 εἶναι σύμφωνες πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν νόμο;

2) Σὲ ἀρνητικὴ ἀπάντησιν (ἐὰν ὄχι, εἶναι ἢ ἐν λόγῳ ἀντιθέτῃ πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ νόμο) οἱ καθηγητές, ποὺ καλοῦνται, νὰ τὴν διδάξουν, δικαιοῦνται καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀρνηθῶν τὴν ἐφαρμογὴ τῶν παραπάνω ὑπογραμμικῶν ἀποφάσεων καὶ ἂν ναί, εἰς ποῖες διατάξεις θὰ στηριχθῶσι;

Ἡ ἐπιστημονικὴ μοὺ ἀποψη ἐπὶ τὸν ὡς ἄνω ἐρωτημάτων εἶναι ἡ ἀκόλουθῃ:

Α’
 Ἀναφορικὰ μετὰ τὸ πρῶτο ἐρώτημα πρέπει νὰ λεχθῶν τὰ ἑξῆς: Μὲ τὸ ἄρθρο 16 & 2 τοῦ Συντάγματος ὀρίζεται ὅτι ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους καὶ ἔχει σκοπὸν, μετὰ τῶν ἄλλων, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ὡς τοιαύτης νομομένης τῆς τελευταίας καὶ δὴ ἐν ὧσιν εἰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 3 & 1 τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ ἀρθροῦ 1 & 1α τοῦ νόμου 1566/1985, τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς συνειδήσεως, ὅπως δεχεται σταθερὰ ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας μετὰ τῆς 2176/1998, 3356/1995, 3533/1988 ἀποφάσεις του καὶ τὰ Διοικητικὰ Ἐφετεῖα Ἀθηνῶν καὶ Χαλνῶν μετὰ τῆς ὑπ’ ἀριθμοῦς 299/1988 τὸ πρῶτο καὶ 115/2012 τὸ δεύτερο. Σημειωτέον ὅτι ἡ παραπάνω διάτα-

ξη τοῦ ἀρθροῦ 1 & 1α τοῦ νόμου 1566/1985 δὲν ἐπιβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ μὴ καταργηθεῖσα, ὡς δεχεται καὶ ἡ θεωρία (Γ. Κρίππια «Νομοθετικὸ κενὸ συνταγματικὸς ἀνεπίτρεπτο καὶ ἐντεῦθεν ὑποχρεώσεις τῆς Κρατικῆς διοικήσεως» εἰς «Χαριστήριον Τόμον, Σύμμεκτα πρὸς τὴν Γεωργίῳ Παπαατζῆ, 1989, σελ. 335 ἐπομ.) καὶ ἡ ad hoc νομολογία (Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν 10360/1981 Ἀρχ. Νομ. 33 σελ. 465, Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν 11650/1980 Ἐλλ. Δικ/νλ 22, σελ. 444, Ἀρ. Πάγος 284/2004 Νομ. Βῆμα 2005, σελ. 283, Ἀρ. Πάγος 1731/2002 Νομ. Βῆμα 2003, σελ. 1225 ἐπομ., Συμβ. Ἐπικρατείας 2056/2000 Διοικητικὴ Δικῆ 13, σελ 87).

Παράλληλα μετὰ τὸ ἄρθρο 4 & 1 τοῦ Συντάγματος ὀρίζεται ὅτι οἱ Ἑλληνας εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, θεσπιζομένης ἐστὶ συνταγματικὴς τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσονομίας μεταξύ τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ἐξάλλου, μετὰ τὴ διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 13 & 2, ἐδάφ. 3 τοῦ Συντάγματος ὀρίζεται ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται. Μὲ τῆς διατάξεις δὲ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἰσχύοντος Ἀναγκ. Νόμου 1363/1938 προσδιορίζονται ἐνδεικτικῶς, τόσο ἡ ἐνομοία τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ, ὅσο καὶ οἱ ποινικὲς κυρώσεις κατὰ τὸν διαπραττόντων τοῦτο, ὀριζομένης μάλιστα, ὡς ἰδιαίτερως ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως γιὰ τοὺς παπαιοὺς τελέσεως προσηλυτισμοῦ σὲ σχολικὰς μονάδες, σύμφωνα μετὰ τὸ ἀρθρο 4 & 3 τοῦ ἰδίου Ἀναγκαστικοῦ νόμου.

Ἀπὸ τὴ μελέτῃ τοῦ περιεχομένου τῶν προαναφερομένων Ὑπουργικῶν Ἀποφάσεων, ὡς καὶ σχετικῶν ἐνταῦθα δηλώσεων ἀπὸ πλευρὰς συντακτικῶν, τῶν, σὲ ἀποφάσεις αὐτές, Νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν καὶ ἐκ πλείστον ὁσων, ἐγγράφων καὶ μὴ, προσφά-

των δὲ καὶ παλαιότερων στοιχείων, σαφῶς προκύπτει τὰ ἑξῆς: Μὲ τὰ ἐν λόγῳ Προγράμματα θεσπίζε-ται ἓνα πολυθρησκιακὸ μείγμα, τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς βάση τὴν τεχνικὴ ἐπιφανειακὴ σύγκλιση τῶν τριῶν δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ ἄλλα 5-6 θρησκευμάτα, μετὰ τὴν ταυτικὰ ἐτερόκλητα χαρακτηριστικὰ ὁλων αὐτῶν τῶν θρησκευμάτων, ἃ δὲ διδασκαλία ὁλων αὐτῶν θὰ γίνεται συγχρόνως καὶ στὴν οὐσία ἰσοτί-μως. Τὸ πολυθρησκιακὸ αὐτὸ κρῆμα ὁδηγεῖ σὲ ἐσφαλμένα ἐπιστημονικὰ καὶ θεολογικὰ συμπεράσματα, δημιουργεῖ σύγχυσιν στοὺς μαθητές, τοὺς ὁδηγεῖ στὸν συγκερι-σμοῦ θρησκείων, εἶναι ἀσύμβατο μετὰ τὴ διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μετὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ καταργεῖται στὴν πράξιν ὁ Χριστοκεντρικὸς προσανατολισμὸς τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρθοκευτικῶν καὶ μετατρέπεται σὲ ἀνθρωποκεντρικὸ –συγκρητιστικὸ, μεταβάλλοντας ἐστὶ τὴν χριστιανικὴ ὀρθόδοξὴ συνειδήσιν τῶν μαθητῶν, ἀντὶ τῆς ἀνάπτυξίν τῆς, ποὺ ἀπαίτει τὸ Σύνταγμα.

Ἐξάλλου ὁλα αὐτὰ συμβαίνουν σὲ βάρος τῶν ὀρθόδοξων χρι-στιανῶν μαθητῶν, ἐν ἀντίστοιχῃ μεταπορτῇ δὲν προβλέπεται ὅτι τῆς παραπάνω Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως γιὰ τὰ λειτουργοῦντα στὴν Ἑλλάδα ἐτερόθρησκα καὶ ἐτερόδοξα σχολεῖα (Μουσουλμανικὰ, Ἰσραηλικά, Ρωμαιοκαθολικά).

Ἐν ὧσιν ὁλων αὐτῶν καὶ ἀπαν-τώντας στὸ πρῶτο τῶν παραπάνω ἐρωτημάτων πρέπει νὰ λε-χθῶν τὰ ἑξῆς: Ἡ νέα ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρθοκευτικῶν ποὺ περιεχέται στὶς παραπάνω Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεις εἶναι προβ-δῆλως ἀντισυνταγματικὴ καὶ πα-ράνομη, ἀφοῦ προσκορεῖ, ὡς προαναφέρεται, εὐθὺς εἰς τὸν προαναφερομένους διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 16 & 2 καὶ 3 & 1 τοῦ Συντάγματος ὡς καὶ στὸ νόμο 1566/1985, ἄρθρο 1, & 1α αὐτοῦ, ποὺ ἐπιτάσσουν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς συνειδή-σεως, ἀπορριπτόντας ἐστὶ τὴ με-ταβολὴ αὐτῆς κατὰ τὰ εἰδικότερα παραπάνω ἐκτιθέμενα.

Ἡ δὲ τοιαύτῃ μεταβολῇ, ποὺ συντελεῖται, μετὰ τὸ παραπάνω πολυθρησκιακὸ μῶρφωμα, στοιχει-θεθεῖ τὸ ποινικὸ ἀδικημὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ, τιμωρομένου μάλιστα μετὰ τὴν προλεχθεῖσα ἰδιαίτερος ἐπι-βαρυντικὴ περιστάσις ἐκ τοῦ ὅτι ἡ τοιαύτῃ προσηλυτιστικὴ διδασκα-λία τοῦ θὰ γίνεται ἐντὸς σχολικῶν μονάδων (βλ. ἀναλυτικότερα περὶ τοῦτου εἰς Γ. Κρίππια, Κατὰ πόσο τὸ Νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Ὀρθοκευτικῶν συ-νατὴ ἀξιόπιστην πράξιν, εἰς Ἐπιστή-ωρσιν Δημοσίους καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου, τόμος 58, σελ. 679-697).

Τέλος, ἀναφορικὰ μετὰ τὸ πρῶτο ἐρώτημα καὶ σχετικὰ μετὰ τὴν ἀκα-ταλληλότητα τῶν παραπάνω Προ-γραμμάτων Σπουδῶν καὶ τὴν πλη-ρὴ ἀντιθέσιν τοὺς πρὸς τὴν Ὀρθό-δοξῃ Χριστιανικῇ Διδασκαλίᾳ, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικότερους κιν-δύνους ποὺ ἐγκυμονοῦν γιὰ τὴν Χώρα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος εἶπε μεταξύ τῶν ἄλλων, λίαν ση-μαντικῶς, μετὰ δημοσίους δηλώσεως τοῦ στίς 20/9/2016 τὰ ἑξῆς: «Τὰ καινούργια προγράμματα, τὰ ὁποῖα διδάσκει, εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα. Δὲν θὰ ἀποδώ-σουν καρποὺς, ἀλλὰ μεγάλῃ ζημίᾳ στὴν Παιδεία καὶ στὴν Κοινωνία, καθὼς καὶ ρηξὴ στὴ σχέση τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Πολιτεία. Θὰ φέ-ρῃ τὸ θέμα καὶ στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...». Ἀκό-μη δὲ καὶ τοῦτο ἔλαβε χώραν: Ὅτι τὰ νέα ὡς ἄνω Προγράμματα Σπουδῶν θίβνεται σὲ ἐφαρμογὴ, ἐνῷ προσφάτως, στίς 9/3/2016, ἡ, κατὰ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ν. 590/1977 ἄρθρ. 3 & 1), Ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, εἰς ἀπορίωμιν τὸ πολυθρησκιακὸ Πρόγραμμα κατὰ τὰ ὡς ἄνω, ἐπικυρώσασα ἐστὶ τὴν προσηλυθεῖσα σύμφωνη ἀπόφασιν τῆς Διεκροῦς ἱερὰς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 13/1/2016.

Σημῶμεν ἡ 7η Ἀπριλίου 1951. Μὲ τὴν δημοίρᾳ μοὺ εἶχα καταλάβει μίᾳ πλαγίᾳ σὲ ὕψωμα κοντὰ στὸν 38ο παραλλήλο. Μέχρι τὰ ἡμερο-ρώματα ἔμεναι ἀγρυπνος σὸ δρυγμά μοὺ μαζὶ μετὸν στρατιωτὶ Σταυρὸ Ἀδαμκάο. Ὅταν ροδίει ἡ αὐγὴ, ὁπότε δὲν ὑπῆρχε φῶδος ἀφινδισασοῦ, ἀποκοιμῆθῃκα. Εἶδα τότε ἓνα ὄνειρο ποὺ με συνετάρ-χε:

Μία γυναικα στὰ μαῦρα ντυμένη, με ἀγνὴ ὁμορφίᾳ καὶ γλυκύτατῃ φωνῇ, μετὰ πλῆσιαι καὶ με ρωτὰ ἀκούοντάνας τὸ χερί στὸν ὦμο μου: - δέλεαι νὰ θρίσκωμαι κοντὰ σοὺ Χρῆστῳ;

Ἔνοιωσα τότε μίᾳ θαδεῖᾳ ἀγαλλίασιν. - Καὶ ποῖα εἶσαι σύ; τῇ ρώτη-σα. Τότε ἐκείνῃ ἄλλαξε ἔκφρασις καὶ με παρατήρησε αὐστηρά: - Πατὶ, Χρῆστο, διαρκὸς με θρίζει;

— Πρώτῃ φορά σὲ θλέπω! διαμαρτυρήθῃκα. Πῶς εἶναι δυνατό νὰ θρίζῃ μίᾳ ἀγνωστῇ μοῦ;

- Ναί, Χρῆστο, ἐπέμεινε ἐκείνῃ πιδ αὐστηρά. Με θρίζει. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πάντα κοντὰ σὲ σένα καὶ σ’ ὅλους τοὺς στρατιώτες τοῦ τάγατος. Πατὶ δὲν πηγαίνει σὸ Πουσάν, ν’ ἀνάσσει κερία στ’ ἀδέλφια σας, ποὺ ἔχουν ταφὴ ἐκεῖ; Μ’ αὐτὴ τὴ φωνὴν ζήτησα τρο-μαγμένος. Ὁ Σταυρὸς δίπλα μοὺ με κοιτάεε σαστισμένος. - Κύριε ἀνθρωπαπιστὰ, κάτι ἔχεις, μοὺ εἶπε. Βογοῦδες καὶ παραμιλοῦδες στὸν ὕπνο σου. Τοῦ διηγήθῃκα τὸ ὄνειρο μοὺ καὶ καταλήξω πως ἦταν ἀποτέλεσμα κοπώσεως καὶ συζητήσεων γορῶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τοῦ Πουσάν.

Ἐνθ’ ὅμως λέγαμε αὐτὰ, ξαναθλέπω τὴ γυναικα τοῦ ὄνειρου μοὺ μπροστὰ σου. — Ἀδαμκάο! δάξῃ μίᾳ φωνῇ. Ἡ γυναικα... Αὐτῇ... Νά... τὴ θλέπεις; Ἐκείνους προσπαθοῦσε νὰ με καθιστάσῃ, ἀλλὰ ποὺ ἐγὼ! Ἡ μαυροφωρμένη γυναικα με τὴν ἀγνὴ ὁμορφίᾳ καὶ τὴ γλυκύτατῃ φωνῇ στάθηκε κοντὰ μοὺ καὶ μοὺ εἶπε:

- Μὴ φοβίσαι... Μὴ φοβίσαι, παιδί μοὺ. Εἶμαι ἡ Παναγία. Σὰς προστατεῶ ὅλους παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἀλλὰ δέλω ἀπὸ σένα νὰ μὴ με θρίσις ὅποτε στὶς δυσκολότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς σου. Πέφτω ἄμεσως ταραγμένος νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια τῆς. Ἐκείνῃ ὅμως εἶχε γίνει ἄφαντῇ. Ἐκλαψα τότε ἀπ’ τὰ βάθῃ τῆς καρδιάς μοὺ ἐνα κλάμα ἀνακουφίσεως καὶ χαρὰς, ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχα κλάψει ποτὲ στὴ ζωῇ μου».

(Ἀπὸ τῆς Ἐκδ. 1. Μ. Παρακλήτου)

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ
16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15
Ἑὐαγγέλιον: Λουκ. η' 5 - 15
Ἦχος πλ. δ΄.— Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Νὰ καλλιεργοῦμε τὸ πνευματικὸν ἔδαφος τῆς καρδίας μας

Στὴν παραβολὴ τοῦ σπορέως ὁ καλὸς σπορέυς καὶ γεωργὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ μέγας καὶ αἰώνιος Διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἱερὸς ἐρμηνευτὴς Θεοφύλακτος τονίζει τὰ ἑξῆς (σὲ ἀπλὴ γλῶσσα): «Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ σπέρων, ὁ παντοειδὴς σποριάς. Διὸ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν σταματᾷ ποτὲ νὰ σπέρνῃ καθὲν φορά τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ στὶς ψυχὰς μας. Γιατὶ, ὄχι μόνο εἶναι διδάσκη, ἀλλὰ καὶ τὴν δημιουργία Του αὐτὴ καὶ μετὰ ὅσα κάνει καθημερινὰ γιὰ μᾶς, σπέρνει στὶς ψυχὰς μας τὰ ἀγαθὰ σπέρματά». Καὶ σὲ ἄλλο σημείῳ προσθεῖται: «Δίκως τοῦ ἦταν ὁ λόγος τῆς Θείας Διδασκαλίας Του καὶ ὄχι ἕξνος. Διὸτι οἱ μὲν Προφῆτες ὅσα ἔλε-γαν, δὲν ἦταν δικὰ τους λόγια, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι’ αὐτὸ ἔλε-γαν, Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος. Ὁ δὲ Χριστὸς εἶχε τὸν δικὸ Του σπόρο. Γι’ αὐτὸν τὸν λόγον, ὅταν διδάσκει δὲν ἔλεγε, ὅτι «Τάδε λέγει Κύριος», ἀλλὰ «Εγὼ λέγω ὑμῖν».

Καὶ ἄλλως ἐκκλησιαστικῶς ἐρμηνεύονται (ὁ Τίπος Βάστρων) συμπλη-ρώνει τὰ ἑξῆς: «Δὲν δαναίζεται λόγῳ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀφοῦ εἶναι Λό-γος Θεοῦ κατὰ φύσιν. Δὲν ἦταν πῖς δικὸς τοῦ σπορέως ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, οὔτε καίποιο ἄλλου ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἢ τοὺς Προφῆτες, ἀλλὰ ἦταν μὲν σπόρος, ὄχι ὅμως δικὸς τοῦς, ἀλλὰ τὸν πῆραν ἀπὸ τὸν Χριστὸ ὃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἔχει τὸν δικὸ Του σπόρο, μετὰ τὸ νὰ προσφέρῃ τὴν Θεία διδασκαλία Του ἀπὸ τῆ δικῇ Του θεία φύσιν».

Μετὰ ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας ὡς ἐπόμενον σπορεύει ἔρχονται οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ Ἐπισκοποι, Ἱερεῖς καὶ λοιποὶ κή-ρυκες καὶ πνευματικοὶ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ πνευματικὸ ἔδαφος καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ σπόρος. Οἱ καρδιὲς μας μποροῦν νὰ δεχθῶν τὸν Λό-γον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ καρποφορήσουν, νὰ κάνουν τοὺς καρποὺς του. Ἀλλὰ ἂν ὁ θεῖος λόγος δὲν πῆσῃ στὶς καρδιὲς μας, αὐτὲς μόνες καὶ μετὰ τῆ δικῆς τοῦς δύναμις δὲν μποροῦν νὰ ἀποδώσουν κάποιο ἀξιόλογο πνευ-ματικὸ καρπὸ.

Ἡ βασικὴ φροντίδα μας λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι νὰ πῆσῃ ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ, ὅλ. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, στὸ πνευματικὸ μᾶς ἔδαφος, στὶς καρδιὰς μας. Γιὰ ποῖο ἄλλο σκοπὸ ἔχομε τὸν σπόρο στὴν Ἁγία Γρα-φῇ, ἂν αὐτὸς δὲν σπαρῇ στὶς καρδιὰς μας; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἔχομε τὸ ἔδαφος στὶς καρδιὰς μας, παρὰ μόνο γιὰ νὰ καλλιεργηθῇ αὐτὸ πνευματικὰ μετὰ τῆ σπορὰ τοῦ θεοῦ λόγου; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, σύμ-φωνα μετὰ ἡνὰ διακεκριμένο ἐκκλησιαστικὸ ἐρμηνευτὴ τοῦ περασμέ-νου αἰῶνος, εἶναι μέρος τῆς προφῆς, τὴν ὁποία αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ζῇ μετὰ αὐτῇ. Εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐνίσχυσις, τὴν ὁποία μᾶς ἐπιρροήθηκε γιὰ τὴν συντήρησιν τοῦ πνευματικοῦ συστα-τικοῦ, ποὺ ἔχομε μετὰ μας, τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκη νὰ τρέφεται, ὅπως τρέφεται καὶ τὸ σῶμα, με τροφῇ κατάλληλῃ καὶ ται-ριαστικῇ στὴ φύσιν τῆς. Μᾶς δόθηκε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ διδα-σκόμαστε τὰ καθήκοντὰ μας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον μας. Γιὰ νὰ μᾶς δείχνῃ ἀπὸ ποῖο ὕψος ξεπέσαμε μετὰ τὴν ἁμαρτία καὶ σὲ ποῖο ὕψος πάλι καλούμαστε νὰ ἀνέβωμε μετὰ τὰ φετὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης».

Στὴ συνέχεια θὰ ἀναγνωσομε ἓνα ἐμπνευσμένο κείμενο τοῦ ἀειμνή-στου ἁγίου Γερόντος π. Πορφυρίου Καυκασολοβίτου, ποὺ ἀναφέρεται στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν ἐμφύτευσιν στὴν εὐφωρὴν πνευματικὰ καρδιά του τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν.

«Μὴ πολεμεῖτε νὰ διώξετε τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ψυχῆς σας, ἀνοίγετε μίᾳ τρυπίδα, γιὰ νὰ εἶδῃ τὸ φῶς, καὶ τὸ σκοτάδι θὰ φύ-γει. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ πάθῃ καὶ τῆς δυνάμεις. Νὰ μὴ τὰ πολεμεῖτε, ἀλλὰ νὰ τὰ μεταμορφώσετε σὲ δυνάμεις, περιφρονήντας τὸ κακὸ. Νὰ κατανίγησθε μετὰ τὰ τρωπάρια, τοὺς κανόνες, τῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ, τὸ θεῖο ἔρωτα. Ὅλα τὰ ἀνα βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Παρακλητικὴ, τὸ Ωρολόγιο, τὸ Ψαλτήρι, τὰ Μνηαῖα, περιέχουν λόγια ἁγία, ἐρωτικά πρὸς τὸν Χριστὸ μας. Νὰ τὰ διαβάζετε μετὰ χαρὰ καὶ ἀγάπῃ καὶ ἀγαλ-λίασιν. Ὅταν δοθεῖτε σ’ αὐτὴ τὴν προσπάθεια μετὰ χαράς, ἡ ψυχὴ μας θ’ ἀνίσταται μετὰ τρόπο ἀπαλό, μυστικὸ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνε-τε» (Γερόντος Πορφυρίου Καυκασκολοβίτου, Βίος καὶ Λόγοι, σ. 289).

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ Γεροντικὸν θὰ παραθέσωμε τὴν διδα-σκαλία τοῦ Στάρετς Ἀντωνίου, ποὺ εὐερέστησε τὸν Κύριό μετὰ τὴν ἀγαθὴ καὶ ταπεινὴ του καρδιά, τὴν μεγάλῃ του ὑπομονὴ καὶ τὸν συνεχῇ πνευ-ματικὸ τοῦ ἀγῶνα.

Αἱ Ἀρρώστια εἶναι φάρμακα

Ὁ στάρετς Ἀντώνιος τῆς Ὀππια, ποὺ ὑπέφερε σ’ ὅλῃ τῇ ζωῇ του ἀπὸ πολλὰς ἀρρώστιας, συνήθιζε νὰ λέη:

«Οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔχουν διδάξῃ ὅτι οἱ ἀρρώστιες μᾶς ἔρχονται σὰν φάρμακα, γιὰ τὴν θεραπεσίᾳ τῶν σθενασῶν τῆς ψυχῆς μας. Μὲ τῆς ἀρρώστιας μας καὶ τοὺς πόνους, ὁ Κύριος μᾶς ἱατρεῖαι ἀπὸ τῆς πληγνῆς τῶν παλαιῶν καὶ τῶν τωρινῶν μας ἁμαρτιῶν. Καὶ μᾶς προσφυλάσσει ἀπὸ ἐκείνης ποὺ διαφορετικὰ θὰ κάναμε. Καὶ γι’ αὐτὸ πρέπει, τὸν πλού-σιο ἐν ἐλπίῃ Κύριό μας, ποὺ πάντοτε μετὰ τῇ σοφίᾳ καὶ τὴν ἀγάπῃ Του οἰκονομεῖ γιὰ μᾶς, ὃι μᾶς ὠφελεῖ, νὰ Τὸν ευχνομνοῦμε ἀπὸ τὰ βάθῃ τῆς καρδιάς μας, ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ εἰμαστε ἀρρωστοί. Καὶ ποτὲ νὰ μὴ γονυζοῦμε γι’ αὐτὸ.

Εὔγ, μετὰ τῇ βοήθειᾳ Του, προσπαθῶ νὰ ὑπομῶν τὴν κατάστασὶ μοὺ ἥρεμα. Καὶ ὅταν μετὰ πονοῦν τὰ πόδια μοὺ, δὲν δίνω σημασία. Καὶ ὅταν τὸ γατρίκὸ δὲν ἐνεργεῖ νὰ μὴ ἀνακουφίσω τοὺς πόνους, φρονί-ζω νὰ μὴ συγχυθῶμαι καὶ νὰ μὴ ταρασώμαι. Ἄν δὲν ἀντέχω νὰ κάθω-μαι, ἐπιτῶμαι. Καὶ ὅταν δὲν ἀντέχω ἄλλο σὸτ ἓνα πλευρὸ, γυρίζω σὸτ ἄλλο. Καὶ ὅταν κουρασθῶ ἐπιτῶμαι, σηκώνομαι. Χωρὶς νὰ γογγύ-ζω, χωρὶς νὰ ἀναισθητῶ. Καὶ ὃι, δισάρεστο κι ἐν μοὺ συμβῇ, φρονί-ζω νὰ τὸ ὑπομῶν, χωρὶς νὰ λυποῦμαι. Καὶ φέρνω στὴ σκέψῃ μου: πόσους δὲν λῦπτρα ἐγὼ!...» (Μητρ. Νικοπόλεως: Στάρετς Ἀντώνιος σ. 37).

Τὸ μῆνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς εἶναι νὰ ἔχομε ἐπαφὴ καὶ ἐπι-κοινωνία μετὰ τὸν αἰώνιο καὶ ἀπαράμυθο «γεωργὸν τῶν καλῶν καὶ φυ-τοουργὸν τῶν ἀγαθῶν» φιλόανθρωπον Κύριον καὶ Θεόν μας, μετὰ τὴν συγχὴ Θεία Λατρεία, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν, νὰ δεχόμεστε πρόθυμα καὶ ἀνεπιφύλακτα τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ στὶς ψυ-χὰς μας, νὰ ἀγωνίζομαστε νὰ καλλιεργώμε τὸ πνευματικὸ ἔδαφος τῆς καρδιάς μας καὶ πάντοτε, μετὰ τῇ Χάρει τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ νὰ ἔχο-με καλὴ καὶ καθαρὴ ἐνώπιόν Του τὴν καρδιά μας.

† Ὁ Κυθῆρων Σεραφεῖμ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἑκκλησία: Ἡ κοινὴ μητέρα

Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ χριστιανοὶ ποὺ γνωρίζουν πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότεροι τὴν ταυτίζουν μετὰ τὸ ναό, ὅπου συγκεν-τρωνόμαστε γιὰ τὴν θεία Λειτουργί-α, τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ διάφορες ἀκολουθίες καὶ τελετές. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι κάτι ἀνώτερο, πνευματικότερο, πᾶνω ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ στοχεῖν σὸτ νὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα σ’ ἐνα κλίμα ἐλευθερίας, χωρὶς πιέσεις, χωρὶς ἀπειλὰς καὶ δίχως καταναγκασμό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι «ἐν ἅνῳ Ἱερουσαλὴμ ἐλευθερά ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μητὴρ πάντων ἡμῶν» (Γαλ. ἐ’ 26), δηλαδὴ «ὁ ἐπουρά-νιος Ἱερουσαλὴμ ἡ δριμυτεύουσα ἐν οὐρανῷ καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρα-τευομένη, ἀλλ’ ε

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ἡ Ἑλλάς καί ποίας ἀλλαγὰς υπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

32ον Συμβούλιον τῆς Εὐρ. Ἐνώσεως (Council)

Τὸ **Συμβούλιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως (Council)** εἶναι τὸ θεσμικὸ ὄργανο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ὅπου **θεωρητικά** συνεδριάζουν οἱ ὑπουργοὶ ὁλων τῶν χωρῶν μελῶν προκειμένου νὰ ἐγκρίνουν νόμους καὶ νὰ συντονίσουν τὶς Ἐθνικὲς τοὺς πολιτικές.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ε.Ε. δὲν πρέπει νὰ συγχέεται οὐτε μὲ τὸ **Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον (European Council ἢ Consilium)**, οὐτε μὲ τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης», ἓνα ὄργανο ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνω-ση.

Ρόλος – ἀρμοδιότητες

Ὁ θεωρητικὸς ρόλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρω-παϊκῆς Ἐνώσεως εἶναι νὰ:

- Καταρτίζει τὴν νομοθεσία τῆς Ε.Ε.**, ὡστόσο αὐτὴ καθορίζεται ἀπὸ τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ** ποὺ εἶναι **διορισμένον** ὄργανο.

- Συντονίζει τὶς οἰκονομικὲς πολιτικές τῶν χωρῶν μελῶν τῆς Ε.Ε.**, ὅπου οἱ ἰσχυροὶ καταδυνα-στεύουν τοὺς ἀσθενέστερους μέσα ἀπὸ τὴν διαδικασία τῆς "ψηφοφορίας", ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία **φασιστικὴ διαδικασία** μὲ **δημοκρατικὸ κάλυμμα**.

- Συνάπτει συμφωνίας μεταξὺ τῆς Ε.Ε. καὶ ἄλλων χωρῶν, σὲ ζητήματα καὶ σὲ τομεῖς ἥσσονος σημασίας** γιὰ τὴν Ἐνωσι, ὅπως τὸ περιβάλλον, τὸ ἐμπόριο, τὰ κλωστοϋφαντουργικὰ προϊόντα, ἡ ἀλιεία, ἡ ἐπιτήρηση, ἡ τεχνολογία καὶ οἱ μεταφορές. Ὡστόσο καὶ αὐτὲς οἱ συμφωνίες ψηφίζονται καὶ ἰσχύουν πάντοτε **ἐφ' ὅσον** ἔχουν προταθεῖ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπι-τροπὴ.

- Ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμό τῆς Ε.Ε.**, ὀρίζοντας τὸ ποσὸ τῶν χρημάτων ποὺ μπορεῖ νὰ δα-πανῇσῃ ἡ Ε.Ε. κάθε χρόνο. Τὴν ἐξουσία αὐτὴ ἔχει ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο.

- Χαράσσει τὴν ἔξωτερικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν πολι-τικὴ ἀμυνας τῆς Ε.Ε.**, κάτι ποὺ ἐπὶ τῆς οὐσίας **δὲν ἰσχύει**. Οἱ Ἐθνικὲς κυβερνήσεις ὑποπίπτει πὺς διατη-ροῦν τὸν ἐλεγχο σὲ αὐτοὺς τοὺς τομεῖς καὶ συνεργά-ζονται προκειμένου νὰ χαράξουν μία κοινὴ ἑξωτερικὴ καὶ ἀμυντικὴ πολιτικὴ, ποὺ εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς «Κοινὴ Πολιτικὴ Ασφαλείας καὶ Ἀμυνας». Ὅμως **καμία Ἐθνικὴ κυβέρνηση δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀκο-λουθήσῃ διαφορετικὴ ἑξωτερικὴ πολιτικὴ ἀπὸ αὐτὴν τῆς Ἐνώσεως!** Ἡ «Κοινὴ Πολιτικὴ Ασφαλείας καὶ Ἀμυνας» προσβλέπει στὴν ἐνίσχυση τῆς ἰκανότη-τος τῆς Ε.Ε. γιὰ ἑξωτερικὴ δράση, ἀναπτύσσοντας τὶς στρατιωτικὲς καὶ μὴ στρατιωτικὲς ἰκανότητές της προ-κειμένου νὰ **ἀσκεῖ πᾶσι δὲ ὁποιοῦδήποτε χώρα**. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἔχει σχεδιασθῇ ἓνα πλῆθος ἀπὸ κυρώ-σεις διπλωματικοῦ ἢ/καὶ οἰκονομικοῦ χαρακτῆρα, ἐνῷ πάντοτε ἡ κῶλυση τῆς ἐνέργειάς της βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν πρόφαση, εἴτε τῆς παραβίασεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου, εἴτε τῆς (ῥῆθην) καταπατήσεως τῶν ἀνθρωπῶ-νων δικαιωμάτων, ἢ τῆς ἐλλειψης σεβασμοῦ πρὸς τὸ κράτος δικαίου ἢ τῆς ἀρχῆς τῆς δημοκρατίας. Τὸ Συμ-βούλιον τῆς Ε.Ε. σὲ αὐτὸν καὶ μόνο τὸν τομεὰ **δὲν ἀκο-λουεῖ τὸν κανὼνα τῆς ἐκ περιτρίτης προεδρίας τῶν μελῶν** του, ποὺ θὰ δοῦμε παρακάτω, ἀλλὰ ἔχει **μόνιμο διορισμένο πρόεδρο**, τὸν Ὑπατο Ἐκπρόσω-πο γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Πολιτικὴ Ασφαλείας τῆς Ε.Ε.

- Συντονίζει τὴν συνεργασία μεταξὺ τῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Ἀπαισιωκτικῶν Δυνάμεων τῶν χωρῶν μελῶν, προκειμένου νὰ ἐπικρατήσῃ ἐνῖσtio δικαίο **ἀμφιβόλου ἠθικῆς καὶ δικαιοσύνης**. Μεγάλῃ ἐμφραση ἔχει δοθεῖ στὸ οἰκονογεακό δικαίο, ὅπου παρατηρεῖται μία πανευρωπαϊκὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ ὅρου οἰκονογεαία σὲ "πτεριεργίες" συμβιβώσιες δύο ἢ περισσοτέρων μελῶν τοῦ ἰδιοῦ ἢ ἀναμίκτου φύλου!

Σύνθεσις

Στὸ Συμβούλιον τῆς Ε.Ε. δὲν υπάρχουν μόνιμα μέλη. Σὲ κάθε συνεδρίασίν τοι, τὰ κράτη μέλη εκπροσω-ποῦνται ἀπὸ τὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ ἀπὸ τὴν ἐκάστοτε τομεὰ πολιτικῆς, π.χ. ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τοῦ Περιβάλ-λοντος, ὅταν ἡ ὑπογραφὴ σύσκεψη ἀφορᾷ σὲ περι-βαλλοντικὰ θέματα. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ σύσκεψη ὀνομάζεται "Συμβούλιον Περιβάλλοντος".

Προεδρία

Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἀσκακείες τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ε. προεδρεῖναι ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς τῆς χώρας ποὺ ἀσκεῖ τὴν ἐκ περιτρίτης προεδρία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ε. Γιὰ παράδειγμα, ὅταν τὴν προεδρία ἀσκεῖ ἡ Ἑσθονία, σὲ ὅλα τὰ Συμβούλια Περιβάλλοντος προ-εδρεῖναι ὁ Ἑσθονὸς ὑπουργὸς τοῦ Περιβάλλοντος.

Μόνον τὸ Συμβούλιον τῶν **ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτε-ρικών** διαθέτει, ὅπως εἶδαμε, **μόνιμο διορισμένο πρόεδρο**, τὸν Ὑπατο Ἐκπρόσωπο γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Πολιτικὴ Ασφαλείας τῆς Ε.Ε. Ἐδῶ φαίνεται καθαρὰ ἡ σημασία ποὺ δίδουν οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἐνώ-σεως στὸ ἐνῖσtio δόγμα τῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς.

Οἱ προκαθορισμένες προεδρίες τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ε. ἀπὸ τὸ 2011 μέχρι τὸ 2020 ἔχουν ὡς ἐξῆς:

- Οὐγγαρία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2011
- Πολωνία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2011
- Δανία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2012
- Κύπρος: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2012
- Ἰρλανδία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2013
- Λιθουανία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2013
- Ἑλλάδα: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2014
- Ἰταλία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2014
- Λετονία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2015
- Λουξεμβούργο: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2015
- Κάτω Χώρες: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2016

Σιωπᾷ ἡ ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας;

Σεβαστοὶ πατέρες εὐλογεῖτε,

Σὰς γράφομαι γιὰ τὴν Ἀγγλία πού διαμενοῦμε τὰ τε-λευταία χρόνια, ἀπὸ νὰ σὰς ἐκφράσουμε τὴν λύπη μας γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν λάβει χώρα ἀπὸ τὴν 26η τοῦ πε-ρασμένου μηνὸς Ἰουνίου, ὅπου ἔλαβε τέλος ἡ λεγομένη Ἀγία καὶ Μεγάλῃ σνῶδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης.

Τὸ πρῶτο γεγονός εἶναι ἡ ἐλλειψη τοποθέτησης μέχρι σήμερα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς σνῶδος. Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲς προκαλεῖ ἰδιαίτερη ἐντύ-πωση, διότι τὰ κείμενα ποὺ ὑπογράφηκαν ἐπικυρώνουν συνοδικὰ τὴν πανάρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, πράγμα ποὺ εἶναι φοβερὸ στὴν ἀκοή του. Ἐχουν γραφεῖ μελέτες ἀπὸ ἐγκρίτους καθηγητῆς, ὅπως τοῦς κυρίους Τσελεγγί-δη καὶ Κυριαζοπούλου ποὺ ἀποδεικνύουν τὸν ἰσχυρισμὸ μας. Πιστεύουμε ὅτι καὶ ἐσεῖς θὰ ἔχετε φράσι στὶ ἴδια συμπεράσματα μετὰ ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν κειμένων ποὺ θὰ ἔχετε κάνει. Εἰλικρινὰ ἀπορούμε πὺς δὲν ἔχετε πάει ἀκόμα θέση σὲ αὐτὴν τὴν προδοσία τῆς ἁγίας πίστεώς μας, ἐσεῖς ποὺ θεωρεῖσθε ἡ ἀκρόπολις τῆς Ὁρθόδοξας.

Ἐνδετρο συμβᾶν ἀκόμα λυπηρότερο τοῦ πρῶτου εἶναι οἱ διωξείες τῶν μοναχῶν ἀπὸ δύο ἱερῶς μονᾶς (ΙΜΜΛ, ΙΜΧ) καὶ ὁ φόβος μας νὰ μὴ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλες. Ἀληθεῖς, πὺς θὰ μπορούσαμε νὰ μείνουμε ἀποθές ὑποπρστὰ σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση, ὅπου τὸ περιβόλ τῆς Παναγίας ὀχι μόνον νὰ σιωπᾷ σὰ θέματα τῆς πίστεως,

- Σλοβακία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2016
- Μάλτα: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2017
- Ἡνωμένο Βασίλειο: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2017 (ὑπὸ αἴρεση μετὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἡνωμένου Βασι-λείου νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση)
- Ἑσθονία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2018
- Βουλγαρία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2018
- Αὐστρία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2019
- Ρουμανία: Ἰούλιος – Δεκέμβριος 2019
- Φινλανδία: Ἰανουάριος – Ἰούνιος 2020

Βλέπουμε, λοιπόν, πὺς καταρρίπτεται ἀκόμα ἓνας "μῦθος" τῆς Ἐνώσεως. Ἡ διαβόητὴ "**προεδρία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως**", ποὺ τάχα ἐναλλάσσεται με-ταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ **μία τυπικὴ προεδρία σὲ ἀνευ σημασίας συμβού-λια τῶν ὑπουργῶν τῆς Ἐνώσεως**, ὅπου ἀπλὰ ἐπι-κυρώνονται οἱ ἀποφάσεις καὶ οἱ διατάξεις τῶν διορι-σμένων ὀργάνων, ποὺ συγκεντρώνουν ἐπὶ τῆς οὐσίας τὴν ἐξουσία τῆς Ε.Ε.!

Ψηφοφορία

Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ε. λαμβάνονται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν λεγόμενη **εἰδικὴ πλειοψηφία**. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων ποὺ διαθετὶ μία χώρα εἶναι θεω-ρητικὰ ἀνάλογος μὲ τὸν πληθυσμὸ τῆς, ὡστόσο προ-κειπαὶ γιὰ ἓνα σχῆμα ποὺ στάναι ἐπιτρέπει **αὐτε-λεσίσματα** ποὺ **δὲν ἐγκρίνουν οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἐνώσεως**.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων ποὺ ἀντιποχεῖ σὲ κάθε κρά-τος μέλος εἶναι ὁ ἐξῆς:

- Γερμανία, Γαλλία, Ἰταλία καὶ Ἡνωμένο Βασίλειο: 29 ψήφοι
- Ἰσπανία καὶ Πολωνία: 27
- Ρουμανία: 14
- Κάτω Χώρες: 13
- Βέλγιο, Τσεχικὴ Δημοκρατία, Ἑλλάδα, Οὐγγαρία καὶ Πορτογαλία: 12
- Αὐστρία, Βουλγαρία καὶ Σουηδία: 10
- Κροατία, Δανία, Ἰρλανδία, Λιθουανία, Σλοβακία καὶ Φινλανδία: 7
- Κύπρος, Ἑσθονία, Λετονία, Λουξεμβούργο καὶ Σλοβενία: 4
- Μάλτα: 3

ΣΥΝΟΛΟ: 352

Ὁ κανόνας τῆς "**εἰδικῆς πλειοψηφίας**" προβλέπει πὺς εἰδικὴ πλειοψηφία ἐπιτυγχάνεται ὅταν:

- Ἡ πλειοψηφία τῶν 27 χωρῶν μελῶν τῆς Ε.Ε. ψη-φίετῃ θετικὰ. Ὡστόσο, στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἀρκεῖ **ἡ πλειοψηφία τῶν δύο τρίτων τῶν παρόντων** στὴν ψηφοφορία.

- Συγκεντρώνονται τουλάχιστον 260 ἀπὸ τὶς 352 ψήφους

Μία χώρα μέλος μπορεῖ ἐπίσης νὰ ζητήσῃ νὰ ἐλε-γχεῖ κατὰ πόσο ἡ πλειοψηφία ἀντιπροσωπεύει τὸ 62%, τουλάχιστον, τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Βέβαια, ὁ παραπάνω συσχετισμὸς ψήφων καὶ πληθυσμοῦ ἀποκλείει τὶς περιπτώσεις νὰ μὴ υλοποιηθεῖ μία πρότα-ση τῶν ἰσχυρῶν, ἀκόμα καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι ἐπιζήμια γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀσθενέστερα κράτη. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ παρατεινόμενη πολιτικὴ Ἀπόη-τος, ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὴν Ε.Ε. σὲ ὁλόκληρο τὸν Εὐρωπαϊκὸ Νότο, ἐξυμνηρετώντας καὶ πλουτίζοντας τὴν Γερμανία, τὴν Γαλλία καὶ τὶς χώρες τῆς BeNeLux (Βέλγιο, Ὑλλανδία, Λουξεμβούργο) σὲ βάρος τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Νότου.

Στὶς ψηφοφορίες ποὺ ἀφοροῦν εὐαίσθητα θέματα, ὅπως ἡ ἀσφάλεια, οἱ ἐξωτερικὲς ὑποθέσεις καὶ ἡ φορο-λογία, οἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου **πρέπει νὰ εἶναι ὁμόφωνες**. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀκόμη καὶ μία μόνον χώ-ρα μπορεῖ νὰ ἀσκήσῃ veto σὲ μία ἀπόφαση, **κάπὶ ποὺ ὅμως δὲν συμβαίνει ποτέ!** Ἀκόμα καὶ ἂν περιστα-σιακά κάποια κυβερνήση ἀντιπαρταθεῖ σὲ κάποια ἀπόφαση (χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἡ Ἰρλανδία) ὑπάρχουν "υποτόνιοι" μηχανισμοὶ στὴν Ἐνωσι, ποὺ **ἐξουδετερώνουν τὶς ἀντιρήσεις** αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Ἀπὸ τὸ 2014 ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμοσεῖ ἓνα σύστημα ψηφοφορίας, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὡς "σύστημα ψηφοφο-ρίας μὲ διπλὴ πλειοψηφία". Μὲ βάση αὐτὸ τὸ σύστημα, γιὰ τὴν ἐγκρίση μιάς πρότασης θὰ ἦταν ἀπαραίτητὸ ἡ στήριξή της ἀπὸ δύο εἰδὴ πλειοψηφίας: τὴν πλειοψη-φία τῶν χωρῶν (τουλάχιστον 15) καὶ τὴν πλειοψηφία τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ε.Ε. (οἱ χώρες ποὺ ψη-φίζουν ὑπὲρ πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύουν τουλάχι-στον τὸ 65% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ε.Ε.).

Φυσικὰ τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν υιοθετήθηκε ποτέ, ἐνῷ ἀντιθέτα προτάθηκε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν ψήφων ἀνά χώρα μὲ σκοπὸ τὴν ἀκόμα μεγαλύτερη ἐνί-σχυση τῶν ἰσχυρῶν.

Τὶ ἐπὶ χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Πόσο ἀκόμα πρέπει νὰ ἐμβαθύνουμε στὴν μελέτη τῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν Ὀργάνων τῆς Ε.Ε. νὰ ἀποδεχθούμε πὺς ἡ παραμονὴ μας ἐνὸς τῆς Ε.Ε. ὀχι ἀπλῶς δὲν εἶναι ἡ ἐνδεδεμένη ὁδὸς ἀνάπτυξης γιὰ τὴν Πατριὰ μας, ἀλλὰ ἀντιθέτως εἶναι ἡ βεβαία ὁδὸς τῆς καταστροφῆς τῆς;

Μ. Β.

Σημείωσις:

1. Τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης (Council of Europe) εἶναι διεθνὲς ὀργανισμὸς ὅπου μετέχουν 47 κράτη τῆς Εὐρώπης. 5 κράτη ὡς παρατηρητῆς τοῦ Συμβουλίου καὶ 3 ὡς παρατηρητῆς τῆς συνέλευσής του. Ἰδρύθηκε στὶς 5 Μαΐου τοῦ 1949 μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Λονδίνου καὶ εἶναι ὁ παλαιότερος ὀργανισμὸς, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν **Εὐρωπαϊκὴν ἐνοποίηση**. **Πρόσχημά του** ἀποτελεῖ τὴν προσπάθεια τὸν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἡ δημο-κρατικὴ ἀνάπτυξή τῶν νομοθεσιῶν, καθὼς καὶ ἡ πολι-τισμικὴ συνεργασία στὴν Εὐρώπῃ.

Αἰτοῦμεν τὶς προσεχέες σὰς.

Ἰωάννης Κωφίδης, Ἠλεκτρολόγος Μηχανικός. **Πα-ναγιώτης Τσάλλος**, Ἱστορικός. **Ἀναστασία Κάτσου**.

Ἀνδρούλα Αντωνίου

Σχ. Ο.Τ.: Σὰς ποτρεπόμεν νὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴν τοῦ μακαριστοῦ ὁσίου Γερόντος π. Φιλο-θέου Ζερβόκου, *ὁ ὁποῖος εἶχε γράμει νὰ μὴ ἐξέλθωμεν ἐκείς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ νὰ ἐκβάλωμεν τοὺς Οἰκουμενιστοὺς*.

ὉΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ Ο ΓΡΑΠΤΟΣ

Τὴν 11ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναπασσᾶ. Διὰ χειρὸς Θεοφάνους τοῦ Κρητοῦ, 1527 μ.Χ.

Ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος...

Ἡ ὀνομαζόμενη «Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος» τῆς Ὁρθοδοξίας συνεκλή-θη καὶ συνεδρίασε στὴν Κρήτη τὴν ἐβδομάδα τῆς Πεντηκοστής (18-26 Ἰουνίου 2016).

Δύο μῆνες μετὰ, κρίνοντας μὲ νηφαλιότητα τὸ ὅλο ἐγχεῖρημα, μπορούμε νὰ καταλήξουμε στὶς ἐξῆς παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀμφιλεγόμενη «Σύνοδο»:

1. ΗΤΑΝ ΣΥΝΟΔΟΣ;

Ἐνα πρῶτο ἐρώτημα ἀφορᾷ στὴν ἴδια τὴ φύση τῆς Συνόδου: Ἦταν πράγματι Σύνοδος; Τὸ ἐρώτημα εἶναι καιρίο. Διότι κατὰ τὴ σύγκλησή της καὶ τῆς ἐργασίας της, μὲ τὴν καθιέρωσή νὰ ψηφίζουν μόνο οἱ Προκαθήμενοι καταλλήλως οὐσιαστικὰ ἡ ἐννοία τῆς συνοδικότητας. Ἦταν περισσότερο, ὅπως παρετήρησε ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐποκοπῆς Μπάτσκος τοῦ Πατρια-ρχείου τῆς Σερβίας Εἰρηναῖος (Μπουλούβιτς), μιὰ «Σύναξις Προκαθημέ-νων», ἡ ὁποία μάλιστα «ἐνεργεῖ ἐμπράκτως ὡς συλλογικός τῆς πίπτας».

Τὴν προβληματικότητα τὴν ἀναγνωρίσαν καὶ ἐνθερμοὶ υποστηρικτῆς τῆς «Συνόδου». Ἐτοῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας στὴν ὁμιλία του κατὰ τὴν ἐναρκτήρια συνεδρίαση τῆς «Συνόδου», ἀπαντώντας στοὺς ἐπικριτῆς της, εἶπε οἱ αὐτὴ ἀποτελεῖ «ἰδιατερότητα... δὲν εἶναι ἓνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων... εἶναι κατ' ἰδιαιτέρο».

Πιὸ ἐκκθαρα ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος Σταμούλης, ἀναφερόμενος στὶς καινοτομίες της, τὴ λεγομέ-νη «ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας», μὲ τὴν καθιέρωσή της τῆς «μιάς ψήφου ἀνά Ἐκκλησία», εἶπε πρὶν τὴ σύγκλησή της τὰ ἐξῆς: «Ὦντως, ἡ συγκεκριμένη διαδικασία εἶναι ἀμάρτυρη ἐνὸς τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὦντως φαί-νεται νὰ ἀνοίγεται τὸ ἱστορικὸ κεκτημένο ποὺ θέλει τὸν κάθε ἐπίσκοπο νὰ ἔχει μία ψήφο. Ὦντως φαίνεται νὰ ἀντικαθίστῃται ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ νὰ ὑποχωρεῖ ἡ ἰδιατερότητα τοῦ προσώπου γιὰ χάρη τοῦ κα-θόλου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Νὰ χάνεται στ' ἀλήθεια ἡ ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ». Ἡ, ἀκόμη πὺ σκληρά, ἡ υιοθέτηση τῆς μιάς ψήφου νὰ ἀποτελεῖ τὸν «θρίσμιον τοῦ ἀτομοκεντρικοῦ τύπου τῶν "συμβάσεων"». Καὶ δὲν χω-ράει καμία ἀμφιβολία πὺς σὲ ὅλα τὰ παραπάνω δὲ μπορούσαμε νὰ προσ-θέσουμε καὶ ἄλλα. Νὰ πούμε γιὰ παράδειγμα ὅτι μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὁμο-φωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς μιάς ψήφου ἡτήται ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς συνοδικό-τητας, βιάζεται ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιθωριοποιεῖται ἡ ἴδια ἡ ζοή».

Ὅ κ. Σταμούλης ὁμως ὠσὸτὰ ἐπισημαίνει καὶ ἓνα ἀκόμη σημεῖο ἐξίσου προβληματικό: Τὸ ὅτι ἡ «Σύνοδος», εἶται ὅπως προετοιμάστηκε, ἦταν ἀποκομμένη ἀπὸ τὸν λαό. Εἶπε: «Ἐὰν διαπιστώνεται, λοιπόν, ἐνα ἐλλειμ-μα, αὐτὸ βρίσκεται στὴν ἐνημέρωσή τῆς βάσης, στὴν ἐνημέρωσή τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κληρικῶν, τόσο τῶν δύο πρώτων βαθμίδων, ὅσο καὶ τῶν ἐπισκόπων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Φαίνεται γὰρ νὰ ἠλημονεῖ-ται ἡ νὰ παραθερεῖται πὺς ἡ Σύνοδος δὲν συσχετίζεται γιὰ τὸν αὐτὸ τῆς; συνέρεχεται γιὰ ὅλο τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰ ὅλο τὸν κόσμo», καθὼς «εἶναι ἐκ τοῦ σώματος», «ἐν τῷ σώματι», «διὰ τὸ σῶμα». Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἐνστάσεις οἱ ὅσπες καὶ ἐδῶ διατυπώθηκαν ἀπὸ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας δὲν εἶναι χωρὶς ἐρείσματα. [Βλ. Χρυσόστομος Σταμούλης, «Ἡ λειτουργία τῆς ὁμοφωνίας καὶ ἡ ποιητικὴ τῆς ἐνότητας». Εἰσήγησι στὸ Συνέδριο «Πρὸς τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο» (3-5 Δεκεμβρίου 2015)].

Ἄν λοιπὸν ἡ «Σύνοδος» εἶναι ἀποκομμένη ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλη-σίας, ἂν ἀποτελεῖ ἀπλὴ σύμβαση ἀτομοκεντρικοῦ τύπου, ἂν καταστρεφεῖ τὴν Ἐκκλησιολογία τῆς συνοδικότητας, ἂν βιάζῃ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιθωριοποιεῖ τὴ ζοή, μπορούμε νὰ τὴ θεωρούμε πρα-γματικὴ Σύνοδος;

2. ΗΤΑΝ ΜΕΓΑΛΗ;

Ἄς ἐρθουμε σὲ ἓνα ἄλλο ἐρώτημα. Ἡ «Σύνοδος» ὀνομάστηκε Μεγάλῃ. Ἦταν ὁμως; Βέβαια εἶται συγκληρήκε, ἀλλὰ δὲν κατέφερε νὰ γίνῃ πραγ-ματικὰ Μεγάλῃ, διότι κατ' αὐτὴν ἡ Ὁρθοδοξία ἐμφανίστηκε διχασμένη. Ὁ διχασμὸς ἐγίνε φανερός πρωτίστως κατὰ τὴ σύγκλησή της, ὅποτε τέ

Τριλογία Ύνότητας

Γράφει ο κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ.

2ον

Ό τρόπος, λοιπόν, πραγματώσεως αυτής της εκκλησιαστικής ένότητας δεν είναι κίπτος, αλλά άκτιστος. Και αυτό μὲς τὸ διαβερβαίνων ἡ σαρκωμένη Ὑποστατικὴ Ἀλθβεἰα, στὴν Ἀρχιερατικὴ Προσευχῇ. Ὁ πυρήνας τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ ἀφορὰ τὴν ἑνότητα, τόσο ὡς πρὸς τὸν ὀντολογικὸ χαρακτῆρα τῆς, ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπο οἰκουμενείας τῆς: «καὶ γὰρ τὴν δόξαν, τὴν δέδοκαίς μοι, δέδωκα αὐτοῖς», λέγει ὁ Χριστὸς στὸν Θεὸ Πατέρα, «ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς ἐσμέν»· ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ ἐν ἐμοί, ἵνα ὡς τετελειωμένοι εἰς ἐν, ἵνα νινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ με ἀπέστειλας καὶ ἡγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἡγάγησας» (1ω. 17,22-23).

Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ άκτιστὴ Δόξα καὶ Βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ μόνος ὁ τρόπος πραγμωτώσεως αὐτῆς τῆς Θεανθρώπινης ἑνότητας, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικὸ πνευματικὸ «κλειδί» τῆς «άρρητης» βιώσεως καὶ τῆς «ἀπείρηνητης» κατανοήσεώς τῆς, ὡς φανερώσεως τῆς άκτιστου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ποὺ παρέχεται διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἰκεινεται βιωματικῶς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι. Ὁ βαθμὸς τῆς χαρισματικῆς ἐνότητας τὸν πιστών, ὡς κτιστῶν ὄντων, παραλληλίζεται –πάντοτε προμεινῶν τῶν ἀναλογιών– μὲ τὸν βαθμὸ τῆς κατὰ φύσιν άκτιστου ἐνότητας ποὺ ἔχει ὁ Θεὸς Πατέρας μὲ τὸν Υἱὸ Του ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Απὸ τὸ παραπάνω Βιβλικὸ χωρίο προκύπτει, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς πιστοὺς –κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, άγιους καὶ ἐγγάμους– εἶναι ὁ ἴδιος ἀκριβῶς γιὰ ὅλους ἀνεξαρτῶς καὶ στὸν ἴδιον βαθμὸ. Εἶναι νὰ γίνουν ἑνα Πνεῦμα μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ μεταξὺ τους, προκειμένου νὰ φθάσουν «φθόσσους» τὴν ἀκτίστη τελειότητα καὶ νὰ τὴν γένουνται καὶ στὴν παρούσᾳ ζωῇ, γιὰ μόνον ἔτσι μποροῦν νὰ δίνουν ἐμπειρικά-βιωματικὰ τὴν μαρτυρία τους γιὰ τὴν τέλεια καὶ άκτιστὴ ἀγάτῃ Του καὶ νὰ παρέχουν θεοπεσιθεὶς τὴν ιεραποστολή τους πρὸς τὸν ἀλλοτρίωμενο ἀπὸ τὸν Θεὸ κόσμo.

Κατὰ συνέπεια, μόνον ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, δηλαδὴ μόνον άκτιστως, μποροῦμε νὰ γίνουμε ἑνα στὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ παίρνομεν χαρισματικῶς δι’ αὐτῆς, εἶναι άκτιστὴ πραγματικότητα. Διὰ τῆς άκτιστου αὐτῆς ἐνότητας καταζώνουμε στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ τόσο ἡ παρούσα ὅσο καὶ ἡ μέλλουσα αἰώνια ζωὴ τῶν πιστών, ὡς σκοπὸς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μέσα στὴν μία καὶ μόνῃ Ἐκκλησίᾳ Του. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ τῆς χαρισματικῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἔχουν καμμία ὑπερ-ἐκτὴ θέσι οἱ ραφιναρτισμένες εἰδωλοποιήσεις αὐτῶ τῶν ἐγγάμων (συζύγων καὶ παιδιῶν) οὗτε τῶν αγάμων –κληρικών ἢ μοναχῶν– σὲ ὀποιοδήποτε πρόσωπα ἢ θεσμους. Γι’ αὐτὸ, ἀν κάποια μορφή ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας συμβαίνει νὰ εἰδωλοποιεῖται καὶ νὰ ἐμφανίζονται ὡς λάτρες τῆς κληρικῆς ὁλῶν τῶν βαθμῶν καὶ λαϊκοί, τοῦτο σημαίνει, ὅτι αὐτὴ ἡ μορφή ἐνότητας εἶναι κτιστὴ καὶ αὐτογεννημένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καθεαυτήν, γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι, σαφῶς, ἀπόβλητῃ, ὡς ξένῃ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς.

Ἡ τέλεια καὶ χαρισματικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας νοεῖται καὶ φανερῶνεται στὴν πράξη, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, ὡς συμφωνία στὸ φρόνημα –τὴν πίστη–, ἀλλὰ καὶ ὡς συμφωνία στὴν ἐσωτερικὴ διάθεσι –τὴν ἀγάτῃ. Πρωτίστως, ὁμως, ἡ ἐνότητα προϋποθέτει τὸ ἴδιον-ἐνῖσιό φρόνημα. Μάλιστα, ἡ ὁμοφροσύνη εἶναι αὐτὴ ποὺ, πρακτικῶς, ἐγγυάται τὴν ἐνότητα, ἐνῶ ἡ ἀγάτῃ –κατὰ τὸν ἴδιον Πατέρα –προκύπτει ἀπὸ τὴν ὀρθή πίστι (ΡG 62, 509). Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μίᾳ καρδίᾳ» δοξολογία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὴν θεία Λατρεία προϋποθετὶ ὅχι μόνον τὴν πίστι, ἀλλὰ ἀπαραιτήτως καὶ μία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ζωῇ, ἡ ὁποία εἶναι, κατεχόμενη, ζωὴ γνῶσις καὶ άκτιστὴ ἀγάτῃ. Μὲ αὐτὴς τῆς βιωματικῆς προϋποθέσεως, ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνόλου, καὶ ἡ ἐνότητα τῶν πιστών, ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουν καὶ τὴν ὀρατὴ φανερωσὶ τους στὴν Εὐχαριστικὴ Συναχῇ, στὸ πλαίσιο τῆς θείας Λατρείας.

Ἀπ’ ὅσα λέχθηκαν παραπάνω, φρονούμε, ὅτι γίνεται σαφές καὶ ἀπόλυτα κατανοητὸ, ὅτι εἰναι ἐντελὲς δύννασι -ὀντολογικῶς καὶ πρακτικῶς- ἡ ἐνότητα με τούς καταδικασθέντες, ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδους, αἰρετικούς, χωρίς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν κατὰ τοὺς ἱερους Κανόνες ἐναρτί τους στὴν Μία καὶ μόνῃ, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ὁρθόδοξη. Γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἀπρόυποθέτῃ καὶ αὐθαίρετῃ «ἐκκλησιαστικοποίηση» τῶν αἰρετικῶν, ἀπὸ τῆς λεγόμενῃς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃ Συνόδῃ τῆς Κρήτης, εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀπαράδεκτῃ, άκυρὴ καὶ άνόγητος, καὶ συνιστᾷ πνευματικὴ μοιχαλία, τὴν ὁποία, κατὰ τὴν Παλαία Διαθήκῃ, βδελύσσεται ὁ Θεός, ὡς Θεὸς «ζηλωτῆς». Ἡ ἐν λόγῳ ἀντῆ-Κανονικὴ «ἐκκλησιαστικοποίηση» δὲν δεσμευεῖτ’ οὐδεὶν, ἐκκλησιαστικῶς, κανένα Ὁρθόδοξο πῶς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ παραμείνῃ -ὡς κυριολεκτικὸς πιστός- στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, «ἐπτόμενος» –μὲ τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ τρόπο – «τοῖς άγίοις Πατράσι».

Β΄. Ἡ βάνουση κακοποίηση τῶν ἐνοτήτων τῆς Ἐκκλησίας

Οἱ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστές –Πατριάρχες, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι– ἀναφερόμενοι κατὰ τῆς τελευταίης δεκαετίης, ὅλως παραπλανητικῶς στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, κάνουν –κατὰ κόρον– παράχρησι τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰδικότερα τοῦ ἐπιτεντροῦ αὐτῆς: «ἵνα ὥσιν ἐν».

Ἡ συστηματικὴ προσπάθεια, ὁμως, γιὰ μία βάνουση κακοποίηση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, άρχισε ἤδη ἀπὸ τὸ 1961, πρὶν πενήντῃ πέντε χρόνις, με τῆς Προσυνοδικῆς Διασκεύης.

Ἔτσι, ἡ δογματικὸ χαρακτῆρα ἀπόφασι τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτῆς δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς φανκτικὸ καὶ βαρύτατο θεολογικὸ ἀτόπημα, ἀλλὰ προχειδασμένο καὶ συστηματικὰ προωθούμενον πολυχρόνιον σκοπὸ, ἀπὸ τοὺς ἐκκρᾶστὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνός τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἡ «Σύνδοξος» αὐτὴ ἐπέλεξε ὅ,τι ἄντεπε καὶ ἄντεπε στὴν Ἐκκλησία –τὴν ἀραγὴ καὶ άνοπνευματικὴ ἐνότῃτα τῆς– καὶ τὴν βεβήλωσε ἐν ὀνόματι τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς διακρίσεως τῆς. Παράλληλα, με τῆς Προσυνοδικῆς, τῆς Συνοδικῆς διαδικασίας –μὲ βάση τὸν Κανονισμό Λειτουργίας τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτῆς– ἀλλὰ καὶ ὅλες τῆς συμπαρομαρτούσες ἐνέργειες, κακοσυτήθηκε ἀνεπίτρεπτὸ τὸ άνοπνευματικὸ, Συνοδικὸ, πῶλευμα τῆς Ἀγιωτάς Ἐκκλησίας μος.

Συγκεκριμένα, στὴ Συναχῇ τῶν Προκαθήμενῶν καὶ τῶν ἐκπρῶσιτῶν τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν στὸ Σαμπύε τῆς Ἐλβετίας, ἀλλὰ καὶ στὴ «Σύνδοξος» τῆς Κρήτῆς, κυριάρχησε, μὲ παραπλανητικὸ τρόπο, ὡς προμετωπίδα, ἡ ἀπατηλὴ προβολὴ τῆς ὑπέρτατης ἀξίας τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς προηγουμένως νὰ προσδιοριστῇ μετὲ κάθε θεολογικὴ ἀκριβεία-ἡ ὀρθὴ νοσηματοδότηση τοῦ ὅρου «ἐνότῃτα τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως ἀντιστοίχα ἔγινε ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους Οἰκουμενιστές καὶ μὲ τὸν ὅρο «άγᾳτῃ».

Προβλήθηκε συστηματικὰ ἡ ἀπροσδιόριστὴ θεολογικὴ ἐνότῃτα, καὶ παράλληλα, ἀφοῦ ἀπολυτοποιήθηκε, αὐτονομήθηκε καὶ εἰδωλοποιήθηκε, καλλιεργήθηκε ψυχολογικὰ τὸ φόβητρο τῆς διαίρεσέως, με τὸ σλόγκαν: «Νά μὲ διασποατοῦμε», με ἀποτελεσμα καὶ κυριαρχή τῆς πᾶπτικῇ ἀντίληψι περὶ τοῦ «Πρώτου» καὶ νὰ προωθηθοῦν οἱ προσχεδιασμένες ἀνεπίτρεπτες ὑποχωρήσεις καὶ οἱ δογματικῆς ἐκπτώσεις, γιὰ νὰ υιοθετηθεῖ δικρι-τα, ἀπὸ τοὺς «λάτρες» τῆς, ὡς πανάκεια, ἡ «φιλάδελφῃ», ὅχι ὁμως καὶ φιλόδελφ, Οἰκουμενιστικὴ βεωρήσι τῆς ἐνότητας. Προέβλταν τὴν ἀνωστὰ ὑπερβάσι τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς, ἐπιτόκωντας αὐτονομημένα καὶ ἀποῦτοῦθετα στὴν συμκτύκνωσι τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας, τὴν ὁποία ἐκκράζει ἡ Βιβλικὴ ρῆσι: «ἵνα ὥσιν ἐν», καὶ τὴν κακοποίησην, ὅπως καὶ οἱ ἐτερόδοξοι Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Προτεστάντες. Προέβλταν δηλαδὴ μία ἐνότῃτα, οὐσιαστικὰ γενικόλογη, ἀβεολόγητῃ καὶ κυρίως χωρίς προϋποθέσεις. Ἔτσι, οἱ συνελθόντες στὴν Κρήτῃ Ἀρχιερεῖς, καὶ μὴ «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ» κινούμενοι, δὲν ὀρθόδοτησαν τὸν «λόγον τῆς Ἀληθείας», γιὰτῇ, ἐν ὀνόματι τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας, ἔκαναν ἐκπτώσεις στὸ ὄγμα.

Άκόμῃ εἰδικότερα, στὴν «Σύνδοξο» τῆς Κρήτῆς ἐπιχερῆθηκε νὰ καθιερωθεῖ θεσμικὰ μία νέα, παράδοξη, διπλὴ Ἐκκλησιολογία, ἀφοῦ οὐσιαστικὰ παραμερίστηκε ἡ θεωρητικὰ πάντοτε ἀποδεκτὴ ὀντολογικὴ ἐνότῃτα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐνότῃτα τῶν πληρωμένων τῆς ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Στὴν πραγματικότητα, δηλαδὴ, με τὴν ψήφισι τοῦ Στ΄ Κεἰμεῖνον προέκυψε ἀπὸ τοὺς ἐτερογνώοντες δέκα Προκαθήμενους, ἑνα ἐτερογενές «ἀποκλίμμα», ἑνας «τραγέλαφος», ἑνα «τέρας». Τοῦτο ἔγινε με τὴν άμικτῃ μίξῃ τῆς Ὁρθόδοξης καὶ τῆς ἐτερόδοξης Ἐκκλησιολογίας, ἀφοῦ θεωρηήθηκαν ὡς Ἐκκλησίαι οἱ ἐτερόδοξοι, δηλαδὴ οἱ καταδικασθέντες αἰρετικοὶ ἀπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδους.

Ὁ ψηφισάντες Ἀρχιερεῖς ἀποδέχθηκαν ἀβασάνιστα –θεολογικῶς καὶ πνευματικῶς– τοὺς αἰρετικούς, ὡς Ἐκκλησίαις. Ἐμφανίστηκαν νὰ ἀποδεχόμεναι –θεωρητικὰ– τὴν ὀντολογικὴ ἐνότῃτα τῆς Ἐκκλησίας καὶ παράλληλα ἀναγνώρισαν «ἐκκλησιαστικότητα» καὶ στοὺς αἰρετικούς. Ἔτσι, εἰσηγήθηκαν μίᾳ ἐτεροδοδικααλία –μὴ κάκοδοξῃ Ἐκκλησιολογία. Υιοθέτησαν στὴν πράξῃ τὴν μετα-πατερικὴ θεολογία καὶ τὴν θεολογικὴ διγλωσσία. Ἀντὶ τοῦ Βιβλικοῦ, τὸ «ναί, ναί» καὶ τὸ «οὐ, οὐ» (Μθ. 5,37), δέχθη-καν τὸ «ναί» καὶ «ὀχ» τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμεινισμοῦ, τὴν θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπαράδεκτῃ καὶ βέβηλῃ κοινωνία τοῦ «φωτός» μὲ τὸ «σκότος» (ΒΑ. Β΄ Κορ. 6,14).

Ἀλλὰ, με τὴν ἀνεπίτρεπτῇ –θεολογικὰ καὶ πνευματικὰ– διγλωσσία καὶ τὴν διπλὴ Ἐκκλησιολογία, ποὺ ἐπινοήγουνται οἱ ψηφισάντες Ἀρχιερεῖς στὸ Στ΄ Κεἰμεῖνον, υπονομεύεται καὶ νοθεύεται ὁ χαρακτῆρας τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, άνοιεται διάπλῃτα ἡ «πόρτα» σὲ κάθε Χριστιανικὴ αἵρεσι, νοσημοποιεῖται θεσμικὰ ἡ παναιρέσι τοῦ Οἰκουμεινισμοῦ καὶ ἀλλοιώνεται στὴν πράξῃ ἡ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησιολογία, ποὺ ὀριοθετήθηκε –μὲ κάθε θεολογικὴ ἀκριβεία– στὸν Ὅρο καὶ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ συνελθόντες Ἀρχιερεῖς στὴν Κρήτῃ –άβασάνιστα καὶ ἑλαφρὰ τῇ καρδίᾳ, κινούμενοι μετὲ κατὸ πονηρὸ ἑλάνομενο «φιλόδελφο» κίνητρο– ψηφισαν μίᾳ νόθῃ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότῃτα, ποὺ νοεῖται ὡς σύνθεσις τῆς διαχρονικῆς άγιοπνευματικῆς, χαρισματικῆς ἐμπειρίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας με τὴν αἰρετικὴν χαρακτῆρα ἐνότῃτα, ποὺ εἰσηγούνται τὰ πονηρὰ πνεύματα τῆς πλάνης.

Ἔτσι, στὴ «Σύνδοξο» τῆς Κρήτῆς ἀποκαλύφθηκε τὸ ὑπάρχον ἤδη σαφρὸ ἑλλειμμα τῶν κτηρητῶν γιὰ τὸ Ὁρθόδοξῶς καὶ ἀπλάνως θεολογῶν. Ἀποδείχθηκε, ἐμπειρικῶς, ὅτι οἱ ψηφισάντες δὲν ἔχουν τὸ θεμελιώδες –γιὰ τὸν πνευματικὸ γνῆτῃ– άγιοπνευματικὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων. Καὶ τοῦτο, γιὰτῇ ἔκαναν σύγχυση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τῶν άκαθάρτων πνευμάτων, ἀφοῦ δὲν δέκριναν –πρακτικῶς–, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ διέπει τὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ άκάθαρτα πνεύματα, ποὺ κυριάρχησν στῆς αἵρέσεις.

Λαμβάνοντας, σαφρὰ, ὑπόψη τὴν «συνοδική» διαδικασία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτελεσμα τῆς ψηφοφορίας, κατανοοῦμε σαφῶς, –μὲ μὴν ψυχῆς– ὅτι οἱ ψηφισάντες Ἀρχιερεῖς δὲν ἔβλεπαν πρὸς τὸν Χριστὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸν «Πρώτο». Ἔτσι, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐνεργήσουν ὡς Συν-Οἰκοί, κατὰ κυριολοξείᾳ, ἀφοῦ δὲν ἦσαν –πρακτικὰ– «ἐπτόμενοι τῶς άγιος Πατράσι», τόσο στὴ διαδικασία τῆς Ὀδοῦ, ὅσο καὶ στὸ περιεχόμενο τῆς Ὑποστατικῆς Ὀδοῦ. Ἀὐτὰ τεκμαίρεται, ἀδιαμφερίβητῃ καὶ κατεχόμενη, ἀπὸ τὸ ἀποτελεσμα τῆς ψηφοφορίας.

Τερπάζει εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐθύνη, ὅχι μόνον ἐκείνων τῶν Ἀρχιερέων, ποὺ ὡς «Συνοδικῶς» Ἀντιπρῶσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος στὴν Κρήτῃ, δέχτηκαν -ἀδισμαρτύρητῃ καὶ ἐνυπογράφως– τὴν εἰσηγήσι τοῦ Προκαθήμενου τους, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ συμμετασχόντων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ἀποδέχτηκαν παθητικὰ καὶ δὲν ἀντέδρασαν, ἕως σήμερα, στῆς ἐμφανέντες ἀποφάσεις καὶ εἰδικότερα στὴν παραβίασι τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος.

Πρακτικῶς, οἱ ψηφισάντες Ἀρχιερεῖς ἐμφανίστηκαν νὰ ἐπιδιώκουν νὰ ἀρέσουν στοὺς νοσηζόμενους προϊσταμένους (Προκαθήμενους) τους, καὶ ὅχι σὲ Ἐκείνους (στὸν Παράκλητο), ποὺ τοὺς χειροτόνησε, ὡς ἱστούμενος Ἀρχιερεῖς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε ὁ ὑφέρτυν Παπισμὸς τῶν ψηφισάντων Ἀρχιερέων. Κατὰ ἐπισημονικήν ἀκριβεία, δὲ λέγαμε, ὅτι ἔδω ὅμως «μετάλλοξῃ» τοῦ Παπικοῦ Πρωτεῖου, με τὴν ἐπίφασιν τῆς συνοδικότητος, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ Συνοδικότης δὲν λειποτύρησε μὲ βάση τῆς Ὁρθόδοξης προδιαγραφῆς τῆς. Στῇ «Σύνδοξο» ἐμφανίστηκε ἑνα συλλογικὸ Πρωτεῖο τῶν Προκαθήμενων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἐπιμέρους εἰκοσιτέσσερις Ἀρχιερεῖς τῆς κάδε Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀκίνητοποιήθηκαν –πρακτικῶς– μὴ ἔχοντας δικαίωμα ψήφου. Βεβαίᾳ, ἡ παπικὸ τύπου μετάλλοξῃ τῆς λειτουργίας τοῦ Πρώτου ἐμφανίστηκε ἤδη –πρακτικῶς– στῆς Προσυνοδικῆς Διασκεύης, γιὰ χάρη τῆς ἐσφαλμένης θεωρήσεως τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ὅλως -σκανδαλώδους- προκλήτικὸ καὶ ταυτόχρονα τραγικὸ εἶναι, ὅτι καὶ σήμερα ὀριζόμενοι ἀπὸ τοὺς μὴ μετασπέντες Ἀρχιερεῖς στὴ «Σύνδοξο» τῆς Κρήτῆς -ἐχοντας ἐσφαλμένη βεωρησι γιὰ τὴν ἐνότῃτα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνδιαφέρονται διακῶς νὰ μὴ διασπαστοῦν μεταξὺ τους καὶ μὲ τὸν Προκαθήμενὸ τους, ὡς «φιλάδελφοι», ἀλλὰ δὲν ἀνησυχοῦν καθόλου -φιλοῦσες– γιὰ τὸ σοβαρότατο πλῆγμα τῆς άγιοπνευματικῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιτίας τῆς υιοθέτησέως τῆς διπλῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς, με τὴν ἀπαράδεκτῃ «ἐκκλησιαστικοποίηση» τῶν καταδικασμένων καὶ άμετανόητων αἰρετικῶν.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ «Σύνδοξος» τῆς Κρήτῆς ὅχι μόνον δὲν λειποτύρησε στὴν κατεῦθυνσι τῆς ἐκκρᾶσεως τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως υποτίθεται ὅτι στήχευε, ἀλλὰ ἀποδομήσε καὶ τὴν ὑπάρχουσα ἕως τότε ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ μεταξὺ τῶν Ἐποκόπων, ποὺ τῆς ἀντιπροσώπευσαν. Αὐτὸ ἔγινε σαφές ἀπὸ τὴν μὴ συμμετοχῇ στὴ «Σύνδοξο» ἀπὸ τεσσάρων Πατριαρχείων (Ἀντιόχειας, Ρωσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας), τὰ ὁποῖα ἀρῆσμον ἀντιρητικὰ περισσότερους πιστούς ἀπ’ ὅσους ἀριθμοῦν οἱ δέκα Ἀυτοκεφάλαι Ἐκκλησίαις, ποὺ ἀντιπροσωπεύτηκαν σ’ αὐτὴν. Ἡ ἀποδομήσι ὁμως τῆς ἐπιδιωκόμενης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας ἔγινε καὶ ἐκκρᾶστικῇ, πρακτικῶς, καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ ὑπογράφαντες Ἀρχιερεῖς τὸ Στ΄ Κεἰμεῖνο.

Στῇ «Σύνδοξο» τῆς Κρήτῆς ἔγιναν ἀποδεκτὰ «δύο μέτρα καὶ δύο σταθμῶς», ὡς μέσο ἐπιπρεπείσεως τῆς κακῶς νοουμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας, ὅπως αὐτὰ λειποτύρησαν στῆς περιπτώσεις τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Σεβρίας καὶ τῆς Ἐλλάδος. Συγκεκριμένα, ὁ Προκαθήμενος τῆς Σεβρικῆς Ἐκκλησίας ἐμήφησε τὸ Στ΄ Κεἰμεῖνο, ἐκκρᾶζοντας τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῆς ἱεραρχίας τους, ἐρχόμενος ὁμως σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν πλειοψηφία (17 ἀπὸ τοὺς 24) τῶν Συνοδικῶν τῶν, ἐνῶ ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος ἀδιαφώρησε γιὰ τὴν ὁμόφωνη συνοδικὴ ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν καὶ ψήφισε ἀντίθετα πρὸς αὐτὴν, γιὰ χάρη τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας. Ψήφισε, δηλαδὴ, γιὰ μία ἐνότῃτα, αὐτονομημένη ἀπὸ τὴν συνοδικὴ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν. Στὴν ἐνεργείᾳ τοῦ αὐτῇ ἐνοσχέθηκε ἀπὸ τὴν άσυνεπτή, πρὸς τὴν ὁμόφωνη συνοδικὴ ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας, ὑπογραφήν τοῦ Κεἰμεῖνον ἀπὸ τοὺς 23 συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, με Ἀμυπρῇ ἐξάρρησι τοῦ 24^{ου} Ἐπισκόπου τῆς ἀντιπροσωπίας του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ περίπτωσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου δὲν ἦταν καλύτερη, ἀφοῦ ὁ Προκαθήμενός τῆς –μετὰ τὴν «Σύνδοξο» τῆς Κρήτῆς– κάκισε τὴν στάσι τῶν διαφωνησαντῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων, ποὺ δὲν ὑπέγραψαν τὸ Στ΄ Κεἰμεῖνο, καὶ ὅλως αὐθαίρετως –παρὰ πᾶσαν δι-οικητικὴν καὶ πνευματικὴν δεοντολογία– ἐπέγραψε ἀντ’ αὐτῶν, γιὰ χάρη τῆς κακῶς νοουμένης ἐνότητας, πρᾶγμα ποὺ συνιστᾷ ὁ μόνον παπικὴ νοσητροπία καὶ ἀνεπιτησίτη ἐκκλησιαστικὸ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ πράξῃ πονικῶς διώξμῃ.

Ἡ εὐθύνη τῶν Ὑγουμένων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στὴν άγιοσύνη σας, νηρετόμαστε γιὰ τὴν ἀναξιότητᾳ καὶ ρυπαρότητά μας- καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ νηρετόμαστε καὶ νὰ σηκώσουμε ἁπλῶς τὴν κεφαλὴ μας, γιὰ νὰ ἀνεύσουμε ὅχι τὸ πρῶσιπὸ σας, ἀλλὰ ἔστω αὐτὸ τὸ ράσο σας. Ὅα ἐκφράσουμε, ὡστόσο, με πόνον τὴν ἀποψὴ μας, ἔστω καὶ ἂν φανεῖ ὅτι αὐτὴ λαμβάνει μορφή ἐλέγχου, διότι ἔχομεν χρέος καὶ ἐνόλη σὲ καὶρὸ ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐπικρατήσῃ αἵρεσι, νὰ ἐνεργῶμε ἔτσι. Δὲν μᾶς ἀρέσει αὐτὸ άγιοι Πατέρες, δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ-ἀντιθέτως, μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ δυσάρεστο. Μακάρι νὰ εἶχαμε ἐνόλη νὰ σωπιώμε, θὰ ἦταν πολὺ εύκολοτερον. Αὐτὸ ποὺ με λυπεῖ περισσότερο ὅμως εἶναι ὅτι, θὰ περιφρονήσετε τῆς ἀπόψεως μου, ποῦ με πόνον θὰ σᾶς καταθέσω- πῶς, ἄλλωστε, σεβαστοὶ μου Πατέρες, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μὴ περιφρονήσετε ἐμένα, τὸν άσμο καὶ άσημαντ, ὅταν περιφρονεῖτε τοὺς ἴδιους τοὺς ἀδελφούς σας, οἱ ὁποῖοι πονοῦν τὴν Ὁρθόδοξία καὶ άγωνίζονται με ἐλπίρακινα καὶ σθένος- βοήθεια ὁμως καὶ ὑποστήριξῃ δὲν ἔχουν ἀπὸ κανένα! Καὶ ἀναφερόμαι ἐδῶ στοὺς άγιους καὶ σεβαστοὺς Ὑγούμενους καὶ Πατέρες καὶ ὅχι στοὺς διώκτες τους, τοὺς ὁποίους οὔτε άγιους οὔτε σεβαστοὺς οὔτε Πατέρες τοὺς βεωρῶ. Πῶς λοιπὸν άγιοι Πατέρες μὴ μὴ περιφρονήσετε ἐμένα, ὅταν περιφρονήτε τὸ ἴδιὸ τὸ «αἷμα» σας (τοὺς ομόσημους ἀδελφούς σας); Ἰῶως ὁμως θὰ μοῦ πείτε- πονάμε, καὶ πολὺ μάλιστα- κλαίμε καὶ προσευχόμεστε! Ἀγιάτωται, ποτε στὴν ἱστορία σὲ καὶρὸ ποὺ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐπικρατήσῃ αἵρεσι, δὲν δικαιολογήθηκαν –καὶ πολλὰ μᾶλλον δὲν ἐπαινεήκαν– ἀπὸ τοὺς άγιους Πατέρες ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ΔΕΝ ὁμολόγησαν δὲν δὲν στρίβαν εἴτε τὴν Πίστιν εἴτε τοὺς ὁμολογητές ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ τους (Ρ

Τὸ τρίτον εἶδος ἀθείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς Ι.Σ.Ι.) καὶ ὄχι ὡς χριστιανικὸν Ἐκκλησιῶν, τελικῶς κατέθεσε τὴν ἀρχικὴν πρότασιν μετπλαλῆμένῃν τὴν διαιτύπωσιν οἱ τ' Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησία ἀποδέχε- ται τὴν ἱστορικὴν ὁνομασίαν τὸν μὴ εὐρισκομένην ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἐτερόδοξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὀμολογιῶν. Αὐτῇ, ὅμως, ἡ ἀλλοίωσις τῆς Ἀποφάσεως τῆς Ι.Σ.Ι. ἐν ἀγνοίᾳ Αὐτῆς — καὶ ἐν αὐτῷ-βᾶ διαπιστώσεται τὸ σοβαρὸν ἐλλείμμα τῆς Συναιδέ- κτητος τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ἐκ τῆς μὴ συμμετοχῆς ἀπάντων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων — ἔδωκε τὴν ἐκκλησιαστικότητα, ἀναγνωρίζουσα ὡς Ἐκκλησίᾳς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, τοὺς Μαρωνίτας, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Μονοφυσίτας Ἀντιχαλκηδό- νιους, τοὺς Μονοθελίτας, καταδικασθέντας διὰ τὴν Χριστολογικὴν τὴν αἵρεσιν ἀπὸ τῆς Γ' ἕως καὶ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ τὴν παντοεπιρμίαν τὴν Προτεσταντῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετεχον εἰς τὸ κα- λούμενον Π.Σ.Ε., ὅπῃ ἐν τῇ πράξει λογίζεται **ὡς ἀκράτος συνηρησὶς καὶ Οἰκουμενισμός (παν- αίρεσις).**

2.Ἡ ἐπὶ 19 αἰῶνας ἐπίμονος καὶ ἀσασίαςτος ἀρνη- σις τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μιάς, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἡ χαρακτηριστικὴ καὶ ἀποκα- λέουσα διαχρονικῶς τὰ πάσης φύσεως αἰρετικὰς ἡ σχι- σματικὰς παρασυμωγαγνῶς ὡς Χριστιανικὰς Ἐκκλη- σίας, ὅπῃ διατυπώται ἀριθμητικῶς εἰς τὰς Οἰκουμενι- κάς καὶ Τοπικὰς Συνόδους (συγκυταλεγόμενας ὡς Οἰκουμενικάς ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ Πληρώματος τῆς Ἡ' ἐπὶ Μεγάλου Φωτί- ου καὶ τῆς Θ' ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ), ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἁγίας Συνόδους ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ ἀπὸ τοῦ 15ου ἕως καὶ τοῦ 19ου αἰῶνος, οὐδὼς δὴ- λοῖ σκληρότητα ἢ ἀπέχθειαν καὶ ἐχθρικὴν διδίδειν ἐναντὶ τὴν κατὰ καιροὺς διαφορὸν αἰρετικὴν καὶ σχι- σματικῶν, εἰ μὴ μόνον τὴν ἐπιβάλλομένην περιθρήρ- κωσιν καὶ περιχαρακώσιν τῆς θεοπαράδοτου Ἀγίας καὶ ἀμωμήτου Πίστεως καὶ Παράδοξου τῆς Ἀγιωτά- τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐν ταυτῇ τὴν ἐνδοξομένην φιλανθρωπίαν πρὸς τοὺς ἐν πλάνῃ, αἰρέσει καὶ κακοδοσίᾳ ὄντας συνανθρώπους μας αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν ἀφῆνομεν νὰ ἐρησυχαζοῦν εἰς τὴν πλάνην καὶ τὸ πνευματικὸν σκότος, ἀλλὰ δια- κριτικῶς ἐπαναλαμβάνομεν πρὸς αὐτοὺς τὸν Κυρια- κὸν λόγον· **«γνώσσεθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»**.

3. Ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἡλκιοῦσθῃ ἡ ὡς ἀνω μακράϊων ἐκκλησιαστικὴ παρᾶ- δοσις καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ Τοπιοτηριοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Προούσης Δωροδόξου ἀπημυνθῇ διὰ διαγενέλλματος «Πρὸς τὰς ἀπαταχθῆ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920) καὶ ἡκο- λουθήσαν οἱ διακριστικαὶ διάλογοι, αἱ Προσυνόδοι καὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ Δισκέψεις, ἡ Ἰδρυσις τοῦ λεγομέ- νου Π.Σ.Ε. καὶ αἱ Συνελύσεις τοῦ Balamand, τοῦ Porto Alegre, τῆς Ραβέννας καὶ τοῦ Pussan μετ' σοβαρὰς ἐκκλησιολογικὰς ἀποκλίσεις καὶ αἰρέσεις. Αὐτὸ τὸ με- τπλαλῆμενον «κλίμα» τοῦ 20οῦ καὶ τοῦ 21ου αἰῶνος ἐξέλιθσε εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἐν πλάνῃ καὶ αἰρέσει ὄντας ἐτερόδοξους.

4. Προβάλλεται συνήθως ἡ εὐλογοφανὴς ἑνστάσις ὅτι ὁ ὄρος Ἐκκλησία ἀποδίδεται καὶ εἰς τοὺς ἐτερόδο- ξους, ὅχι κατ' ἀκριβείαν, ἀλλὰ συμβατικῶς, ὡς ἕνας τρόπος ἐκφράσεως καὶ συννενοήσεως. Καὶ φερόνται ὡς παραβιβάσματα αἱ φράσεις «ἐκκλησία τοῦ Λόγου» εἰς τὴν ἀρχαϊότητα καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην «ἐκκλησία λαοῦ πᾶσας», «ἐκκλησία Ἰσραὴλ», «ἐκκλη- σία ὁσίων», «ἐκκλησία πονηρουμένων» κ.λπ., ὅπου δηλοῦται ἡ σύναξις καὶ συνάθροισις τοῦ Ἀσπ. ἢ τῶν πιστῶν. Ἡ διαφορὰ τῆς μιάς ἀπὸ τὴν ἄλλην περιπτώ- σιν εἶναι τεραστία.

Οἱ ἐτερόδοξοι καὶ κακοδοχοὶ συνάμα δὲν θεωροῦν ἑαυτοὺς, οὔτε θεωροῦνται ἀπλῶς ὑπὸ τὴν ἄλλην ὡς μία θρησκευτικὴ συνδήρσις, ἀλλ' ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλ. Ἐκκλησία μετ' κεφαλῇν τὸν Χριστόν. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, φερ' εἰπεῖν, πιστεύουσιν ὅτι ἀποτε- λοῦν τὴν Μίαν καὶ μόνην Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀπο- στολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῷ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν θεωροῦν ὡς ἐλλειμματικὴν, διότι δὲν δέχεται τὸ Πατ- ρικὸν πρωτεῖον! Καὶ παρὰ ταῦτα υποστηρίζουν τὴν «περὶ δύο πνευμόνων» τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικὴν θε- ωρίαν τῶν. Καὶ ἐντός τοῦ Προτεσταντικοῦ χώρου πα- ρορισίως χαρακτηρίζεται ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἐλλειμματι- κή καὶ μειονεκτικὴ, διότι δὲν ἀναγνωρίζει τὰς χειροτο- νίας τῶν γυναικῶν καὶ τὸν «γάμον» τῶν ὁμοφυλοφι- λῶν!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅταν τοὺς χαρακτηρίζου- μεν Ἐκκλησία δὲν τοὺς ἀποκομίζομεν καὶ δὲν συντε- λούμεν εἰς τὸν ἀφυσωχσμόν τῶν, καθὼς τοὺς ἀπο- κριπτοῦμεν τὴν ἡλήθειαν, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ; Καὶ δὲν ἂν λογοδοτήσωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἐν ἡμέρᾳ Κρί- σεως διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν «Βαβέλ» καὶ τὴν ὑπε- ϑεσιν ἢ ἀπόκρυμν τῆς σωζούσης Θείας Ἀληθείας τῆς θεοδὲν ἀποκαλυφθείσης διὰ τὸν Προφήτην καὶ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Μιάς καὶ Μόνης Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι καὶ μιάς ἐκάστης τῶν ἄλλων φερομένων καὶ αὐτοαποκαλουμένων ὡς «Ἐκκλησιῶν»;

5. Ὅμως ἡ ἀλλοτρίωσις καὶ ἡ σοβαρὰ αὐτῇ ἀλλοί- ωσις προήλθεν ἐκ τῆς παραδοχῆς θεωρίων τινων ἀσυμβατῶν πρὸς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ὁρθόδοξον Παρά- δοσιν καὶ Κληρονομίαν. Ἀνεγερμένοι ἦδ' ἡν τὴν περὶ **«δύο πνευμόνων θεωρίαν»** καὶ ἐπὶνοῦται ἡ **«θεωρία τῶν κλάδων»**, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται ἐν τοῖς πράγμα- σιν, ἀφοῦ ἐξ ἐπιτήμονων χειλέων διακηρύσσεται ὅτι ὅλες οἱ «ἐκκλησίαις», ὁμολογίαις καὶ θρησκείαις ἀποτε- λουν «ὁδὸν σωτηρίας», ἐνῷ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν εὐτόνους διακηρύσσει· **«Εγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ»**. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Δομῆτωρ καὶ ἡ Κεφαλὴ τῆς Μιάς καὶ Μόνης Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἰδρύ- θη μετ' ἡν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ οὐδεμίαν ἄλλαν ψευδωνύμου καὶ ψευδοεπιγράφου «ἐκκλη- σίας». Οὐρεῖται ἀκόμη (ἡ ἀλλοίωσις αὐτῇ καὶ ἁλο- τρώσις) καὶ εἰς τὴν ἐκ Πατριαρχικῶν χειλέων διακη- ρυχθείσαν καὶ μὴ ἀνακληθείσαν εἰσὶν ἐπισήμως ἂπο- μνη ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι «ἡ Μία, Ἁγία, ἀλλὰ διασπασμένη ἐν χρόνῳ Ἐκκλησία», ὅπῃ εἰσαί- γει καινοφανὴ ἐκκλησιολογίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χαρα- κτηρισμὸν τοῦ ἀρχηγικοῦ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ὡς «Ἀγιωτάτου Πρεσβυτέρου Ἀδελφοῦ» καὶ τοῦ Ρωμαί- οκαθολικισμοῦ ὡς «Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας», ἐνῷ ἐκεί- νος μὲν ὡς ἰσοθῆς ἀρχηγὸς Κράτους θεωρεῖται ὡς καθαιρετὸς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁπαδοὶ δὲ αὐτοῦ ὡς ἀπε- σχισμένοι ὄντες καὶ ἀκωνίζοντοί, λόγω τῶν σοβαρῶν αἰρετικῶν ἀποκλίσεών τῶν εἰς τὰ θέματα Πίστεως καὶ Παράδοξεως (ὁ ἀγιὸς Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὡς γνωστὸν, διεκρήμειν ἐπὶ τοὺς Ὁρθόδοξους χωρίζον ἀπὸ τοὺς Λατίνους **οὐσιώδεις διαφορὰς καὶ ὄχι ἀσήμαντα πράγματα ἢ ὀνόματα**), δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ἀπὸ δογματικῆς καὶ θεολογικῆς ἀπόψεως ὡς Ἐκκλησία.

6. Διὰ τὴν Α.Μ.Σ. τῆς Κρήτης ἐγράφησαν καὶ γρά- φονται πολλὰ ὅτι ἐκκλησιαστικῶς καὶ θεολογικῶς κύκλους. Καὶ ἡ ταπεινότης μου εἰς τὸ προμηνησμε- νὲν ὑπ' ἀριθ. 75/25-2-2016 Ὑπόμνημα ἐξέθεσε με ἐκρίνετα τὰ προσήκοντα. Τοῦτο μόνον νὰ προσθεῖται ἐκ τῶν ὑπετέρων. Παραθεωρηθείσης τῆς ἀρχῆς τῆς ομοφωνίας, ἡ ὁποία προβλέπεται εἰς τὸν Κανονισμόν λειτουργίας τῆς Α.Μ.Σ., διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι Αὐτῆς, ἀνευ τῆς παρουσίας καὶ συμμετοχῆς 4 Αὐτοε- φάλων Ἐκκλησιῶν, ἐνῷ ἡ πρότασις τῆς ἡμετέρας Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐτεροδόξων ὡς χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ κοινοτή- των ἀπερίφραστῃ, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ὁμοφω- νία ὁλων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν υιοθέτησιν

τῆς προτάσεως αὐτῆς.

Ὅμως, διὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπτεῖ νὰ ἐπισημανθῇ ὅτι, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐσημειώθησαν σοβαρὰ ἐκκλη- σιολογικὰ ἀποκλίσεις, παραγραφάσουσαι τὴν ἀκριβῆν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν μὲ δ,τῃ καὶ ὅσα ἀπὸ συνπετάται, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ θέματα: «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον» καὶ «Τὸ Μυ- στήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ Κυώλματα αὐτοῦ», κραδαί- νεται «ἀνωθεν» (ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τῆς Α.Μ.Σ.) ἡ μά- χαιρα τῆς καθαιρέσεως διὰ τοὺς διαφωνοῦντας Κλη- ρικούς καὶ τοὺ ἀφορισμοὶ διὰ τοὺς ἐνσταμένους λαί- κους. Καθηγητὰς ὄντας τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, διότι **«ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι»** ἀρθρώνουν ὑπεύθυνον καὶ ἄρτιον θεολογικὸν λόγον ὡς πιστὰ μέλη καὶ τέκνα τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθο- δόξου Ἐκκλησίας.

Διὰτὶ αὐτῇ ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ θε- ολογικοῦ δυναμικοῦ μας, Μακαριώτατε καὶ ἅγιε Ἀδελφοί Συνδοχοί, «Εἰ κακῶς ἐλάλησαν» ἀς μαυρι- ρήσων (οἱ κατηγοροῖ) περὶ τοῦ κακοῦ!... Ἄς καταδεί- ζουν μίαν ἀντιπαραγωγικὴν, ἀντιπατερικὴν ἢ ἀντικα- νονικὴν τοποθέτησιν καὶ διδασκαλίαν τῶν. Ὁ Ὁρμότιμος, ἦδ'η, Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανετι- στηρίου Θεσσαλονίκης κ.Δημήτριος Τσελεγγίδης μᾶς ἀπέστειλε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὴν ἀπὸ 20/7/2016 ἐπιστολήν του, διὰ τῆς ὁποίας εἰς εἰδήμῳ Δογματολόγος κάμνει σύντομον ἀποτίμησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Α.Μ.Σ. καὶ χρησιμοποτεῖ καθαρὸν καὶ ἀπερίμητον λόγον. Θὰ «ἀντιμετρήθῃ» ὁ κ.Καθηγητῆς διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ; Ὁμοίως καὶ οἱ Ὑπόμνη Καθηγητ- αὶ Πρωτοί; ὁ π.Γεώργιος Μεταλληνός καὶ ὁ π.Θεό- δωρος Ζήσης (Πανεπιστημιακοὶ μου διδασκαλοὶ καὶ οἱ τρεῖς), προσκληθέντες τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἀπὸ τριῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ ἐμοῦ εἰς τὴν διεξ- αγχείσαν Θεολογικὴν Ἡμερίδα εἰς τὸ Στάδιον Εἰρήνης καὶ Φιλίας, ἐν ὧμει τῆς συγκλήσεως τῆς Α.Μ.Σ., καὶ κατέθεσαν θεολογικὸν - ἐκκλησιολογικὸν λόγον, ὁ ὁποῖος κατεχωρήσθη εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Ἡμερίδος. Ὁ λόβων ὡς ἀνταπόδομα τῆς προσφορᾶς τῶν αὐτῆς τὴν ποιήνῃ τῆς καθαιρέσεως; Καὶ ἐάν, παρ' ἐλλείπα, τοῦτο ἀντικανονικῶς διαπραχθῇ, ἐκείνοι οὐδὼς δὲ καὶ ζημιωθῶν πνευματικῶς, **«ἀλλὰ τῆς πρεποσίτης τῆς τοῖς Ὁρθόδοξοις ἀξιωθήσων- ται»** κατὰ τὸν ΙΕ' Κανὸνα τῆς Πρωτοδευτέραις Συνό- δου®, ἐνῷ θὰ προκληθῇ σῆλος εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Πλήρωμα, καὶ

7. Καί, ἐπειδὴ τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀνεφύησαν ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς Α.Μ.Σ. τῆς Κρήτης εἶναι μεγάλα καὶ σοβαρὰ, εὐλαβῶς προτείνω, ἐν δὲν δολοκνηθῇ σφορικῶς ἡ συζήτησις, νὰ μὴ σπεύσωμεν νὰ τὰ συγ- κλείσωμεν, ἀλλ' ἂς ἀναβληθῇ ἡ διεξαγωγή τῶν δι' ἐκτακτὸν σύγκλησιν τῆς Ι.Σ.Ι. ὅλα ἦτο δὲ πᾶν ὑφελί- μων, ἀντὶ νὰ θεσθῶν ὑπὸ κατηγορίαν οἱ προαναφε- ρθέντες Πανεπιστημιακοὶ Καθηγηταί, νὰ κληθῶν ἐνῷ- πιον τῆς Ι.Σ.Ι. διὰ νὰ ἀναπτύξουν τὴν θεολογικὴν ἐπι- χειρηματολογία τῶν, νὰ δεχθῶν τὰ ἐρωτήματα μας καὶ νὰ διεαχθῇ ἕνας γνῶμιος καὶ ἐποικοδομητικὸς διάλογος. Καὶ εἰς τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους ἐκα- λούτῳ Πρεσβυτέρῳ καὶ Διάκονοι, ἀλλὰ καὶ διὰ θέμα- τα Παδείας ἡ Δ.Ι.Σ. ἐχεῖ πραγματοποιήσει εἰς τὸ πα- ρελθὸν παρομοίσις συναντήσεις. Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἐντός καὶ ἐκτός Ἑλλάδος γίνονται δι' αὐτὰ τὰ ὀλέ- γοντα ἐκκλησιολογικὰ θέματα Συνάξεις καὶ συζήτη- σεις, ὅπως καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Ὅρος. Δὲν πρέπτεῖ ἐπ' οὐδενί ἐκ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς νὰ ἐπιωφεληθῇ ὁ ἀλάστορ, ἀλλ' ἡ Ἀγιωτάτη μας Ἐκκλησία νὰ ἐξέλθῃ ἐνδυνάμωμένη καὶ δεξιοδωγμένη.

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε, Ἀδελφοί καὶ Πατέρες ἁγίοι Συνδοχοί,

Σὰς κατεπνόησα διὰ τῆς ἐκτεταμένῃς μου αὐτῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία βαθευσδέατως ἐπεσήμανε τὰ ἀνωτέρω βαρυστήματα καὶ περιστοιχίδεσας θεολο- γικῶς θέματα, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐξόχως ἀπασχολοῦν τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν κόσμον.

Εὐρισκομένα, κατὰ κοινήν ὁμολογίαν, πρὸ μιάς κρι- σίμου καμτῆς τῆς θαλασσοδρομίας τῆς νοητῆς Νῆρος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία χρήζει σωφῶν καὶ διακριτικῶν χειρισμῶν πρὸς ἀποφυγὴν προσκορῶσεων εἰς ὑφάλους... Πρόεχει ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως ἡμῶν καὶ ἡ πορεία μας ἐπὶ τῆς ὁρθῆς καὶ ἀσαλεύτου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιολο- γικῆς βάσεως καὶ κατευθύνσεως. Ὁ ἀγιὸς Γρηγόριος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, διακρίνων τρία εἶδη ἀθείας, ἐπίσητὰ τὴν προσοχὴν τῶν ποιημένων καὶ διδασκάλων εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ τρίτου εἰδους, ἰδιαιτέρως. Δὲν ἀρκεῖ, δηλοῦσθ, τὸ νὰ μὴ εἰμεθα ἀθεοὶ (τὸ νὰ μὴ δηλώνωμεν ἀθεοὶ - ἀπιστοὶ καὶ τὸ νὰ μὴ ἀρνοῦμεθα τὴν πατρῴαν πίστιν, προσχωροῦντες εἰς ἄλλην θρησκείαν, αὐτὰ εἶναι τὰ δύο πρῶτα εἶδη ἀθεί- ας), ἀλλὰ πρέπτεῖ νὰ ἀποφεινόμεθα καὶ **τὸ τρίτον εἶδος ἀθείας· τὸ νὰ μὴ ὁμολογῶμεν τὴν Ὁρθόδο- ξον Πίστιν ἡμῶν καὶ νὰ μὴ προσαπτόμεθα ταύ- την, υπερχαυόμενός αὐτῆς**, ἐνώπιον τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Ὁ ἐκασταχοῦ Ἐπίσκοπος καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκο- πὴ δέον νὰ διέπνουν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Νόμου τῆς Ἀγο- γραφικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς Διδασκαλίας, νὰ φυλάσ- σουν ὡς κρὸν ὀφθαλμοῦ τὴν Θεοπαράδοτον Ὁρθό- δοξον Πίστιν καὶ Παράδοσιν, **«ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι» καὶ «μὴ μεταίρηντες ὀρια αἰωνία, ὁ αἱ Πατέρες ἔθεντον»** καὶ νὰ σεβῶνται τὴν Δογματικὴν Δι- δασκαλίαν καὶ τοὺς Θεοίους καὶ Ἱερούς Κανόνας τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἦς γνωστὸν, κατὰ τὴν Ὁμολογίαν Πίστεως, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ Ἐπίσκοπος πρὸ τῆς χειροτονίας του, ὁμολογεῖ **«ἡν τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, πάντα μὲν, ὅσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθόδοξων πρεσβεύουσα δογματίζει ἢ ... μὴδὲν προστεθεῖς, μὴδὲν ἀφαιρῶν, μὴδὲν μεταβάλλων, μὴτε τὸν δογματῶν, μὴτε τὸν Παραδόσεως, ἀλλὰ τοῦτοις ἐμμένων καὶ ταῦτα μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἀγαθῆς συνειδήσεως διδάσκων καὶ κηρύτ- των, πάντα δὲ ὅσα Ἐκείνη κατακρινούσα ὡς ἐτε- ροδιδασκαλίας ἀποδοκιμάζει, ταῦτα (κάκεις) ἀποδοκιμάζει ἀποδοκιμοῦμενος διὰ παν- τὸς»**».

Ὁ,τὶ συνάδει καὶ δὲν προσκρούει εἰς τὰ ἀνωτέρω καθομολογηθέντα πρὸ τῆς φρικτῆς ὥρας τῆς εἰς Ἐπί- σκοπον χειροτονίας, δὲ φυλάξῃ χάριτι Θεοῦ καὶ ἡ μι- κρὰ καὶ παραμεθόριος πρὸς νότον Ἐπισκοπὴ τῶν Κυθρήρων καὶ Ἀντικυθιρῶν καὶ ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος αὐτῆς ἀντὶ πάσης θύσεως.

Κατακλείων τὴν παρούσαν παραθέτω τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου· **«Εἰμὶ μὲν ποι- μὴν ὀλίγος, καὶ ποιμνίου μικροῦ προσεστηκός, καὶ πολλοστὸς ἐν ὑπέρτασι τοῦ Πνεύματος. Ἡ Χάρις δέ οὐ στενὴ, οὐδὲ τόποις περιγρηπτή»**¹.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ὑποσημοῖμαι, Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ Ἐλχιώτατος ἐν Ἐπισκόπῳ † Ὁ Κυθρήνων Σεραφεῖμ

Σημειώσεις:

- 1.Ἰωάν. νῆ' 32.
- 1.Ἰωάν. ιδ' 6.
- 1.Πρβλ. Ἰωάν. νη' 23.
- 9.Νοδικήμῳ τοῦ Ἀγιοεῖτου, Ἱερὸν Περδάλων, Κα- νὸν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέραις Συνόδου, σελ. 206.
10. Ἀρχιερατικὸν Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι 1999, Τάξις γνομένη ἐπὶ χειροτονία Ἐπισκόπου, σελ. 111.
11. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, PG 37, Ἐπιστ. ΜΑ', σελ. 84.

Ὁρθόδοξος τύπος

Ἀπάντησις εἰς Μητροπολίτην τῶν Ἑλέων Χωρῶν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς πρόσκλησις τοῦ ἀπῆλθινε στὸν πατριαρχικὸ ἐπίσκοπο ὁ δῆμος Φλωρίνης καὶ ὁ σύλλογος. Λοι λόγοις στοιχειώδους εὐνείας καὶ ἀδρότη- τας, ἔνωσις ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ἡ διαδρομὴ τοῦ πιστοῦ λαοῦ — ἡ ὁποία ἐγινε γνωστὴ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» — ἐγινε μετρεῖς τρόπους:

1ον Ὁ λαὸς δὲν παρέστη, στὴν πλειοψηφία του, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, στὶς κοσμικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τὴν τοῦ μητροπολίτη Προούσης καὶ ἐπίσης δὲν ἐκκλησιάσθηκε στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ, ἀλλὰ σὲ ἄλλες ἐκκλησίες τῆς Φλώρινας. Εἶναι ἀξιοθαύμαστο ὅτι μέσα στὸ ναὸ ἦταν, σχετικὰ, λίγα ἀτο- μα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ «μισοὶ» ἦταν ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά!

2ον Ἐξῶ ἀπὸ τὸ ναὸ, μέλῃ ἐνὸς θρησκευτικοῦ συλλόγου τῆς Φλωρι- ἀς μοίρασαν φυλλάδια πρὸς ἐνημέρωσαν γιὰ τῆς κακοδοξίης τοῦ φαναριώ- τη ἐπισκόπου καὶ

3ον Δύο νεαροὶ φοιτητῆς εἰσήλθαν στὴν ἐκκλησία καὶ φωνάζαν «αἰσχρός!» ἀποδοκιμάζοντες τῆς αἰρετικῆς τοῦ κακοδόξου. Στὴν κυριολοξία, δὲν πρόλαβαν νὰ ποῦν οὔτε λέξῃ παραπάνω, γιὰτὶ συνελήφθησαν ἀμέ- σως ἀπὸ ἄνδρες τῆς ασφάλειας (ποὺ ἦταν ἀκροβολισμένοι σὲ διάφορα σημεῖα, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ) καὶ ὁδηγήθηκαν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου καὶ κρατήθηκαν.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ προσθέσω καὶ μία τέταρτη ταπεινὴ διαμαρτυρία, αὐτὴ τοῦ γράφοντος αὐτὸ τὸ ἀρθρο. Μία ἡμέρα νωρίτερα, δημοσιεύθηκε ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ¹ μου, ἀπευθυνόμενῃ πρὸς τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Φλωρίνης, ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ ἀπέχει, ὡς ἐνδείξει διαμαρτυρίας, ἀπὸ τῆς τιμητικῆς ἐκδηλώσεως στὸ δῆμο καὶ στὸ σύλλογο «Ἀριστοτέλης».

Φιλοοικουμενιστὴς Μητροπολίτης ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν διαμαρτυριάν-ὁμολογίαν τοῦ πιστοῦ λαοῦ μετ' ὠμέματα καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰ ἐπιχειρηρήματα

Πρόσφατα, ἕνας Μητροπολίτης τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ποὺ συλλεποῦρ- γησε μετ' ὃν π. Θεόκλητο σὲ ναὸ τῆς Φλώρινας, ἐπιχειρήθηκε νὰ ἀμαυρώσῃ τὴ διαμαρτυρίαν-Ὁμολογία τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Ἀναφέρθηκε, ἐμμέσως, στὰ γεγονότα μετ' ὃν Προούσης, λέγοντας

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ-ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΣΥΝΟΔΟΝ» ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

απαράδεκτο: δεν διαφυλάχθηκε η ένότης και η ισότης ούτε και αυτών τών επισκόπων που έλαβαν μέρος στην «Σύνοδο», αφού τούς άραιρέθηκε η δυνατότητα να ψηφίσουν. Έταυσε γιά πρώτη φορά στην συνοδική ιστορία και στην κανονική παράδοση να ισχύει η ισότητα και ισόκυρη συμμετοχή όλων τών επισκόπων. Εμφάνισαν τις αποφάσεις μόνον οι δέκα (10) παρόντες προκαθημένοι, οι οποίοι, όπως έλεγχθη όρθως από τόν παρόντα στην «Σύνοδο» λογιώτατο Σέρβο επισκόπο Μπάτσας κ. Ειρηναίο Μπούλοβιτς, έδρασαν «ως συλλογικός τίς πάτας». Στην πράξη υπονομεύεται το συνοδικό πολίτευμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αφού και από υπευθύνους πατριαρχικούς κύκλους υποστηρίζεται παρηγορία και «γυμνή τη κεφαλή» η παπική έμπνεύσεως άρχη ότι ο προκαθήμενος δεν είναι «primus inter pares» (=πρώτος μεταξύ ίσων), αλλά «primus sine paribus» (=πρώτος άνευ ίσων). Αυτή η προσβολή της ισότητος τών επισκόπων και η σταδιακή διεύθυνση του μοναρχικού παπικού πολιτεύματος στην Ορθόδοξη Εκκλησία αποτομυμήθηκε στο Κολυμπάρι της Κρήτης. Δικαιολογημένα άρκετοι άρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος άρνήθηκαν υπ' αυτές τίς άνισυνδικίες, άντικανονικές, παπίτσουσ, αυταρχικές και μοναρχικές συνθήκες, να λάβουν μέρος στη «Σύνοδο» ως δικαιοσημτικά στοιχεία, ως «γλάστρες» ή ως μέλη της συνοδείας τών προκαθήμενων, οι οποίοι μόνον είχαν το δικαίωμα να αποφασίζουν και να ψηφίζουν.

Το τραγελαφικό και παράλογο όλου αυτού του άντισυνοδικού σκηνικού, το οποίο από την άρχή είχε τα σπέρματα της διατρέσεως και της διασπάσεως, φάνηκε σε πολλές άλλες περπιτσεις. Μνημονεύοιμε τίς πιο χαρακτηριστικές. Από την έκαισινεπαινετική (25) άντιπροσωπία της Εκκλησίας της Σερβίας οι δεκαεπτά (17) άρνήθηκαν να υπογράψουν το πιο προβληματικό κείμενο «Σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας προς τόν λοιπόν χριστιανικό κόσμον»: έπειθε όμως το έμφηλο ο προκαθήμενος, θεωρείται ψηφισμένο από όλους, μολοντί η πλειοψηφία το άνέκυψε. Στην Εκκλησία της Κύπρου τέσσαρες έπισκόποι (4) δέν υπέγραψαν το ίδιο κείμενο. Και γιά να μη φανείτα το κενό στον χώρο τών υπογράφων, ο άρχιεπίσκοπος Κύπρου, χωρίς έξουσιοδότηση, τούς υποκατέστησε και υπέγραψε «αντί» αυτών. Στην Εκκλησία της Ελλάδος, ενώ υπήρχε όμοφωνη συνοδική απόφαση της Ιεραρχίας να προστάδουν συγκεκριμένες διορθώσεις που κατεβάριζαν έν πολλοίς τίς οικουμενιστικές δομές του επίμαχου κειμένου, ο Μακαριώτατος άρχιεπίσκοπος, χωρίς συνοδική έξουσιοδότηση, έπεισε έξωσυνοδικά την άντιπροσωπία και υπεχώρησαν, πλην του μητροπολίτου Ναυπακτού κ. Ιεροθέου, στο πιο κρίσιμο σημείο του κειμένου, στην άνανγνωση έκκλησιαστικότητας στους ετεροδόξους αίρετικούς.

Η μόνη μιά μετάξι Ορθοδόξας και αίρέσεως που δόθηκε στην Κρήτη, και παραδόθηκαν οι Ορθόδοξοι εύκολα στην παναίρεση του Οικουμενισμού, εκτός ελαχίστων εξαίρέσεων, ήταν η άντικατάσταση της φράσεως του κειμένου «άλλων χριστιανικών Εκκλησιών και όμοιων», που άνανγνώριζε τίς αίρέσεις ως εκκλησίες, με την φράση «άλλων χριστιανικών κοινοτήτων και όμοιων», που έπρότειναν η Εκκλησία της Ελλάδος, το Άγιον Όρος και πολλοί έπισκόποι άλλων εκκλησιών, η οποία άπέριππε όρθοδόξως την χρήση του όρου «έκκλησιες» γιά τούς αίρετικούς. Δυστυχώς ο άρχιεπίσκοπος και οι μετ' αυτού, πλην ενός, εγκατέλειψαν την όρθόδοξη πρόταση, χωρίς συνοδική έξουσιοδότηση, και δέχθηκαν να προτείνουν την παρηλαγμένη, αλλά ούσιαστικώς άντιπατική, παράλογη και έν πολλοίς δυσεμφνήτευη και άκατανόητη φράση «τών άλλων ετεροδόξων εκκλησιών και όμοιων», η οποία ούτε τούς αίρετικούς ίκανοποιεί πλήρως, διότι το «ετεροδόξων» καταργεί το «έκκλησιών», ούτε τούς Ορθοδόξους διότι το «έκκλησιών» άναιρεί το «ετεροδόξων». Όπως σωστά έλέγεθι, οι έξυμνοι εισήγητές, αλλά και οι ψηφισάντες την δθην συμβιβαστική και ειρηνοποία φράση, κοροϊδεύουν και τούς μεν και τούς δε, και τούς Ορθοδόξους που άρνούνται ότι οι αίρετικοί είναι εκκλησίες και τούς αίρετικούς που νομίζουν ότι είναι εκκλησίες· το «ετεροδόξες εκκλησίες» είναι το ίδιο με το «πόρνη παρθένος», «κοκτεινό φώ», «ψευτική αλήθεια», «υγιής ασθένεια» και «άβηθε θεοεβεία».

2. Τίποτε κοινόν με τας όρθοδόξους συνόδους της Εκκλησίας Οικουμενιστική σύνοδος

Η άντισυνοδική, άντικανονική, άντροδόδοξη διαδικασία συγκαλήσεως και λειτουργίας της «Σύνόδου» προκάλεσε διατρέσεις και διάσπαση, μεταξύ τών δεκαεσσάρων άυτοκέφαλων εκκλησιών, μεταξύ τών επισκόπων κάθε άυτοκέφαλης εκκλησίας, μεταξύ του πρώτου της συνόδου κάθε εκκλησίας και τών άλλων συνοδικών μελών και βεβαίως μεταξύ του ποιμνίου, που έβλεπε και βλέπει τούς ποιμένες σε άσυμφωνία και άντιπαράθεση, παραπληροφορούμενο και παρυσυρόμενο. Χειρότερο είναι η άσυμφωνία και η διάσπαση της ένότητος μεταξύ της σύγχρονης και της διαχρονικής Εκκλησίας, της Εκκλησίας τών Αγίων Αποστόλων και Αγίων Πατέρων, της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Η «Σύνοδος» της Κρήτης δέν έχει τίποτε κοινό με τίς συνόδους της Εκκλησίας, οι όποιες άκολουθούν η μία την άλλη, έπικαλούμενες η μία τίς άλλες, ως συνεδρίες μιάς και της αυτής Σύνοδου της Εκκλησίας, ως ενιαίου σώματος του Χριστού, εκτεινόμενις εις τούς αιώνας. Όλες διακρινόσσουν ότι άκολουθούν το σταθερό όρθόδοξο άξίωμα «έκποινι τον τούς Αγίους Πατρίσι», το μη «μεταίρεται όσα έβθενο οι Πατέρες ημών», δέν καινοτομούν, δέν προσβάθουν ούτε άφαιρούν από όσα καθόρισαν οι προηγούμενοι Άγιοι Πατέρες. Η «Σύνοδος» της Κρήτης τα άλλαζε όλα στον τρόπο συγκαλήσεως και λειτουργίας της, έδίσπασε την ένότητά της με τίς προηγούμενες συν-

όδους, είναι όλοφάνερα άλλοι είδους συνόδους, «διαφορετική είδος συνόδου», όπως με είλικρίνεια και καύσηρη παράδξχηθε μέσα στην «Σύνοδο» ο άρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσιος. Όντως δέν είναι όρθόδοξη σύνοδος, αλλά οικουμενιστική σύνοδος, σύνοδος όχι της Εκκλησίας, αλλά της παναιρέσεως του Οικουμενισμού.

Έτσι είχε σχεδιασθή και έτσι σιγά-σιγά προχωρούσε, χωρίς να φανερωμέν κατά την διάρκεια της προετοιμασίας έμφανώς τόν στόχο της. Οι κατευθύνοντες τή της έννώσεως τών εκκλησιών» προς μία συγκρηπιστική ένωση με έξίσωση τών αίρέσεων και της Ορθοδοξίας, του φωτός και του σκότους, της αλήθείας και της πλάνης, του Χριστού και του Αντιχριστού, είχαν πείσει τούς ηγέτες τών Ορθοδόξων, τών Παπικών και τών Προτεσταντών να μη διεκδικούν έκκλησιαολογική άποκλειστικότητα, αλλά να άνανγνώρουν όλους τούς Χριστιανούς, όπου και άν βαπτίσθηκαν, σε όποιαδήποτε όμολογία ή αίρεση και άν άνηκαν, ότι άποτελούν εκκλησία, ότι άνήκουν στην Μία Εκκλησία. Για τούς Προτεστάντες, όπου ο καθένας πιστεύει και πράττει ό,τι θέλει, με την άνευ όριων έκκλησιολογία τούς, αυτό ήταν πανεύκολο, και το έφηρυσαν πρώτα οι ίδιοι στο δικό τους «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», στο όποιο άκριτα προσκολήθηκαν και έμεις ετελίζοντας την Νύμφη του Χριστού, την Μία, Αγία, Καθολική, και Αποστολική Εκκλησία και εξομιάζοντας την με την τελευταία προτεσταντική αίρεση. Ο Παπίσμος υποχώρησε στην Β΄ Βατικάνεια Σύνοδο από την άποκλειστική έκκλησιολογία στην διευρυμένη έκκλησιολογία, με την άποδοχή στοιχείων έκκλησιαστικότητας ιδιαίτερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, την οποία όμως να άποκαλεί «άδελφή εκκλησία», που θα όλοκληρώσει την έκκλησιαστικότητα της με την άνανγνωση του πρωτείου του πάπα. Τώρα είμαστε έλλιπής εκκλησία. Γι' αυτό και στον διεγάρυστο άκόμη Θεολογικό Διάλογο με την Ρώμη κάποιο έκπρόσωπο μιάς τείνονς να άνανγνώρουν το πρωτείο του πάπα, γιati φαίνεται ότι αισθάνονται έλλιπείς.

3. Εισάγειν αίρετικήν έκκλησιολογίαν

Στην συμφωνημένη και επιβληθείσα έξωθεν εγκατάλειψη της έκκλησιολογικής μας άποκλειστικότητας, του ότι δηλαδή έμεις μόνο είμαστε η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, άνταποκρίθηκε από τίς άρχές του 20ού αιώνος το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ιδιαίτερα με την Συνοδική και Πατριαρχική Έγκύκλιο του 1920 «Πρός τας άπανταχού Εκκλησίας του Χριστού», και στον τίτλο αλλά και στο περιεχόμενό του κειμένου, άνεγνίζεζε έκκλησιαστικότητα στους μέχρι τότε θεωρούμενους αίρετικούς λοιπούς Χριστιανούς. Μονοφύσεις, Παπικούς, Προτεστάντες. Η έσφαλμένη αυτή γραμμή ένισχύθηκε ιδιαίτερα από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηνάγορα, που δρομειύθηκε με δηλώσεις και ένέργειες να άνανγνώρει στην έκκλησιαστικότητα τών αίρετικών, τοιμηρότερα δε προώθησε αυτήν την δέσμευση ο σημερινός Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, ο όποιος με την Ειδική Ορθόδοξη Έπιτροπή που συνεκρότησε έπεχείρησε την δθην έπιπροαιποία και βελτίωση τών παλαιών προσυνοδικών κειμένων και δι' αυτής συνοδική άνανγνωση της έκκλησιαστικότητας άκόμη και του Βατισμισμού τών αίρετικών, δηλαδή συνοδική άνανγνωση του Οικουμενισμού. Γι' αυτό και η πεισματική άντίδραση στην πρόταση της Εκκλησίας της Ελλάδος να άντικατασταθεί το «άλλων χριστιανικών εκκλησιών» με το «χριστιανικών κοινοτήτων».

Όλα αυτά βεβαίαν δέν μπορούν να άνανπτυχθούν σ' αυτό το περικτικό κείμενο μιάς Ανοικτής Έπιστολής-Όμολογίας. Γεραιόν άνάλυθη από λογίους επισκόπους και από ακαδημαϊκούς δισακάλους, τρείς εκ τών όποιών υπογράφουν το παρόν κείμενο, σε έπιστημονικές ημερίδες, διορθώδες συναντήσεις και στον τύπο. Όσοι εκ τών επισκόπων άγρυπνούν και άγωνισούν γιά την κρισιοτική τών καιρών και τόν μεγάλο κίνδυνο διατρέσαν και σχισμάτων έντός του ποιμνίου, θα πρέπει με ιδιαίτερη προσοχή να άντιμετωπίσουν το θέμα της «Σύνόδου» της Κρήτης, στην προσεχή συνεδρία της συνόδου της Ιεραρχίας.

Η έκκλησιαστικότητα τών Παπικών έχει ήδη άνανγνωρισθί στο έπαισιοντο και προδοτικό κείμενο του Balamand του Λιβάνου (1993), στον Διάλογο με τούς Ρωμαιοκαθολικούς, τών δε Προτεσταντών και Μονοφυσιτών στις Γενικές Συνελεύσεις του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών» στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας, (2006) και στο Πουσάν της Ν. Κορέας (2013). Η άποψιμή από την «Σύνοδο» της Κρήτης να κρίνει τά κείμενα τών Θεολογικών Διαλόγων και την συμμετοχή μας στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», ενώ άντίθετα έπαινει και τά δύο, σημαίνει ότι ούσιαστικά έγκρινε ότι οι Παπικοί έχουν Χάρι, Μυστήρια Έρωςυν, Αποστολική Διαδοχή (Balamand), και ότι έμεις χωρισμένοι από τούς Μονοφύσεις, τούς Παπικούς και τούς Προτεστάντες δέν μπορούμε να είμαστε η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία (Πόρτο Αλέγκρε, Πουσάν). Η μη συμμετοχή της Εκκλησίας της Ελλάδος στην συνέντευση του Balamand μεταβάλλεται τώρα σε συνενόχη ή την έγκριση τών κειμένων τών Διαλόγων. Καθίσταται έτσι η «Σύνοδος» της Κρήτης σύμμοχη και προαγωγική της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, άντίθετη προς όλες τίς προηγούμενες συνόδους της Εκκλησίας, οι όποιες, άντι να έκκλησιοποιούν τίς αίρέσεις, τίς κατεδικάζαν και τίς άναθεματίζουν. Η λέξη αίρεση δέν υπάρχει ούτε μία φορά μέσα στα κείμενα της «Σύνόδου», η δε όρθή πρόταση του Αγίου Όρους να άπαγορευθούν οι συμπτροευχές με τούς αίρετικούς δέν έτυχε καμίας προσοχής. Έτοιμέως όχι μόνο ως προς την διαδικασία συγκαλήσεως και λειτουργίας, αλλά και ως προς τίς αποφάσεις της, ιδιαίτερα ως προς την συνοδική άνανγνωση του Οικουμενισμού και τών αίρέσεων ως εκκλησιών, η συνέλευση μερικόν επισκόπων στην Κρήτη δέν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε Σύνοδος, ούτε Αγία, ούτε Μεγάλη.

Η άτυπη «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών»

άγωνίσθηκε και άγωνίζεται να άναπαίσει την προέλαση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού με ιστορικές πρωτοβουλίες, όπως η σύνταξη και η κυκλοφόρηση το 2009 της «Όμολογίας Πίστεως κατά τού Οικουμενισμού», του κειμένου γιά την «Νέα Εκκλησιολογία του Οικουμενικού Πατριαρχού κ. Βαρθολομαίου (2014)» και άλλων, τά όποια υπέγραψαν άρκετοί άρχιερείς, εκατοντάδες κληρικών και μοναχών και δεκάδες χιλιάδες πιστών. Πρό τίς συγκαλήσεις της «Σύνόδου» της Κρήτης συνδιοργανώσαμε μαζί με τίς Ιερές Μητροπόλεις Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων και Πειραιώς την μεγάλη Θεολογική Έπιστημονική Ημερίδα στις 23 Μαρτίου 2016 στον Πειραιά με θέμα «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος. Μεγάλη προετοιμασία χωρίς προσδοκίες». Μετά την «Σύνοδο» με σειρά πασιλογικών, αλλά και προσωπικών κειμένων άποπισμήσεως άρνητικά και άπαρσιώμαε την «Σύνοδο», είχαμε δε σειρά διορθοδόξων έπαφων και συναντήσεων πρό της «Σύνόδου» και μετ' αυτήν, προσκληθέντες από τά πατριαρχεία Βουλγαρίας και Γεωργίας, ως και από την άνγκισμα στην Εκκλησία της Ρωσίας Ιερά Μητρόπολη Μοδβάδας.

4. Θά έπικυρωθί η «Σύνοδος» από την Έλλαδικήν Ιεραρχίαν; Διακοπή μνημοσύνου

Ο λόγος γιά τόν όποιο άποφασίσαιμε να συντάξουμε αυτήν την Έπιστολή – Όμολογία, με την δυνατότητα να υπογραφεί από όσους πιστούς συμφωνούν, λίγο πρό της συγκαλήσεως της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και μετά από αυτήν, είναι γιά να παρακαλέσουμε εύσεβάτως να μη έπικυρώσουν οι ιεράρχες μας και να μη έγκρίνουν τά άποφασισθέντα στην «Σύνοδο» της Κρήτης, η οποία, όπως σύντομα άνανπτύξαμε, δέν έχει τίποτε κοινό με τίς όρθοδόξες συνόδους, αλλά είναι μία άντροδόδοξη οικουμενιστική «Σύνοδος». Για πρώτη φορά σε συνοδικό κείμενο της Ορθόδοξης Εκκλησίας άποτίμηται θετικά η Οικουμενική Κίνηση (Οικουμενισμός), και η «Σύνοδος έγκρινε τίς συμμετοχές τών ορθοδόξων και έπιχαίρει γι' αυτήν». Τούλάχιστον να άπορρίψουν ως άκυρο και μη έγκρινε το πολυσυζητημένο κείμενο «Σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας προς τόν λοιπόν χριστιανικό κόσμον», διότι οι διορθώσεις που πρότεινε όμοφωνα η Ιεραρχία πρό τίς Σύνοδο δέν έγιναν δεκτές στην πλειονότητα τούς, και δέν το έψηφισαν στην Κρήτη πολλοί άρχιερείς. Πού είναι ή όμοφωνία στα θέματα πίστεως; Όταν καθίστομε τίς αίρέσεις εκκλησίες και συμπτροευχόμετε με τούς αίρετικούς αυτό δέν είναι βέβαια πίστεως; Νά άναληφθώ ως εκ τούτου διορθόδοξη προστάδεια να συγκαλέθί άλλη Πανορθόδοξη Σύνοδος με όρθόδοξη διαδικασία και όρθοδόξες αποφάσεις, πού θα θεωρησίη την «Σύνοδο» της Κρήτης ως προσυνοδική συνέλευση επισκόπων και θα άλλαξει τίς αποφάσεις της.

Γνωρίζουμε τίς δυσκολίες του πράγματος και την δύναμη τών ισχυρών, που χαιρούν και συγχαιρούν γιά τίς οικουμενιστικές αποφάσεις και τά πρώτα συνοδικά βήματα της άνανγνωσης του Οικουμενισμού και της δθώσεως τών αίρέσεων. Εμείς όρελίοιμε να πρόδουμε το καθήκον μας, και στο πηδάλιο της Εκκλησίας στέκεται ο Χριστός. Έπιστημαίνουμε πάντως με έμφαση ότι πολλοί εκ τών κληρικών, μοναχών και λαϊκών έχουν κατασκανδαλισθί και είναι έτοιμοι να διακόψουν το μνημόσυνο τών έπισκόπων πού θα έπικυρώσουν τίς αποφάσεις της «Σύνόδου» της Κρήτης, σύμφωνα με τούς ιερούς κανόνες, τόν 31ο τών Αγίων Αποστόλων και τόν 15ο της Πρωτοευντέρας Συνόδου (861), χωρίς να προκαλούν γι' αυτό σχίσμα ούτε να υπόκεινται σε έπιβολή ποινών, αλλά άντίθετα πρέπει να έπανωθούν, διότι πρόκειται γιά θεραπευτική διαμνηστία, που προφυλάσσει την Εκκλησία από τόν κίνδυνο τών αίρέσεων τών τών σχισμάτων. Ήδη μερικοί έχουν προχωρήσει στην διακοπή μνημοσύνου και πρό τίς συνόδου της Ιεραρχίας, εις δε το Άγιον Όρος άπόλυτως διακοιλονγημένα το έχουν πράξει πολλοί κελιώτες ιεραμόνυχτοι και μοναχοί, έφ' όσον εκεί άμεσος έπίσκοπος τών είναι οι πρωτεργάτες και κήρυξ της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, «γυμνή τη κεφαλή», Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, τού όποιου το όνομα δέν θέλουν να μνημονεύεται στις ιερές άκολουθίες. Διατράπτον μεγάλο κανονικό και έκκλησιαστικό λάθος όσοι, άντι να έταινούν, καταδικώνουν τούς μοναχούς που τρωούν την πατερική, ιεροκανονική και άγιορική Παράδοση.

5. Ο Οικουμενισμός της Πανθηρσεκίας εισάγεται και εις τά σχολεία

Ήδη ή δμελία και διάφορία της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος να καταδικάσει τόν Οικουμενισμό, και να άποφασίσει την άποχώρησή μας από το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» είχε τόν πρώτο πικρό καρπό της. Νά καταργηθεί το όμολογικό μάθημα τών Θρησκευτικών, η όρθόδοξη διαπαιδαγώγηση τών Έλληνοπαίδων, και να εισαχθεί η οικουμενιστική θρησκολογία. Όταν στις περισσότερες μητροπόλεις και ένορίες δέν άκούγεται τίποτε εναντίον του Οικουμενισμού και τών διαθρησκειακών συναντήσεων, όταν πατριάρχες και έπισκόποι προσφέρουν ως δώρο το «ιερό» κοράνιο και συμπτροευχονται με τούς αίρετικούς και τούς άλλοθρησκούς, όταν στις Θεολογικές Σχολές, τίς συνηγορία και έπισκόπων, εισάγεται ή δισακαλία του Ισλάμ, όταν οι πρωτεργάτες της μεταπολιττής του μαθήματος τών Θρησκευτικών σε θρησκευτικά συνεργάζονται με την Ιερά Σύνοδο και πολλές μητροπόλεις, η εύθυνη δέν βαρύνει τόν άθεο Ύψιστον Πατέρα, αλλά και σε όσους μέχρι σήμερα δέν άντιδρούσαν αλλά ένεθάρρουν προς αυτήν την κατεύθυνση τά πράγματα.

Πάντως έστω και καθυσταθμένα είναι άξείσιαν ή άντίδραση του άρχιεπισκόπου και πλείστον άλλων άρχιερέων, ιδιαίτερα ή συντριπτική και όμολογούμενως άκατάμητη έπιχειρηματολογία του μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ, στην ιστορική έπιστολή του προς τόν πρωθυπουργό κ. Τσίπρα, στην όποια άποδεικνύει την ρατσιστική κακοεχταχέρηση της Μήτρας του Γένους Ορθοδόξης Εκκλησίας, και την προνοιακή μεταχείριση στην εκπαίδευση τών Παπικών, τών Έβραίων και τών Μουσουλμάνων, όπως έπιθυμούν οι διευθύνοντες τά του Οικουμενισμού.

Η «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» γνωρίζει ότι και παλαιά και πρόσφατα πολλοί άρχιερείς είχαν ήζησει την συνοδική καταδίη του Οικουμενισμού και την άποχώρησή μας από το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών». Άν καθυστερήσουμε και σε αυτό το καθαρά έκκλησιαστικό έπίπεδο, στις εκκλησίες μας θα γίνει ό,τι και στα σχολεία. Έα γεμίσουν από Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφύσεις, κληρικούς και λαϊκούς, γιati όλοι και από Έβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές και άλλους. Η «Σύνοδος» της Κρήτης έκανε το πρώτο καλό βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση, όπως εκτιμά ο πάπας Φραγκίσκος. Θα την άποδεχόμαστε, Φυσικά όχι, διότι είναι ξένη προς την Αποστολική και Συνοδική Παράδοση και προς την Άντισυμμεταική έμπειρία και δισακαλία όλων τών Αγίων, Παλαίων και νέων.

Μετά σεΒασισμό και μήης

Γιά την «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών»

Άρχιμ. Αθανάσιος Αναστασιος
Προηγούμενος Ι. Μ. Μεγ. Μετεώρου
Άρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Εφημέριος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Αμαρούσιον Άτικής
Άρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγίας Τριάδας, Άνω Γατζές Βόλου
Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληγός
Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Παν. Αθηνών
Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης
Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Παν. Θεσ/κης
Δημήτριος Τσελεγιγίδης
Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Παν. Θεσ/κης (Συμβούλος) Σεπτεμβρίου 2016

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Όσοι εκ τών κληρικών, μοναχών, μοναζουσών και λαϊκών έπιθυμούν να συμμετάσχουν στην μωρή αυτή κατάθεση όρθοδόξου όμολογίας ημπορούν να το δηλώσουν γραφοντας: «Συμφωνώ με την Ανοικτή Έπιστολή - Όμολογία γιά την «Σύνοδο» της Κρήτης και προσυπογράφω». Νά αποσταλείται η δν δήλωσή με το όνομά τούς, την κληροική, μοναχική ή έπαγγελματική τους ιδιότητα και τόν τόπο κατοικίας σε μία από τίς παρακάτω διευθύνσεις:

• e-mail: synaxisorthkm@gmail.com
• Έκδοσης «Τό Παλίμνηστον» Τσιμισχή 128, 546 21 Θεσσαλονίκη
• Σύναξη Ορθοδόξων Ρωμικών «Φώτης Κόντογλου» Τ.Θ. 107, 421 32 Τρίκαλα

ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΩΓΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μιάς από τίς ποιο delicate έρωτήσεις στις σχέσεις μεταξύ τών δύο άδελφών Εκκλησιών μας. Είθε ό Κύριος... να έμπνεύσι την έργασία μας δια την ένότητά την της δόξα της Εκκλησίας Του και τη σωτηρία τού λαού Του».

Τίθεται πλέον ως δεδομένο ότι Ορθόδοξοι και Παπικοί τελευτών εις άλλην διακοπήν κοινωνίας, ούτε εις σχίσμα πολλόν δε μάλλον άπόχρεμον παρασάγγας από το να έγκαλέσωμεν τών παπισμών διά άρεσιν! Η συγχής αναφορά εις «άδελφούς», η υποβάθμισι τών καινοτόμων δογμάτων τών παπικών ως άπλως «θεολογικών διαφορών», η πρόταξι ότι μία «κοινή κατανόηση» του πρωτείου δια έπιλυση το νέγα χίσμα και η τελική άσφαής αναφορά εις την «ένότητά της Εκκλησίας» όδηγούν άναντιρρήτως εις μίαν μόνον έκδοχήν, ότι Ορθόδοξοι και Παπικοί θεωρούμεθα διηρημένοι ομάδες μιας Εκκλησίας! Μέσα από την όπτικην αυτήν δύναται καλώς να ριχθί φώς εις το τελικόν κείμενον, το όποιον αναφέρει συνεχώς όχι την φράσιν «διηρημένη Εκκλησία», η όποία τά προεκάλεi άποκαλύπτως, αλλά «διηρημένοι Ορθόδοξοι και Παπικοί».

Προηγήθη του διμερούς διαλόγου από 28 ως 30 Αυγούστου εις την Θεσσαλονίκην διαχριστιανικών συμπόσιον με θέμα «Την ανάγκη έπανευαγγελισμού τών χριστιανικών κοινοτήτων στην Εύρώπη». Εκεί άνεγνώσθη το άποσταλέν μήνημα τού πάπα, το όποιον μετοξύ άλλων άνέφερε:

«Η παρουσία στην Εύρώπη τόσων ανθρώπων, που παρόι βαπτισμένοι, δέν έχουν επίγνωση του διωρού της πίστης που έχουν δεχθεί, δέν νιώθουν την παρηγορία από αυτήν και δέν συμμετέχουν στην ζωή της χριστιανικής κοινότητας, συνιστά μία πρόκληση γιά όλες τίς Εκκλησίες που υπάρχουν στην γηραιά Ήπειρο. Σε μία πραγματικότητα όπως είναι η ευρωπαϊκή, στην όποια χαράριουν όλοένα και περισσότεροι οι δεσμοί με τίς χριστιανικές ρίζες, καθίσταται προφανής η ανάγκη γιά ένα νέο ευαγγελισμό».

Το μήνημα αυτό πού έτυχε της άποδοχής και τών παρόντων Ορθοδόξων προμηνήν την πρεσιν του θεολογικού διαλόγου. Έπαμε πλέον να είναι έχθρος της Εκκλησίας η αίρεσις, καθώς την δσαν του Παπισμού υπεκατέστησαν ένας νέος κόνος αντίπαλος, η έκκομική κευσις, με τών παπισμών να καθίσταται συμμέσος τών Ορθοδόξων! Το Βατισμα, άπ' όπου και αν προέρχεται, θεωρείται επαρκής προϋπόθεση δια την άνάλυσιν μιάς νέας στατισιοφoρίας, η όποία δια συνενωσή «όλες τίς Εκκλησίες» υπό την προτροπή του πάπα! Πρόκειται περί της πλέον ύπουλου παγίδος, διότι μεταδέτει την προσοχήν από τόν πραγματικόν πρόβλημα εις τούς καρπούς του. Δέν άντιλαμβάνονται ότι έπικυρούν τάς θέσεις αυτές ότι ο Παπίσμος πού καλεεί εις συστράτευση, είναι εκείνος ο όποιος προεκάλεσε την αποχριστιανοποίηση της Εύρώπης; Δέν είναι ο ίδιος πού πρώτος έκκοσμευέυθη; Δέν άπέτελεσε την αίτιαν του Προτεσταντισμού, πού υπήρθε η άπαρχή της αδείας; Ο χριστιανισμός εις την Πατικην του έκδοχην δα συγκαίνη δν σύγχρονον άνδρωπον; Άν δέν έπιτύχί ο έπανευαγγελισμός πoσας άκόμη φορές διά ευαγγελισμων τόν κοσμον; Τα έρωτήματα αυτά καταδεκνύουν το άποστον της συνεργασίας της ώληθείας με την άρεσιν, πού πρεδεδίουν οι οικουμενιστάι. Παρηλαλίσως φανερώμεν τίς πολλοί έχουν δυστυχώς πιστεύσει ότι οι διαφοροί είναι έπουνώδεις και ως μία Εκκλησία πρέπει να συνεργασθώμεν δια το ούσιαστικόν πρόβλημα, πού είναι η άπαμάκρυνσις τών άνόρθωτων από την Εκκλησίαν.

Το πρόβλημα της ονίας

Τα σχέδια αυτά συνεργασίας άναντρέπει, όχι πλήρως, η ονία, η όποία εις κάποιας χώρας ως η Ελλάς είναι κάπως άδρανής, αλλά εις άλλας Ορθοδόξους χώρας είναι έπιδετική. Κατά την συνεδρίσιν της Έπιτροπής ό Σεβ. Βολκοκλάμικ Ιλαρίων εισήγηθη ότι το θέμα της συνοδικότητας και του πρωτείου πρέπει να εξετασθούν ως προς την δευτέραν χυλιετιανή και, διά να συμψίη αυτό, πρέπει να όλοκληρωθί ή συζήτησις περί της ονίας. Ύπενθυμίσε, μάλιστα, ότι εις την συνεδρίσιν της όμολαιεσίας της Βαλτιμωρην (2000) ήτο πρός συζήτησιν, καθώς ήδη το ίδιο θέμα είχεν επανέλθει εις την Άρτσα της Τάλιας το 1998.

Όπως έσημείωσεν ο Μητροπολίτης Ύλαριων, συμφώνως προς δελτίον τύπου του γραφείου έξωτερικών σχέσεων της Εκκλησίας της Ρωσίας της 22ας Σεπτεμβρίου 2016:

«Με την επαναλειτουργία της Μικτής Έπιτροπής κατόπιν έξαχρονής διακοπής τών έργωνών υπήρχε πρόταση να προβούμε σε συζήτηση του θέματος του πρωτείου και της συνοδικότητας στην Εκκλησία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας δέχθηκε την πρόταση υπό τόν όρο ότι στα πλαίσια του θέματος της συνοδικότητας και του πρωτείου επίσης να δοθεί προσοχή και στις έκκλησιολογικές και κανονικές συνέπειες της ονίας. Εντός μιας δεκαετίας από το 2006 έως το 2016 η Έπιτροπή ποτέ δέν επανέφερε στην διάταξή της αυτό το θέμα... Προβλέπω ότι κατά τη διάρκεια της συζήτησεως θα ένεργθούν θέματα, τά όποια μιάς χωρίλουν δέν πρόκειται να συμφωνήσουμε σε κάθε άρθρο. Εν τούτοις ο σκοπός του διαλόγου μας δέν είναι να καταλήγουμε σε συμφωνία σε θέματα επί τών όποιων είμαστε συμφωνοί και τώρα, αλλά να συζητήσουμε προβλήματα, τά όποια μας χωρίζουν».

Το ζήτημα έδιγει υπό το Σεβ. Βολκοκλάμικ καθώς δηλώσεως του ύπατου άρχιεπισκόπου τών ουνίτων της Ουκρανίας κ. Σβιατοσλάβ Σεβτσόσκιν κατεγράφοντο έναντίον του κειμένου της Αβάνας, πού υπεγράφη μεταξύ του Πάπα και του Πατριάρχου Μόσχας, διότι κατά μίαν έκδοχήν άντιτεθεί εις την ονίαν. Από την πλευράν του ο Άρχιμαντήρις Ειρηνάσιος Steenberg, μέλος της άντιπροσωπίας της Εκκλησίας της Ρωσίας, έτόνισεν ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας δα διακολεύεται να συνεχίση να συμμετάσχη εις τόν διάλογον, εάν το θέμα της ονίας παραμείνι άλυτον. Φαίνεται ότι ή καταδίη της ονίας από την Σύνοδον του Κολυβαρίου δέν επέφερε το παραμικρόν άποτέλεσμα.

Έπιστημάνσεις εις το τελικόν κείμενον

Τελικός υπεγράφη ένα νέον κείμενον. Το κείμενον αυτό είναι συνέχεια του κειμένου της Ραβέννας (2007). Το κείμενον έκείνο της Ραβέννας είχεν έπικριθί από τών μακαριστών ηγούμενων της Ι. Μ. Τριηροπόλιν, Άρχιμ. Γεώργιον Κανάνην, έπειδή ο άμολοσε διά «Ρωμαιοκαθολικήν Εκκλησίαν», την όποιαν με το κείμενον του Balamand (1993) είχαν άνανγνώρισε με την πλήρη σημασίαν του όρου, ό) είχε προηγηθί δήλωσις του Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄, η την όποιαν έχωρικήρην «έλλειμματικώς» τας Ορθοδόξους υποπικάς Εκκλησίας, διότι δέν έχουν κοινωνίαν με τόν διάδοχον του Πέτρου και γ) διεικνέοντο γενικός ή τάσις να άντιμετωπισθί το ζήτημα τού παπικού Πρωτείου ως «δικαιονομισμός» τών παπικών προνομίων και όχι ως

βαδι θεολογικόν πρόβλημα, πού άφορά αυτό το ύτοτο το μυστήριον του Χριστού. Όλα αυτά έπήγαζον κυρίως από την προσπάθειαν να τεθί ή θάσις συζητήσεως περί πρωτείου ό 34ος Αποστολικός Κανών. Μετά τας συναντήσεις εις το Μόναχον (1982) και Βαρι (1987), εισήχη εις το κείμενον του Νέου Βαλαμού (1988) ή υπόδειξις του 34ου Αποστολικού Κανόνος ως κανονικής άρχης, η όποία άνεπτύχθη εις την Ραβένναν.

Ο ίδιος κανών έτέθη και εις το νέον κείμενον ως θεολογική πυξίς, ενώ άγνοείται έπιδεκτικός ή μομφή ότι έπιχειρείται με προκυρόσσειαν λογικήν ή εφαρμογή του κανόνος εις παγκόσμιον έπίπεδον, διά να καλύψη το παπικόν πρωτειον, ενώ ο κανών αναφέρεται μόνον εις επαρχιακόν. Διά τόν λόγον αυτόν άκολουθείται μία όλοκληρως συλλογιστική-μεθόδευσις εις το κείμενον με παραπιστικά έπιχειρήματα, διά να καταλήθι εις το επιθυμητόν άποτέλεσμα. Πρόκειται όμως δια τραγικήν ειρωνείαν, διότι όταν διά τάς στήλας του Ο.Τ. είχονεν παραδέσει παραμονάς της Συνόδου του Κολυβαρίου τμήματα μελέτης του Σεβ. Περγάμου, ο όποιος ισχυρίζετο ότι είναι υποχρεωτική ή παρουσία όλων τών Έπισκόπων εις την Σύνοδον, οι ίδιοι ισχυρίζοντο ότι αυτό ισχύει μόνον εις τοπικόν έπίπεδον, κατά το όποιον δέν δέχονται τώρα διά τόν 34ον Αποστολικόν κανόνα! Η ειρωνεία αυτή έπιτεινεται όταν εις ήν σημείον αναφέρεται ότι ήτο υποχρεωτική ή συμμετοχή όλων τών Έπισκόπων εις την Α' Οικουμενικήν Σύνοδο!

Το βασικόν πρόβλημα του κειμένου είναι ότι κατατρύχεται από τας έκκλησιολογικάς κακοδοξίας του Σεβ. Περγάμου. Άν και εύτυχώς δέν γίνεται αναφορά εις έσφαλμένην σχέση Θεού Πατρός και Έπισκόπου, ήγαπημένην έπιχειρήματα του Περγάμου, υπάρχει ένας έπισκοπομνησμός. Κατ' άρχάς δεσπόζει και πάλιν το άτυχές σήμα «ένας και πολλοί», πού ό Σεβ. Ιωάννης έδανείσθη από τόν φιλόσοφον Μποναχάρνι και εις συνδυασμόν με την έμφωνήν δια την ένότητά εις το πρόσωπον του Έπισκόπου, ο όποιος «στην λειτουργική σύναξη κάνει όρατή την παρουσία του Ιησού Χριστού», όπως αναφέρει το έγκριδεν κείμενον, όλα κατεδιδύναντο προς μίαν καθιδρυμα

Κύριε Φίλη, ή Ι. Μ. Ξάνθης θα άποστείλη βιβλία είς την Β. Ήπειρον;

Συγχαρητήρια είς την Ήνωσιν Αποστατών Άξιωματικών όφελονται διά την ένωγέναιαν τους μαζί με την Ι. Μ. Ξάνθης και άλλων φορέων να άποστείλουν βιβλία είς την εύαιόδητον περιοχήν της Β. Ήπείρου, Αντί ό κ. Ύπουργός Παιδείας να επιδιώξει είς κατηγορίας έναντιόν της Έκκλησίας διά ήτο όφελιμόν με την ίδρυσιν ή καλλιέργεια της όμογενείας και όη ή άποδόμησις τού έθνικού και θρησκευτικού αίσθηματος των γηγενών Έλλήνων. Ώς κατέστη γνωστόν από την έφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» της 1ης Οκτωβρίου 2016:

«Παράδειγμα πατριωτισμού και αγάπης διά την Ελλάδα άποτέλει ή Ένωσις Αποστατών Άξιωματικών Στρατού Ξάνθης, ή όποια κρατά υψηλά τού έθνικού αίσθημα και ή στήθα της Ορθοδοξίας. Χάρη σέ πρωτοβουλία της, συγκεντρώθηκαν εκατοντάδες έλληνικά βιβλία, τά

Τήν άνικανότητα του Κράτους άναπληροΐ ή Έκκλησία

Από την πτώσιν του καθεστώτος είς Αλβανίαν έως σήμερον ή Έλληνική Πολιτεία εφάνη αδύναμος να εφαρμόσει μίαν πολιτική, ή όποια διά έκανε την γείτονα σύμμαχον. Αντιθέτως είς αυτήν όπως και είς τά Σκόπια εργάστηκε άκαμάτως ή Τουρκία. Η Άρχιεπισκοπή Αλβανίας με την ίδρυσιν μονάδος παραγωγής ενεργείας όχι μόνον εξηφόλισε την οικονομικήν αύτοτέλειάν της, αλλά και καδίστα έαυτήν παγκύριον θεσμών είς την Αλβανίαν. Συμφώνως προς την ιστοσελίδα euro2day της 19ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Η ΔΕΗ σχεδιάζει επί χρόνια την εισόδο της στή γειτονική Αλβανία, όπως και σέ άλλες Βαλκανικές χώρες εξ άλλου, χωρίς άποτέλεσμα μέχρι στιγμής. Όμως την πρόσλαβαν τελικά. Πολύ σοβαρά ενεργειακή επένδυσις με έντονον ελληνικό χρώμα, εγκαινιάστηκε πρόσφατα κοντά στό Έλμπασάν της Αλβανίας. Πρόκειται για τού ύδροηλεκτρικό έργο RAPUN 3 και 4 με έγκατεστημένη ισχύ 10 μεγαβάτ στον ρού του όμώνυμου ποταμού.

Ή Ρωσία τιμá τους Ίεράρχας της

Ένω είς την Ελλάδα Ίεράρχαι δίκονται διά τού άντιρατσιστικού νόμου, είς την όμοδοζον Ρωσίαν λαμβάνουν άνωτάτας πολιτικές διακρίσεις διά την ποσοφονία των επί τού έθνους. Ώς κατέστη γνωστόν από τού mospat.ru της 22ας Σεπτεμβρίου 2016:

«Παράρρημα άπένειμε στις 22 Σεπτεμβρίου 2016 στά μόνυμα μέλη της Ίεράς Συνόδου της Ορθόδοξου Έκκλησίας της Ρωσίας τους Μητροπολίτες Κρούσιτης και Κολάωνας Ιουβενάλιο (παράρρημα Β΄ Τάξεως) και Βολοκολάμσκ Ιακώριον (παράρρημα τιμής) ό Πρόεδρος της Ρωσικής Όμοσπονδίας κ. Β. Πούτιν. Η τελετή άπονομής παρασώμων πραγματοποιήθηκε στην Αίθουσα τού Τάγματος Αγίας Αικατερίνης Κρεμλίνου... Ο Άρχηγος τού κράτους είδικότερα υπογράμμισε: «Οί παραδοσιακές μας θρη-

Έκκλησία Ρωσίας: Ή ουνία μέγιστον πρόβλημα

Προφανώς ή επανάληψις της καταδίκης της ουνίας, καθώς έχει καταδικασθή ήδη είς τού παρελθόν, δέν έφερε κανένα άποτέλεσμα και ήτο μόνον, διά να καθυστερήσιν ή Έκκλησία της Ελλάδος, καθώς παρά τάς επανεληλυμένους διαβεβώσεις τών Παπικών διά τά άποσώσουν τόν Ούντιν Άρχιεπίσκοπον των Αθηνών, μάλλον τόν έννέσχουν καθώς περιώδευσε και είς την ύπόλοιπον Ελλάδα. Επομένως, ούτε αυτή ή καταδίκη είς τού Κολυμβάρι έχει κάποιαν αξίαν. Ώς έπληροφορήθημεν από την ιστοσελίδα mospat.ru της 17ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Στήν 14ην συνεδρίαση της όλομέλειας συνήλθε στις 16 Σεπτεμβρίου 2016 στό Κιέτι Ιταλίας ή Μικτή Διεθνής Έπιτροπή Θεολογικού Διάλογου μεταξύ της Ορθόδοξου Έκκλησίας και της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας... Προσφωνών τά Ορθόδοξα μέλη της συνεδριά-

Πανωλεθρία του Πάπα είς Γεωργίαν

Έξετέθη ό Πάπας είς την Γεωργίαν καθός ήρ μόνον τού Πατριάρχου την Γεωργίας δέν άπέστειλεν άντιπροσώπων, αλλά και έλάτριστο παπικό προσήλδον είς την λειτουργίαν τού Πάπα. Άν ή διοίκησης της Έκκλησίας παραμένει άμετακίνητος είς τούς θεσεις της τότε φανερώνεται ή αδύναμία τών παπικών, αλλά και ό λαός αντίλαμβάνεται πού εύρίσκεται ή αλήθεια. Ώς έπληροφορήθημεν από την ιστοσελίδα skai.gr της 1ης Οκτωβρίου 2016:

«Δημόσιο πλήγμα υπέστη σήμερα Σάββατον ή προσπάθεια τού πάπα Φραγκίσκου να βελιώσει τις σχέσεις ανάμεσα στο Βατικανό και την Ορθόδοξη Έκκλησία της Γεωργίας, άφότου τού τοπικού πατριαρχείο άποφάσισε να μή στείλει άντιπροσωπία στή λειτουργία τού πανηγύριου. Η λειτουργία έγινε έν τέλει σέ ένα σχεδόν άδειο στάδιο στον πρω-

τόπια εστάλησαν στά σχολεία της ελληνικής όμογενείας τού Αργυρόκαστρο και σπούς Αγίους Σαράντα. Άρωγοι στην προσπάθεια στάθην ή Μητρόπολη Ξάνθης και Περιθεωρίου, τού Δ΄ Σώμα Στρατού, οί Διευθυνσεις Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ξάνθης, ή δημοτική βιβλιοθήκη της πόλης, βιβλιοπωλεία και πολλοί ιδιώτες... «Η άναπόκριση στο κάλεσμα της ένωσης ήταν συγκινητική. Εκτιμώμεν βαδύτητα άκόμη και τού ένα βιβλίο πού πρόσφεραν όκογένεες της Ξάνθης από τού ιστέριόμα τους, με βαθύ αίσθημα αγάπης για τά Ελληνόπουλα της όμογενείας». Ελπίζουμε κι άλλοι φορείς να ακολουθήσουν τόν ίδιο όδρομο στό μέλλον και ή προσπάθειά μας να βρεί άναπόκριση και μιμητές. Η Ελλάδα ζει παντού» άνέφερε ό πρόεδρος της ένωσης, άντιστράτηγος έν άποστρατεία, Γεώργιος Γεωργιάδης».

Ορθόδοκος Τύπος

Τέλος είς την καταπίεσιν της Έκκλησίας από την Κυβέρνησιν ζητεί όμοφώνως ή Ίεραρχία

Συνεδρίασεν ή Ίεραρχία από 4ης έως 7ης Οκτωβρίου με κύριον ζήτημα τού μάθημα των Θρησκευτικών.

Ανακοινώδην της Ίεραρχίας 4ης Οκτωβρίου 2016:

«Περί την 9η πρωινή, στή μεγάλη Αίθουσα των Συνεδρίων της Ίεράς Συνόδου, έμάλη ή Άκολουθία για την έναρξη των εργασιών της Ίεράς Συνόδου. Αναγνωσθέντων τού Καταλόγου των συμμετεχόντων Ίεραρχών, διεπιστώθη ή άπουσία των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου κ. Ιεροθέου, Διδυμοτεί- νης, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαρμασκηνού, Ξάνθης και Περιθεω- ρίου κ. Παντελεήμονος και Αιτωλικών και Άκαρνανίας κ. Κοσμά, οί όποίοι άπουσίασαν άπολογημένα.

Ακολούθως, συνεκροτήθη ή Έπιτροπή Τύπου από τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Δημητριάδος και Άλμυρου κ. Ιγνατίου, Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου κ. Δωρόθεο και Πατρών κ. Χρυσόστομο.

Ακολούθως, ο Μακαριώτατος άνέφερε τά εξής: «Ξέ έν κόσμo πού σπαράσσεται από ποικίλα προβλήματα, σέ μία κοινωνία καθημασμένη από την πολυπτεπείδη και πολυδίστατη κρίση, ή όποια την τολανίζει, μέσα σέ μία περιρρέουσα άπρόσφορα ανασφάλειας κατάστάσεως και έντασης, καλείται και πάλι ή Ίεραρχία της Έκκλησίας μας να άρθρώσει τόν Λόγο της Αληθείας και της Αγάπης. Εάν λάβουμε ιδιαιτέρως υπ΄ όψη μας, όπi ίδιους ή πρόσφατη επικαιρότητα και έν πολ- λοί και ό δημόσιος λόγος έχει βομβαρδιστεί με άνεξήγητη φωνασία, με άτεκμηρίωτη πολυλογία, με λόγια, λόγια, λόγια, τότε καθίσταται άπόλυτως άνυπόλητο ό το Λόγος ό ουσιαστικός της Έκκλησίας είναι "ο Έπιούσιος Άρτος", πού μπορεί να θρέψει ένα κόσμo πεινασμένο και ταλαιπωρημένο από τά τεράστια προβλήματα της σύγχρονης εποχής».

Η Έκκλησία μας δέν παρακολουθεί ως θεατής τού δράμα τόσο της ελληνικής κοινωνίας όσο και γενικότερα της ανθρωπότητας, αλλά ως ή Μητέρα και Τροφός τού Γένους. Για τόν λόγο αυτό δέν διανοείσθι όπi μπορεί να άπειθυνθεί στα παιδιά της με ιδεολογίες, με άγκυλώσεις, με σύνδρομα μειονεξιών, με άπωθημένα από τού παρελθόν, με φαντασική ενάτηνση τού μέλλοντος».

Κλείνοντας την προσφώνησή τού ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος είπε: «Συνερχόμεθα σέ αυτήν την τακτική της συνύλης με άπόλυτη αίσθηση της ευθύνης μας ως ποιμαίνουσας Έκκλησίας και με επίγνωσιν της κρισιμότητας των καιρών. Δέν πρέπει να παραβλέ- πουμε, σνν τούς άλλους, έν μέσω των συνθηκών και πούων καταστάσεων εύρισκαται, ιδίως αυτήν την περίοδο, ή Πατρίδα μας. Είμαι βέβαιος όπi διά μας δοθεί αύτις τίς ημέρες ή δυνατότητα να ανταλλά- ζουμε γόνιμες σκέψεις και να καταλήξουμε σέ κατά Θεόν άποφάσεις».

Στή συνέχεια άνέγνωσε την Εισήγησή του, συμπυκνωμένη σέ 84 σελίδες, με θέμα: «Ο εκκλησιαστικό πρόβλημα στην Ελλάδα». Άλλωστε οί σχέσεις Έκκλησίας και Πολιτείας ούτε είναι, ούτε μπορεί να είναι μία προσωπική ή ιδεολογική υπόθεση εργασίας, άφού είναι υπόθεση ενός λαού και μάλιστα όχι μόνον με μεγάλο ιστορικό βάθος. Όλη αύτή ή επί- διωξις είναι ρήξις ιδεών».

Κάνοντας αναφορά σπούς διακριτούς ρόλους Έκκλησίας - Πολιτείας ο Μακαριώτατος, μεταξύ των άλλων άναφέρει όπi «ο διακριτικό ρόλο ήν έπi υπάρχουν, όπως άναφέρει ό νύν Πρόεδρος της Δημοκρατίας στό βιβλίο του "Η αναθεώρηση τού Συντάγματος. Ύπο τού πρίσμμα της κοινοβουλευτικής έμπερίας". Κατ΄ αυτόν "ο διακριτικό ρόλο προκύπτουν από ή συγκρότηση τού περιγραφάμενου τού Κράτους δικαίου δηλ. από την συνταγματική και έννομη τάξη και εύρισκονται στα όρια εκκοσμικεύσεως των σχέσεων Κράτους και Έκκλησίας υφιστάμενου τού πολυεθνήλτου διαχωρισμού"».

Θά ήθελα να τονισθεί όπi όλες αυτές οι άναθεωρήσεις επιδιώξεις, καμία σχέση δέν έχουν με τις νομικές υποχρεώσεις της Ελλάδος, πού προκύπτουν από την συμμετοχή της στην Ευρωπαϊκή Ένωσις, όμως μάς βομβαρδίζουν ή εκφοβίζουν οί έδώ παράγοντες, καθώς είναι ζήτημα πού δέν άφορά σπούς πολυώνες της ευρωπαϊκής έννοπικής διαδικασίας. Χαρακτηριστικά τά κράτη μέλη της Ε.Ε. τόνισαν στην κοινή Δήλωση με άρθ. 11 της Συνθήκης τού Άστερνατμ ότι: "Η Ευρωπαϊκή Ένωσις σέβεται και δέν προδικάζει τού συμφωνία με τού έθνικό δικαιο καθεστώς των εκκλησιών και των θρησκευτικών έννοσεων ή κοινοτήτων στή κρίση μέλη. Η Ε.Ε. σέβεται με τόν ίδιο τρόπο τού θεολογικών των φιλοσοφικών και ορθολογικών έννοσεων"».

Ακολούθως άναφέρθηκε στην ένότητα με τίτλο «Χωρισμός Έκκλησίας – Πολιτείας» τονίζοντας μεταξύ άλλων όπi, «ή προσωπική μου άποψη είναι, όπi ή Πολιτεία ούτε θέλει, αλλά ούτε μπορεί πράγματι να χωρισθεί από την Έκκλη- σία με όρους κοινωνίας, όπως ούτε μπορεί να χωρισθεί από όποιοδή- ποτε "γνώστη θρησκεία". Προφανώς μπορεί ή Πολιτεία να επιβάλλει με ιδεολογικά κριτήρια τόν χωρισμό της Έκκλησίας από τίς θεσμικές λειτουργίες τού Κράτους, αλλά δέν μπορεί να επιβάλει και τόν χωρισμό της Έκκλησίας από

τήν Κοινωνία, άφ΄ ενός μόν γιατί ό όρος χωρισμός δέν υπάρχει στην πνευματική άποστολή της Έκκλη- σίας, ή όποια συνάπτει και τά δεστώτα, άφ΄ έτέρου δέ γιατί ή έντυπωσιακή αντίοχη άντοχή της πνευματικής σχέσεώς της με τόν λαό παραμένει αλόγρητη ή και ένι- σχύεται από τις ιδεολογικές προ- τίσεις, όπως άποδείχθηκε επίσης από την ιστορική άντοχή των Ορθόδοξων Έκκλησιών της Ανα-

Έκπρσώποι τύπου Ίεραρχίας: Ό κ. Γ. Βασιλείου (ύπουρ, θουλεντής Αιτωλοακαρνανίας (ΣΥΡΙΖΑ), ό Σεβ. Δημητριάδος και ό Σεβ. Σύρου

τολής στην καταπιεστική των καθε- στώτων πού ύπαρκτου σοσιαλισ- μού».

Η Έκκλησία, ή όποια όφείλει να όρίζει τις σχέσεις της προς την Πολιτεία με όρους κοινωνίας και όχι με όρους ιδεολογίας, δέν γνωρίζει τόν όρο «χωρισμός» στην πνευματική της άποστολή, άφού δέν μπορεί να τόν εφαρμόσει στην κοινωνία, έστω και άν επιβληθή μονομερώς από την Πολιτεία με ιδεολογικούς όρους, γι΄ αύτό την όρατική απάν- τηση στό ζήτημα αύτό ή δίνει πιά- τοτε, «θάπτον ή βράδιον» ό ίδιος ό ευλαβής έλληνοκύριος λαός.

Η Έκκλησία κατά την άποψή μου δέν πρέπει να ζητήσει ποτέ τόν χωρισμό από τού λαό της, γιατί αύτό επιδιώκεται. Έκει άποβλέπει τού έγχείρημα. Η Έκκλησία ύπiρξε, είναι και θά ύπάρξει μνάα αύτου τού λαού με ό, τι αύτό σημαίνει. Η Πολιτεία, άν τού θέλαιοι και έχει την συγκατάθεση αύτου τού λαού, άς τού επιχειρήσει πρυντάς βεβαίως τις υποχρεώσεις πού έχει αναλάβει άπάναν της Έκκλησίας και τις σχε- τικές συμβάσεις.

Τό ζήτημα των σχέσεων Κρά- τους και Έκκλησίας ύπiρχει πάντοτε μείζον θέμα για δύο όλόκληρες χιλιετίες και προκάλεσε πάντοτε άπρόβλεπτες πολιτικές, εκκλησια- στικές και κοινωνικές έντάσεις, ιδι- αίτερα όταν άντιμετωπιήθηκε από τις δύο πλευρές με δογματική ιδεο- λογική ή εκκλησιαστική έσωστρέφεια. Οί σοβαρότερες κρίσεις σχέ- σεως Έκκλησίας και Πολιτείας πάντοτε κατέληξαν σέ συμβατικές ρυθ- μίσεις μέσα από οξύτατες και άλυσι- τελείς άντιπαροθέσεις, ή όποιες ύπiρξαν πάντοτε όδυνηρές για τούς χριστιανικούς λαούς τόσο της Ανατολής όσο και της Δύσης και με σύγχρονες προοπτικές.

Η σύνδεσις της προτάσεως για την αναθεώρηση τού άρθρου 3 τού Συντάγματος με την ιδεολογική πρόταση τού για χωρισμό Έκκλη- σίας και Πολιτείας ύπερβαίνει τά όρια άρμοδιότητων όχι μόνον της Έπιτροπής της Βουλής. Άλλωστε οί σχέσεις Έκκλησίας και Πολιτείας ούτε είναι, ούτε μπορεί να είναι μία προσωπική ή ιδεολογική υπόθεση εργασίας, άφού είναι υπόθεση ενός λαού και μάλιστα όχι μόνον με μεγάλο ιστορικό βάθος. Όλη αύτή ή επι- διωξις είναι ρήξις ιδεών».

Κάνοντας αναφορά σπούς διακριτούς ρόλους Έκκλησίας - Πολι- τείας ο Μακαριώτατος, μεταξύ των άλλων άναφέρει όπi «ο διακριτικό ρόλο ήν έπi υπάρχουν, όπως άναφέρει ό νύν Πρόεδρος της Δημοκρατίας στό βιβλίο του "Η αναθεώρηση τού Συντάγματος. Ύπο τού πρίσμμα της κοινοβουλευτικής έμπερίας". Κατ΄ αυτόν "ο διακριτικό ρόλο προκύ- πουν από ή συγκρότηση τού περιγραφάμενου τού Κράτους δικαίου δηλ. από την συνταγματική και έννομη τάξη και εύρισκονται στα όρια εκκοσμικεύσεως των σχέσεων Κράτους και Έκκλησίας υφιστά- μένου τού πολυεθνήλτου διαχωρι- σμού"».

Άφού άναφέρθηκε αναλυτικά στις νομοθετικές ρυθμίσεις επί εκκλησιαστικών θεμάτων της τε- λευταίας δεκαετίας, ο Μακαριώτα- τος όμιλησε για την **εκκλησιαστική περιουσία** τονίζοντας τά εξής: «Όση και όποια είναι ή θρυλωμέ- νη επί της περιουσίας δέν μπορεί να άξιοποιηθεί ούτε ένα τετραγωνικό μέτρο γής άν δέν συνανέσει ή Πολι- τεία. Έχουν επιβληθεί σέ αύτή τό- σα βάρος και τόσες δεσμεύσεις πού πιστεύω, άν δέν βρεθεί τρόπος Έκκλησία και Πολιτεία να συνεργα- σθούν ειλικρινά και με άποφασισ- τότητα δέν γίνεται τίποτε. Άν επι- τευχθεί αύτή ή συνεργασία τότε τού όρελος της λειτουργίας της Έκκλη- σίας, ό δυνατότητας ωφέλειας της Πολιτείας και κυρίως ή άνακούφιση των πτωχών και άναγκασμένων ανθρώπων θά έπιτευχθούν...».

Ός Αρχιεπίσκοπος δηλώνω από ή θέση αύτή όπi με βάση τόν υπάρχοντα νόμον 4182/2013 (άρθρα 83 έπ.)-(ΦΕΚ 185/Α13-9-2013) προσκλήτν την Πολιτεία ούτε θέλει, αλλά ούτε μπορεί πρά- γματι να χωρισθεί από την Έκκλη- σία με όρους κοινωνίας, όπως ούτε μπορεί να χωρισθεί από όποιοδή- ποτε "γνώστη θρησκεία". Προφανώς μπορεί ή Πολιτεία να επι- βάλλει με ιδεολογικά κριτήρια τόν χωρισμό της Έκκλησίας από τίς θε- σμικές λειτουργίες τού Κράτους, αλλά δέν μπορεί να επιβάλει και ή τακτοποίηση ή και καταργήση».

Στήν Εισήγησή τού ο Μακαριώ- τatos Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και

Ορθόδοκος Τύπος

πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος άνα- φέρθηκε στό **οικονομικό της Έκκλησίας** και στό φιλοδηρωτικό κοινωνικό έργο της. «Ο οικονομική άσφαιία πού έχει πλήξει την χώρα μας ήταν φυσικό να πλήξει και τόν οικονομικό οργανισμό της Έκκλη- σίας. Η βαρεία φορολογία οδη- γεί με μαθηματική ακρίβεια στό κλείσιμο πολλών από αυτά τά ιδρύ- ματα. Άπαίτεται συγκρότηση μόνι- μης Έπιτροπής για συζήτηση με

«Όστε λοιπόν δέν άποτελούν κίνδυνο (και δένειδος) για την Έκκλησία ό άντιστοιμίσμος τού Μη- τροπολίτη Πειραιώς ή ή άπρόκαλυ- πτη έγνωση στην πρωτεργατών της στρατιωτικής δικτατορίας και της έκκλησιαστικής όργάνωσης της «Χρυσής Αυγής», καθώς και τά κη- ρύγματα μνησικακίας και οί κατά- ρες πού εξαπολύει προς κάθε κα- τευθυνση και με κάθε ευκαιρία ό Μητροπολίτης Καλαβρύτων. Κίν- δυνος για την ήγεσία της θεσμικής Έκκλησίας (και τις σχέσεις της με τού κράτος...) άποτελούν οί θεολόγοι έκπαιδευτικοί και τόν ίστοτόπον έκπαίδευματi για τού ΜηΘ... ο Αρχιεπισκο- πος είναι σάν να άκούει και να δια- βάζει για πρώτη φορά για τά νέα Προγράμματα Σπουδών για τού ΜηΘ... Ο είσηγητής έκ μέρους τού Ύπουργείου Παιδείας των νέων Προγραμμάτων για τού ΜηΘ, ό Σύμ- βουλος τού Ύνστιτούτου Εκπαιδευ- τικής Πολιτικής (ΙΕΠ) Δρ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, τυγχάνει από τόν Οκτώβριο τού 2008 στενός συνερ- γάτης τού Μακαριωτάτου και Διευ- θυντής τού έπιπονητικού περιοδι- κού της Έκκλησίας της Ελλάδος «Θεολόγος»... Τi τόν οδηγούν να θυσιασάν τόν επί χρόνια συνεργάτη τού Σταύρου Γιαγκάζογλου και να τόν άπομακρύνει από ή διεύθυνση τού περιοδικού «Θεολόγος», ικανο- ποιώντας έτσι, καθώς λέγεται, την έκδοικητική και τιμωρητική διάθεση των κανονισμών «συμμάχων» τού... Τόν Μάρτιο και τόν Μάιο τού 2016, σέ δύο Μητροπολεις της Έκκλησίας της Ελλάδος (Δημη- τριάδος και Αλεξανδρουπόλεως) όργα- νωθένταν σέ συνεργασία με την Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών και ύπό την αϊγίδα τού ΙΕΠ και τού Ύπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, έπι- μορφωτικά σεμινάρια για τά νέα Προγράμματα τού ΜηΘ, ενώ και άλλες Μητροπόλεις, έκδόλυσαν ένδιόφερων για ή διοργάνωση ανάλογων σεμιναρίων... Η είκόνα μάς έκτός τόπου και χρόνου ιεραρ- χίας, πού έπιμένει συνήθως να επι- λέγει για έπικεπόμενους άδωρμα στε- λέχη τού γραφειοκρατικού της μη- χανισμού (εύτυχώς ύπάρχουν και εξαιρέσεις) και πού άνέγαξε έπι- σκόπους/μέλη της ιεραρχίας να πλειοδοτούν σέ άντισημικές, άντισοαλικές, άντισοικουμενικές, άκόμη και φιλορατσιστικές και φιλο- ναζιστικές έξαλλοσύνες...».

1. Δέν θά ήθελα να συνεχισθή αύτός ό τρόπος λειτουργίας Έκκλη- σίας και Πολιτείας, εκείνης δηλαδή από τού έτος 1834 μέχρι σήμερα. Τής καταπίεσης, της άναγκα- στικής σιωπής, της «βαθυλνίας αχμυλίας» ή της «τύπi πατρωνία» διαβίωσης.

2. Ο χωρισμός Έκκλησίας και Πολιτείας δέν είναι χαρακτηριστικό της εκκλησιαστικής ποιμαντικής διακονίας. Η Έκκλησία δέν χωρί- ζεται από τά παιδιά της». Όποιος θέλει άποχωρεί. Όποιος θέλει επί- στρέφει.

3. Νά καθιερωθή ό τρόπος «των Διακριτών Ρόλων» πού έν μέρει λειτουργεί σήμερα, άλλα των «Κα- θαρών Διακριτών Ρόλων» με τάση συνεργασίας, όταν τού χρειάζεται ο λαός μας.

4. Τρόπος Στελέχωσης της Έκκλησίας.

5. Αξιοποίηση της ένανομεινά- σης εκκλησιαστικής περιουσίας σέ συνεργασία με την Πολιτεία.

6. Άντιμετώπιση των παρενερ- γειών των άποφάσεων της Κο- σμηκής Δικαιοσύνης.

7. Άλοποίηση της ληφθείσης άποφάσεως στή Βουλή την Τετάρ- τη 28 Σεπτεμβρίου 2016, σύμφωνα με την όποια θά συνεχισθή ή συν- εργασία μέσα από άμμοβαίο διάλο- γο από μηδενική βάση Έκκλησίας - Πολιτείας για τού περιεχόμενο των των Θρησκευτικών.Προτείνω: α) τά άρχιερατικά μέλη της Έκκλησίας να είναι: 1. 2. 3. 4. ούτε είναι, ούτε μπορεί να είναι μία προσωπική ή ιδεολογική υπόθεση εργασίας, άφού είναι υπόθεση ενός λαού και μάλιστα όχι μόνον με μεγάλο ιστορικό βάθος. Όλη αύτή ή επι- διωξις είναι ρήξις ιδεών».

Κάνοντας αναφορά σπούς δια- κριτούς ρόλους Έκκλησίας - Πολι- τείας ο Μακαριώτατος, μεταξύ των άλλων άναφέρει όπi «ο διακριτικό ρόλο ήν έπi υπάρχουν, όπως άναφέρει ό νύν Πρόεδρος της Δημοκρατίας στό βιβλίο του "Η αναθεώρηση τού Συντάγματος. Ύπο τού πρίσμμα της κοινοβουλευτικής έμπερίας". Κατ΄ αυτόν "ο διακριτικό ρόλο προκύ- πουν από ή συγκρότηση τού περιγραφάμενου τού Κράτους δικαίου δηλ. από την συνταγματική και έννομη τάξη και εύρισκονται στα όρια εκκοσμικεύσεως των σχέσεων Κράτους και Έκκλησίας υφιστά- μένου τού πολυεθνήλτου διαχωρι- σμού"».

Δηλώσεις Μητροπολιτών

Ό Σεβ. Πειραιώς έδήλωσε: "Ο άγαπητός Ύπουργός Ν. Φίλης και οί συνεργάτες του, παραπλανούν δολίως τόν λαό μας, ισχυριόμενοι ότι θήθεν επιβληθούν την επανα- πλαισίωση τού μαθημάτων των θρησκευτών... επιδιώκεται ή αλλοίωση μόνον τού Ορθόδοξου μα- θημάτων των θρησκευτών και ή μεταλλαγή των σε όμολογιακό μά- θημα άδείας". Ό Σεβ. Θήρας έδή- λωσε: «έμεις είμαστε Ορθόδοξοι και διά πρέπει τού μάθημα των θρη- σκευτών να είναι Ορθόδοξο... Τώρα τού τί λέει ο Παχάς και τί ό Μοαμέδ είναι άλλο θέμα». Ό Σεβ. Θεσσαλονίκης έδήλωσε: «δέν δέλω σα βάρος και τόσες δεσμεύσεις πού πιστεύω, άν δέν βρεθεί τρόπος Έκκλησία και Πολιτεία να συνεργα- σθούν ειλικρινά και με άποφασισ- τότητα δέν γίνεται τίποτε. Άν επι- τευχθεί αύτή ή συνεργασία τότε τού όρελος της λειτουργίας της Έκκλη- σίας, ό δυνατότητας ωφέλειας της Πολιτείας και κυρίως ή άνακούφιση των πτωχών και άναγκασμένων ανθρώπων θά έπιτευχθούν...».

Ός Αρχιεπίσκοπος δηλώνω από ή θέση αύτή όπi με βάση τόν υπάρχοντα νόμον 4182/2013 (άρθρα 83 έπ.)-(ΦΕΚ 185/Α13-9-2013) προσκλήτν την Πολιτεία ούτε θέλει, αλλά ούτε μπορεί πρά- γματι να χωρισθεί από την Έκκλη- σία με όρους κοινωνίας, όπως ούτε μπορεί να χωρισθεί από όποιοδή- ποτε "γνώστη θρησκεία". Προφανώς μπορεί ή Πολιτεία να επι- βάλλει με ιδεολογικά κριτήρια τόν χωρισμό της Έκκλησίας από τίς θε- σμικές λειτουργίες τού Κράτους, αλλά δέν μπορεί να επιβάλει και ή τακτοποίηση ή και καταργήση».

Στήν Εισήγησή τού ο Μακαριώ- τatos Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και

τών Συντακτών», μίαν έφημερίδα γνωστήν διά τας άριστερές της θέ- σεις, άλλα και διά την επικριτικήν στάσην της έναντι της Έκκλησίας, όπου εξαπολύει μύθους έναντιόν των Ίεραρχών. Παραθέτομεν τμήμα από τού άρθρον τού, όπως αύτό άνηρτήθη είς τόν ιστότοπον της έφημερίδος της 3ης Οκτωβρίου 2016:

«Όστε λοιπόν δέν άποτελούν κίνδυνο (και δένειδος) για την Έκκλησία ό άντιστοιμίσμος τού Μη- τροπολίτη Πειραιώς ή ή άπρόκαλυ- πτη έγνωση στην πρωτεργατών της στρατιωτικής δικτατορίας και της έκκλησιαστικής όργάνωσης της «Χρυσής Αυγής», καθώς και τά κη- ρύγματα μνησικακίας και οί κατά- ρες πού εξαπολύει προς κάθε κα- τευθυνση και με κάθε ευκαιρία ό Μητροπολίτης Καλαβρύτων. Κίν- δυνος για την ήγεσία της θεσμικής Έκκλησίας (και τις σχέσεις της με τού κράτος...) άποτελούν οί θεολόγοι έκπαιδευτικοί και τόν ίστοτόπον έκπαίδευματi για τού ΜηΘ... ο Αρχιεπισκο- πος είναι σάν να άκούει και να δια- βάζει για πρώτη φορά για τά νέα Προγράμματα Σπουδών για τού ΜηΘ... Ο είσηγητής έκ μέρους τού Ύπουργείου Παιδείας των νέων Προγραμμάτων για τού ΜηΘ, ό Σύμ- βουλος τού Ύνστιτούτου Εκπαιδευ- τικής Πολιτικής (ΙΕΠ) Δρ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, τυγχάνει από τόν Οκτώβριο τού 2008 στενός συνερ- γάτης τού Μακαριωτάτου και Διευ- θυντής τού έπιπονητικού περιοδι- κού της Έκκλησίας της Ελλάδος «Θεολόγος»... Τi τόν οδηγούν να θυσιασάν τόν επί χρόνια συνεργάτη τού Σταύρου Γιαγκάζογλου και να τόν άπομακρύνει από ή διεύθυνση τού περιοδικού «Θεολόγος», ικανο- ποιώντας έτσι, καθώς λέγεται, την έκδοικητική και τιμωρητική διάθεση των κανονισμών «συμμάχων» τού... Τόν Μάρτιο και τόν Μάιο τού 2016, σέ δύο Μητροπολεις της Έκκλησίας της Ελλάδος (Δημη- τριάδος και Αλεξανδρουπόλεως) όργα- νωθένταν σέ συνεργασία με την Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών και ύπό την αϊγίδα τού ΙΕΠ και τού Ύπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, έπι- μορφωτικά σεμινάρια για τά νέα Προγράμματα τού ΜηΘ, ενώ και άλλες Μητροπόλεις, έκδόλυσαν ένδιόφερων για ή διοργάνωση ανάλογων σεμιναρίων... Η είκόνα μάς έκτός τόπου και χρόνου ιεραρ- χίας, πού έπιμένει συνήθως να επι- λέγει για έπικεπόμενους άδωρμα στε- λέχη τού γραφειοκρατικού της μη- χανισμού (εύτυχώς ύπάρχουν και εξαιρέσεις) και πού άνέγαξε έπι- σκόπους/μέλη της ιεραρχίας να πλειοδοτούν σέ άντισημικές, άντισοαλικές, άντισοικουμενικές, άκόμη και φιλορατσιστικές και φιλο- ναζιστικές έξαλλοσύνες...».

1. Δέν θά ήθελα να συνεχισθή αύτός ό τρόπος λειτουργίας Έκκλη- σίας και Πολιτείας, εκείνης δηλαδή από τού έτος 1834 μέχρι σήμερα. Τής καταπίεσης, της άναγκα- στικής σιωπής, της «βαθυλνίας αχμυλίας» ή της «τύπi πατρωνία» διαβίωσης.

2. Ο χωρισμός Έκκλησίας και Πολιτείας δέν είναι χαρακτηριστικό της εκκλησιαστικής ποιμαντικής διακονίας. Η Έκκλησία δέν χωρί- ζεται από τά παιδιά της». Όποιος θέλει άποχωρεί. Όποιος θέλει επί- στρέφει.

3. Νά καθιερωθή ό τρόπος «των Διακριτών Ρόλων» πού έν μέρει λειτουργεί σήμερα, άλλα των «Κα- θαρών Διακριτών Ρόλων» με τάση συνεργασίας, όταν τού χρειάζεται ο λαός μας.

4. Τρόπος Στελέχωσης της Έκκλησίας.

5. Αξιοποίηση της ένανομεινά- σης εκκλησιαστικής περιουσίας σέ συνεργασία με την Πολιτεία.

6. Άντιμετώπιση των παρενερ- γειών των άποφάσεων της Κο- σμηκής Δικαιοσύνης.

7. Άλοποίηση της ληφθείσης άποφάσεως στή Βουλή την Τετάρ- τη 28 Σεπτεμβρίου 2016, σύμφωνα με την όποια θά συνεχισθή ή συν- εργασία μέσα από άμμοβαίο διάλο- γο από μηδενική βάση Έκκλησίας - Πολιτείας για τού περιεχόμενο των των Θρησκευτικών.Προτείνω: α) τά άρχιερατικά μέλη της Έκκλησίας να είναι: 1. 2. 3. 4. ούτε είναι, ούτε μπορεί να είναι μία προσωπική ή ιδεολογική υπόθεση εργασίας, άφού είναι υπόθεση ενός λαού και μάλιστα όχι μόνον με μεγάλο ιστορικό βάθος. Όλη αύτή ή επι- διωξις είναι ρήξις ιδεών».

Κάνοντας αναφορά σπούς δια- κριτούς ρόλους Έκκλησίας - Πολι- τείας ο Μακαριώτατος, μεταξύ των άλλων άναφέρει όπi «ο διακριτικό ρόλο ήν έπi υπάρχουν, όπως άναφέρει ό νύν Πρόεδρος της Δημοκρατίας στό βιβλίο του "Η αναθεώρηση τού Συντάγματος. Ύπο τού πρίσμμα της κοινοβουλευτικής έμπερίας". Κατ΄ αυτόν "ο διακριτικό ρόλο προκύ- πουν από ή συγκρότηση τού περιγραφάμενου τού Κράτους δικαίου δηλ. από την συνταγματική και έννομη τάξη και εύρισκονται στα όρια εκκοσμικεύσεως των σχέσεων Κράτους και Έκκλησίας υφιστά- μένου τού πολυεθνήλτου διαχωρι- σμού"».

Ό Σεβ. Πειραιώς έδήλωσε: "Ο άγαπητός Ύπουργός Ν. Φίλης και οί συνεργάτες του, παραπλανούν δολίως τόν λαό μας, ισχυριόμενοι ότι θήθεν επιβληθούν την επανα- πλαισίωση τού μαθημάτων των θρησκευτών... επιδιώκεται ή αλλοίωση μόνον τού Ορθόδοξου μα- θημάτων των θρησκευτών και ή μεταλλαγή των σε όμολογιακό μά- θημα άδείας". Ό Σεβ. Θήρας έδή- λωσε: «έμεις είμαστε Ορθόδοξοι και διά πρέπει τού μάθημα των θρη- σκευτών να είναι Ορθόδοξο... Τώρα τού τί λέει ο Παχάς και τί ό Μοαμέδ είναι άλλο θέμα». Ό Σεβ. Θεσσαλονίκης έδήλωσε: «δέν δέλω σα βάρος και τόσες δεσμεύσεις πού πιστεύω,